

Co všechno se dá chlapovi udělat, když si ho zprotivíte nebo máte chuť žít s někým jiným? Vezmete mu děti, domov, připravíte jeho firmu o prosperitu, lžete policii, aby ho odvezli v poutech. Má dům a splácí hypotéku, ale nesmí v něm bydlet, odporně o něm mluvíte na veřejnosti, obviníte ho, že sexuálně zneužívá vaše děti a vás že běžně znásilňoval. A osoba, která se dopustí tolika zla, lži a podvodů, smí na rozdíl od vás vychovávat vaše děti, a je litována a chráněna.

Tohle martyrium podstupuju proto, že s těmito lidmi se bojovat musí, což by měli vědět všichni rodiče, s nimiž protistrana, soudy a sociální pracovnice zacházejí jako s onucí. Chci dokázat, že není možné nevinného člověka obvinít ze sexuálního zneužívání vlastního dítěte, to je nejhorší špína. Kdybych to nechal být, může to matka dospívající dceři vnucovat jako věc, která se opravdu stala, jen na ni holčička *zapomněla*, může jí takto stále vymývat mozek a dělat ze mě zrůdu.

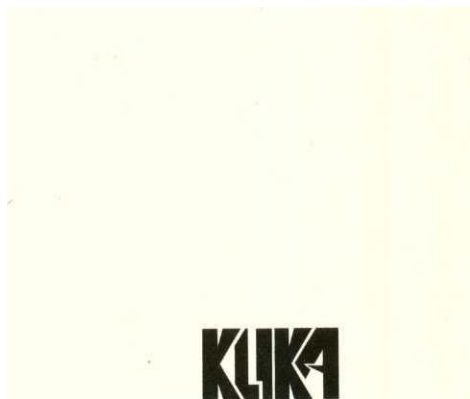
KLIKA

Příběhy mužů

Věra Nosková

Věra Nosková Příběhy mužů

© Věra Nosková ISBN 978-80-87373-32-3

*Tuto knihu věnuji mému nepoznanému tátovi
Janovi Hedmegovi a všem otcům, kterým se stalo
něco podobného.*

Děkuji za důvěru, upřímnost, odvahu a čas všem mužům, kteří mi vyprávěli a poté autorizovali své napsané příběhy, děkuji za příspěvek rozvodovému poradci Luboši Páterovi a za rozhovor klinickému psychologovi Vladimírovi Fiedlerovi. Bez všech těchto mužů by moje kniha nevznikla.

Proč vyprávět příběhy mužů?

Poté, co jsem v září roku 2010 vydala knihu *Chraňme muže*, začali se na mě obracet muži s potřebou vyprávět svůj příběh. Ve všech byla ústřední postavou žena, která jim udělala ze života peklo. Poškodila jejich zájmy, vztahy, duševní rovnováhu. Připravila je lžemi, lstmi a agresivním nátlakem o děti, majetek, dobré jméno, firmu, bydlení. Boj s takovou osobou trval někdy dlouhá léta, vzal jim kus života a radost z něj, stál je statisíce, nervy a čas. Až příliš často jejich bývalou partnerku, dokonce i když porušovala zákon, upřednostňovala a zvýhodňovala liknavá a lhostejná či matkám nadřezující soudní mašinerie. Ti muži byli a jsou svou kauzou dlouhodobě zahlceni, dělá si nárok na většinu citů a duševních výkonů. O to méně mohou prožívat normální život s běžnými radostmi a starostmi. Někteří jsou křivdami, ztrátou vztahů a prudkým zhoršením kvality života navždy poškozeni.

V jejich příbězích se opakují stále stejné, zjevně osvědčené finty nepřátelské protistrany; nehorázná křivá obvinění, účinné podrazy, mechanické, bezmyšlenkovité, zoufale pomalé a necitlivé soudní postupy. Vše nasvědčuje tomu, že jde o patologické vztahy, kde mají navrch spíš vyšinuté osoby, na nichž se přiživuje soudní rozvodová továrna. Jde přitom o mrzačení duše dítěte a častá vítězství docela průhledného zla. V souhrnu se tato soukromá dramata jeví jako psychologicko - sociologický jev, který si zaslouží prozkoumat, pojmenovat a brát v úvahu.

Sepsala jsem *Příběhy mužů*, abych upozornila na chování mnohých žen při a po rozvodu či rozchodu, na abnormální až devastující situaci mnoha mužů po rozvodu se stálou partnerkou. Možná ti muži udělali pár chyb, které se jim vymstily. Přehlédli varovné signály. Byli příliš důvěřiví, naivní. Spoléhalí na lásku, věrnost, slušnost, na dobrou vůli. Víc dávali, než brali - lásky, finančních prostředků, nijak se nejistili. Dnes chodí po soudech, brání se atakům a lživým obviněním, byli okradeni a zavrženi, nechápou, jak se jim to všechno mohlo stát!? Ale především teskní po svých dětech. Úsilí o kontakt s nimi je stojí spoustu peněz, času, nervů, sil a konfrontace se šikanou, zlovolností, vulgárností a podrazy.

Proč je bývalá partnerka a matka jejich dětí tolik nenávidí? Proč o nich tvrdí obludné lži? Za co a proč je nenávidí a pohrdají jimi jejich malé i větší děti? A jak to, že jejich bývalé partnerce lži, křivé přísahy, vymývání mozku vlastních dětí,

---

nápadná hrabivost a krutost vůči otci tak snadno prochází, zatímco muž je v nemilosti a jaksi předem vinen?

Syndrom zavržení rodiče jako vrchol patologie rozpadající se rodiny s dětmi byl již dostatečně popsán. Je známo, že matka (vzácněji otec) používají při úsilí odcizit dítě druhému rodiči manipulační metody blízké technice vymývání mozku v sektách. Šíření této nákazy je vlastně formou domácího násilí páchaného (většinou) na otci a dětech. Některé z těchto matek lze označit jako maternální šovinistky. Jejich chování a jednání má mnohdy rysy, které vykazují osobnosti s patologickou strukturou; žena nemá zábrany nehorázně lhát, křivě přísahat u soudu, vymyslet si fyzické napadení, obviňovat otce ze sexuálního zneužívání dítěte. Zároveň se snaží vyvolat soucit, lítost a sympatie okolí i soudu, sociálních pracovníků a dalších zúčastněných osob k „těžce zkoušené matce“.

Tento jev byl už v osmdesátých letech popsán jako syndrom zavrženého rodiče a má být v dohledné době zařazen do mezinárodní klasifikace onemocnění a poruch. Má rozměr nejen osobní, ale podílí se na celkové devastaci celistvé rodiny a vztahů mezi rodiči a dětmi, což je jev, který oslabuje prosperitu a morální kvality naší kultury. Kromě jiného, se svobodnou civilizovanou společností se neslučuje zlovolná kriminalizace části mužské populace.

Proč jsem se v knize stejnou měrou nevěnovala podobně sužovaným matkám, jimž naopak otcové, kterým soud svěřil po rozvodu děti, brání v kontaktu s nimi? Protože zavržování a očerňování muži - otcové tvoří masivní většinu takto diskriminovaných rodičů, stejně postižených matek je jen několik, mužů s podobným příběhem byly už tisíce. Což je pochopitelné, když si uvědomíme, že rozvodové soudnictví svěřuje děti do péče matky v devadesáti procentech. A přibližně polovina těchto matek se později chová popsáním způsobem. Proto jsou v knize jen příběhy šikanovaných, psychicky a ekonomicky devastovaných otců.

Málokdo si v tom vichru emocí vzpomene na otcovy rodiče, kteří bývají bývalou partnerkou zavržení spolu s ním. Je známo, že prarodiče milují svá vnoučata až úpěnlivě, jsou pro ně zdrojem radosti, pýchy, kontakt s nimi jim pomáhá snášet stáří. A dokáží s nimi často jednat laskavě a moudře, jsou pro vnoučata představiteli kontinuity rodu. Mohou jim dopřát pobyt v jiném prostředí, kontakt s nimi obohacuje děti novými poznatky a zkušenostmi, pamatují na ně třeba v závěti. O to všechno matka, posedlá nenávistí k

jejich otci, své děti připraví. Příběhy zavržených mužů kromě jiného udivují tím, jak snadno se láska ženy a poté zmanipulovaných dětí přemění až ve vražednou nenávist.

Když jsem sbírala materiál pro tuto knihu, vyloučila jsem předem muže s poškozenou osobností a muže s diagnózou nějaké patologické závislosti. Hysteriky, alkoholiky, narkomany, patologické hráče, žárlivce, násilníky, kriminálníky, psychopaty. Zajímali mě muži normální, celkem poctiví, pracovití. Patří do střední třídy, umějí řemeslo nebo cosi vystudovali, mnoho znají, pracují nebo podnikají a jsou ve svém oboru úspěšní, ženu i děti podporovali. Snažili se, aby rodina prosperovala, mnohdy se nadstandardně věnovali dětem. Koneckonců především je, a ne ty předešle jmenované potkávají podrazy a situace, kterým nerozumějí, nejspíš i proto, že jejich vnitřní oporou je logika, slušnost, vděčnost a štedrost.

Vyprávění mužů jsem nahrávala na diktafon, přepsala, stylisticky upravila a poslala jim text k autorizaci, aniž bych jejich příběhy cenzurovala. Je přirozené, že jsou podsvícené emocemi, pocity křivdy a frustracemi.

Příběhy mužů rozvíjejí jedno z témat předchozí knihy Chraňme muže. Sepsal jsem je sice já, ale skutečným autorem je život. Nevznikly se záměrem vzbuzovat soucit k sužovaným mužům - otcům a odpor k jejich bývalým partnerkám, které mnohdy hecují a navádějí jejich matky, otcové, kamarádky a advokáti. Vyprávějí také o tom, co se může stát, když se muž chová jistým způsobem, jaké reakce a pohromy může očekávat. Mimoděk radí, na co si dávat pozor. Provokují k přemýšlení nad lidskými povahami, ale také o institucích a lidech, kteří by v nich měli pracovat ve prospěch dětí, což se jim často z mnoha důvodů nedaří. Knížka chce na *obrazech ze života* ilustrovat problém, který má dlouhodobě naše společnost, ale příliš ho nevnímá.

Příběhy se vyprávějí také proto, abychom zmnožili své životní zkušenosti. Neboť se učíme nejen ze svých chyb, ale také z chyb druhých.

O zlých ženách

Manželství s dobrou ženou je jako přístav v bouři, manželství se špatnou ženou je jako bouře v přístavu.

Luc de Clapiers Vauvenargues

Zlá žena je historický fenomén. Symbolem zlých, hašteři-vých, útočných žen, hrubě nespokojených se svým partnerem, se stala především starověká Xantipa, Sokratova

---

manželka. Jenže podle pramenů, které se dochovaly, byl Sokrates sice moudrý, přemýšlivý myslitel, ale jako manžel a otec v podstatě nepoužitelný. Nic nevydělával a bylo mu to jedno, čert ví, z čeho byla jeho žena a tři synové živi, vymluvil se dost s mladíky na agoře a s Xantipou pak mluvit *nepotřeboval*. Možná že Xantipa nebyla z těch nejhorších nespokojených hubatic a její údajné vylévání nočníku na filosofovu hlavu lze do jisté míry pochopit.

Zrůdně zlá byla mýtická Medeia, která dokázala zabít vlastní syny, aby se pomstila Iásonovi, který ji chtěl opustit. Nebyla zrůdou ojedinelou, občas se najde matka, která následuje jejího příkladu. Tak například jistá žena v Austrálii dala v listopadu roku 2002 svým dětem do mléka sedativa a namluvila jim, že pojedou na výlet. Nasedly do auta, nikam však nejely, žena zavedla do kabiny hadicí výfukové plyny.

Soudce uvedl, že důvodem, proč žena otráвила plynem svého osmiletého syna a desetiletou dceru, byla vrcholná nenávisť k bývalému partnerovi. Neunesla, že s ním měly strávit Vánoce, jak nařídil soud.

Pro mýty, báje, literaturu a film mají zlé ženy vysokou atraktivitu snad právě pro ten kontrast - ženám se totiž obecně připisují vlastnosti jako mírnost, soucítění, schopnost milovat a odpouštět. O to víc jsou ženy s opačnými vlastnostmi vlastně fascinující.

Jaké vlastnosti charakterizují *zlé* ženy? Ženy, před nimiž je nutné mít se na pozoru, mívají někdy až obludně silný sebecit, mluví téměř pořád o svých pocitech a křivdách na nich spáchaných, ale chybí jim cit pro druhé. Bývají egocentrické, někdy vulgární, ublížené, mstivé. O lidech smýšlejí a mluví špatně, včetně o těch nej-bližších, své rodinné příslušníky rozeštvávají, popuzují jedny proti druhým, mohou být také hrabivé, bývají teatrální, jindy navíc líné. Intriky, nenávisť, závist, pomluvy je někdy zaměstnávají natolik, že nemají myšlenky, chuť a čas na podání běžného výkonu, na organizaci všednodenního života, který klade nároky na naši pozornost. Žijí mnohdy v chaosu, jejich život nemá řád, věci a lidé nemají své ustálené místo a žena nevnímá jejich hodnotu, jejich děti bývají dezorientované, neurotické, mívají hysterické reakce.

Především je charakterizuje hluboká, někdy až trýznivá nespokojenost. Taková žena bývá nespokojená i s kvalitním mužem, který ji zahrnuje láskou a dary. Je nespokojená se svými dětmi, rodiči, kolegy, s tím, co má, a jak se k ní lidé chovají.

Za tímto obrazem by odborník občas našel osobu trpící psychopatickou hysterií. Není to psychické onemocnění, které by se dalo léčit a vyléčit, ale porucha osobnosti. Jde tedy vlastně o jakousi duševní invaliditu. Jako invalidovi s fyzickým postižením chybí ruka nebo noha, ale přitom jde třeba o kvalitního člověka, který přináší do vztahů a do života druhých radost a kladné city, tak psychická invalidita u psychopatické hysterky je k nerozeznání od mizerného charakteru a odpudivé povahy, přitom to může být fyzicky zdravá a krásná žena. Člověk, kterému chybí cit pro druhé a k druhým, soucit, vlídnost a rozumné jednání, chová se asociálně až na hranici kriminality nebo za ní, se může jevit, a mnohdy je, v jistém smyslu zrůdný.

V duši takové ženy kraluje stálý neklid, tenze. Její projevy a chování jsou okázalé, lže, intrikuje, nenávidí. Dokáže být neuvěřitelně vulgární a krutá. Zatahuje děti do konfliktu s partnerem, své okolí rafinovaně vydírá a manipuluje. Dokáže klidně decimovat i těžce nemocného partnera.

Příčinu psychopatické hysterie zatím přesně neznáme. Soudí se, že za ní mohou specifické změny v mozku a disharmonický vývoj osobnosti - což je široký pojem. Potlačit projevy hysterie se částečně daří kombinací psychoterapie, hypnózy a psychofarmak. Problémem je, že tyto ženy, v mnohem menší míře jsou psychopatičtí hysterici i muži, nejsou s to přiznat sobě, natož svým blízkým, že mají problém, že jejich psychika a chování je invalidní. Je to neštěstí hysteričkou být nebo s hysteričkou, vzácněji s hysterikem, žít.

Zlými ženami, které se tak původně neprojevovaly, se mnohdy stávají ženy po zavržení partnera, s nímž pak bojují o přízeň a lásku dětí, o výhradní právo a možnost formovat jejich osobnost. Taková žena se mnohdy mění ve lstivou, nenávisťnou, pomstychtivou fúrii. Je příčinou zničených vztahů mezi geneticky blízkými osobami. Křivdí, ubližuje, vychovává k nenávisti, mění hezké vztahy na kal a špínu. Z dítěte vychová pokřiveného jedince, manipulovatelného robota, někdy až zrůdu.

V našich příbězích partnerky často vykazují typické příznaky paranoie. Richard A. Gardner ve své knize *Terapeutické intervence u dětí se syndromem zavržení rodiče* vysvětluje v kapitole nazvané Paranoia:

„Tendence preparanoidního zavrhuujícího rodiče k paranoie během protraňovaných soudních sporů sílí. Z programování (dítěte, pozn. aut.) se může stát, zaměstnání na plný úvazek, spojené s mnoha stresujícími faktory a podmíněné strachem, že někdo rozpozná programování nebo

že zavrhaný rodič zvítězí, protože se mu podaří rozptýlit a „detoxikovat“ patologické myšlenky vštěpované dítěti.... Paranoikové většinou neberou ve svých bludech v úvahu faktor pravděpodobnosti. Zdá se, že si nikdy nekladou otázku: „Je to, co si myslím, pravděpodobné?“ Neschopnost uvážit pravděpodobnost jim umožňuje věřit i těm nejabsurdnějším bludům. ... Prvek nepravděpodobnosti u paranoie se projevuje v případě syndromu zavrženého rodiče při obvinění z pohlavního zneužívání dítěte zavrženým rodičem. I ty nejpodivnější sexuální praktiky se považují za pravděpodobné, ne-li rovnou neochvějně skutečné. ... U paranoidních jedinců lze často sledovat psychopatické chování, především při veřejném předvádění paranoidních bludů. Psychopata je přitom možno charakterizovat jako jedince, který prožívá minimální, případně nulovou vinu při asociálním jednání, ačkoliv jím může velmi ublížit ostatním. Bez váhání použije lest, intriku či podlý manévr, jen aby vinu přesunul na někoho jiného. ... Nezřídka se stává, že se blud rozšíří na dva jedince. V psychiatrii je tento jev nazýván „folie á deux“, šílenství ve dvou. Dominující jedinec se specifickou formou psychopatie navodí tutéž psychopatii v pasivnějším a závislejším jedinci, u něhož by se daná porucha za běžných okolností bez vlivu indukujícího jedince nerozvinula. Paranoidní blud dospělého tedy může být přenesen na dítě, zejména kvůli zvýšené sugestibilitě a kognitivní nezralosti."

Tolik Richard A. Gardner, profesor klinické psychiatrie na Fakultě všeobecného a praktického lékařství na Kolumbijské univerzitě, který se problému syndromu zavržení rodiče dlouhodobě věnuje.

Tanečník toužící po dítěti

Cit v lásce? To je slabost, která přináleží jenom mužům. Zeny jsou mnohem silnější.

Paul Léautaud

Pohybově nadaný Michal Vlček se už od šesti let věnoval tanci, po základní škole vystudoval konzervatoř a stal se baletním tanečníkem. V kontrastu s prostomyslnými lidovými představami je výrazný heterosexuál. A v kontrastu s lehkou podívanou na ty vznášející se chlapy jemných gest a krásných pohybů je balet na úrovni tvrdého silového sportu. Pan Vlček je pohledný muž, jak toto umění vyžaduje, povahu má mírnou, je citlivý. Také kvůli náročným fyzickým výkonům nebyl nikdy kuřák, nepil a neflámoval. Tančil na prknech Národního divadla, ale také v Laterně

magice, což s sebou v dřívějších časech neslo blahodárnou možnost vyjet občas do západní ciziny. Dnes již vysloužilý tanečník je na první pohled laskavý až plachý muž, důvěřivý a udivený z toho, co se mu to vlastně přihodilo.

Jeho první manželka byla také baletka, seznámili se v Armádním uměleckém souboru, kde si odbyval po konzervatoři vojnu, jako mnozí absolventi uměleckých škol. Vzali se. Michal toužil po dítěti, ale ona zatím dítě nechtěla. Chápal to, věděl, že baletky mají krátkou dobu na to, aby v oboru něco dokázaly, v pětatřiceti už s tancem končí, ale stejně mu to bylo líto. Až později se dozvěděl, že se svěřila kamarádce: Chci dělat kariéru, na rodinu vůbec nepomyslím.

„Vyrůstal jsem doma v kultivovaném prostředí, takže šňůry po kulturních domech a repertoár zaměřený na vojáky mi připadal chudý, z AUSu jsem tedy odešel, dostal jsem totiž nabídku z Národního divadla. Ale moje žena s vojáky jezdila dál. No a jednoho dne jsem se dozvěděl od bývalých kolegů, že při těch výjezdech spí se šoférem. Měl jsem ji hodně rád, ale její vztah s tím řidičem byl vážný, tak jsme se rozvedli. Ona si ho vzala, měla s ním syna, později se rozvedla i s ním.

Se svou druhou ženou jsem se seznámil v Laterně magice. To bylo také ještě za komunistů, s tímhle souborem se dalo občas z naší rudé klece vycestovat do západní ciziny. Moje druhá manželka byla maskérka, byla ovšem dcerou dvou známých tanečníků, sólistů Národního divadla. V její rodině jsem měl úžasné zázemí. Byli jsme si s jejími rodiči blízcí, měli jsme stejnou profesi se všemi důvěrně známými radostmi i problémy.

Do rodiny patřil i její čtyřletý syn Viktor, jehož otce matka brzy po porodu synka zapudila, prý se jí nezamlouval, místo něj si tedy vzala kamaráda, s nímž se ovšem za pět let rozvedla. Její synek vystřídal tři příjmení, třetí jsem mu dal já. Bydleli jsme u jejích rodičů, můj byt jsem tehdy pronajímal.

Chtěl jsem se s ní odstěhovat, i když mi u nich bylo dobře. Toužil jsem se osamostatnit jako každý dospělý muž, který má rodinu, ale ona nechtěla, i když jsem jí sliboval, že budeme za rodiči co nejčastěji jezdit. Důvod byl praktický. Téměř každý den do noci pracovala v divadle, dopoledne pak vyspávala, zatímco se rodiče rádi postarali o vnučka Viktora. Tchán s tchyní byli skvělí, Viktora milovali, všem ten stav tedy vyhovoval, jen já jsem toužil po tom, vybudovat si vlastní nezávislé rodinné hnízdo. Nemělo to řešení, nešlo se domluvit. Prosil jsem, abychom

---

to zkusili alespoň na rok, zamítla to. Jezdívala navíc často na zájezdy, byla vedoucí maskérek.

Zájezdy umělců v sobě nesou riziko navazování nových vztahů, mají charakter uvolněného, bezstarostného života. Spí se ve stejném hotelu, někdy i ve stejných postelích. Kamarádi, vlastně bývalí spolužáci z konzervatoře, mi donesli, že spí s jedním kulisákem. Byl přitažlivý, mladý... Historie se tedy i s druhou ženou opakovala. Její opakovaná nevěra byla zahanbující, všichni o ní věděli, trápilo mě to. Já jsem nikdy stálé partnerce nevěrný nebyl, jsem tak vychovaný. Moji rodiče spolu žili po celý život a o nějaké nevěře nebylo nikdy řeči ani potuchy, bral jsem to jako normální a správné.

V Laterně magie jsem už být nemohl, denně jsem potkával ty dva, viděl je, jak se v zákulisí líbají. Když jsme se rozvedli, vrátil jsem se zpět do Národního divadla, tančil jsem v souboru opery. Ten fungoval trochu jako útočiště pro starší tanečnice kolem pětaticeti let, což je věk, kdy tanečnice a hlavně tanečnice končívají. Já měl naštěstí slušnou výkonnost.

S třetí partnerkou jsem se seznámil přes mého kamaráda. Bylo mi čtyřicet tři let, ona měla za sebou jeden rozvod a bylo jí třicet dva. Zdědil jsem tehdy byt po rodičích, a když jsme se rozhodli, že spolu budeme žít, lákal jsem ji tam. Měla podmínku, že byt nejdříve vylepším podle jejích požadavků. Vyhověl jsem jí, byt jsem přestavěl a nově vybavil. Já měl také přání, toužil jsem po dítěti. Ještě na našich schůzkách jsem od ní získal slib, že se nebude bránit tomu, mít se mnou děcko.

Eva byla vyučená řeznice, stejně jako její matka, obě pracovaly jako prodavačky v řeznictví. Stalo se ještě před listopadovou revolucí, že vyšla fotografie mé tchyně v nějakém časopise, nevím v jaké souvislosti. Brzy na to se jí ozval jistý léčitel a tvrdil, že cítí z její fotografie fluidum. Sešli se spolu a on jí nasadil do hlavy, že by se měla věnovat léčitelství, léčbě energiemi. A tak se stalo, že z řeznice se skoro přes noc stala léčitelka. No a z její dcery a mojí manželky též.

Matka se v oboru vypracovala, dokonce u nás organizuje návštěvy filipínských léčitelů, v tom se točí velké peníze. Jejich metoda je založena na tibetském bezdotykovém vysílání energie. Jestli to lidem opravdu pomáhá, to je otázka. Jediným kritériem úspěšnosti bylo, aby se klient znovu vrátil.

Léčba začínala už příchodem do sklepů, pěkně zařízené místnosti, byly tam obrázky a věci, které odpoutávají mysl od hmotného světa. Pustila se hudba a pak přichází hovořili o tom, co je trápí,

jaké mají potíže, nebo jak se situace od minulé návštěvy změnila. Moc mě to zajímalo, také jsem se trochu zapojil. Dělal jsem tlakové masáže, já jsem prošel masérským kurzem, ale při léčbě to bylo spojené s tím, že jsem vysílal ty energie. Vždycky jsem k podobným věcem inklinoval, protože jsem citlivý až přecitlivělý. Chodili k nám významní lidé.

Já sám jsem přivedl první kolegy z divadla, ti to doporučili dalším, přišel i jeden známý dirigent.

V téhle profesi je nej důležitější vybudovat si stálou klientelu, což trvá pár let. Klientům u vás musí být dobře, aby se rádi vraceli a přivedli navíc své příbuzné a známé. Měli jsme výhodu, že se vše provozovalo ve vlastním domě, nemusel se nikomu platit tučný pronájem. Slíbili mi, že upraví půdu na další léčebnu, kde bych se mohl věnovat léčitelství také já. Byl jsem rád, protože mě ta práce bavila a byly z toho slušné peníze.

V divadle jsem totiž končil, už jsem dotančil. Šéfová mi v mých čtyřiačtyřiceti letech sdělila, že jsem nadále na jevišti vizuálně neúnosný. Šel jsem tedy za panem Rösnerem, který byl předsedou divadelní asociace, a požádal jsem ho, aby mi dal přes prázdniny šanci těch pět kilo nadváhy shodit, vyhověl mi, já opravdu zhubnul, a pak jsem ještě tančil půl roku a přitom jsem si hledal jiné uplatnění.

V té době byla zrovna moje partnerka těhotná. Těšil jsem se moc na dítě, ale bohužel jsem zároveň byl v ponižující životní situaci. Chtěl jsem tanec vyučovat, ale nikde volné místo nebylo, samozřejmě jsem se ucházel na konzervatoři, bezvýsledně, něco se objevilo jen v Berouně, a sice externí spolupráce s Lidovou školou umění, ale jen na pár hodin za dva tisíce měsíčně.

Jediné místo, které jsem nakonec sehnal, bylo v Bauhausu v Chabrech, tam tehdy nabírali masivně prodavače. Nastoupil jsem, a pak prožíval šok a muka. Totiž v divadle jsem byl psychicky v bavlne, bylo to kultivované prostředí, svou profesi jsem znal už od dětských let. Žil jsem láskou, krásou, dobrem, přátelskými kontakty. V tomhle prostředí jsem našel opak. Chtěl jsem z toho utéci, ale musel jsem žít rodinu. Vydržel jsem tam čtyři roky, pak následovalo Tesco, Kaufland...

Tahle kapitola mého života je tíživá, nedokážu se s ní pořád ještě vyrovnat. V prostředí některých velkých prodejních firem vládne šikana, stálá hrozba vyhazovu, nejtvrďší vulgarismy, urážky, podvody a podrazy, a hlavně krajně nervózní atmosféra. Nervózní jsou hlavně vedoucí a

---

přenášejí to na své podřízené. Ztrácí se zboží, což navozuje atmosféru podezřívání a stresu, místo přátelství panuje pragmatismus až cynismus. Práce byla i fyzicky náročná. Zákazník si třeba objednal materiál na stavbu domu, přijel nákladák a já musel ten materiál na dům naložit.

Živil jsem rodinu nejen z platu, ale do úprav a vybavení bytu jsem investoval své úspory včetně peněz z dolarového konta, které jsem si vydělal jako tanečník v cizině. Předtím to bylo tak, že jsem vydělané peníze dával do šuplíku a manželka z nich čerpala podle svých potřeb. Nikdy jsem se jí neptal, za co je utratila, pokládal jsem to za nedůstojné. Když v šuplíku žádné peníze nebyly, dosypal jsem je tam ze svých úspor. Teď jsem byl sice v úzkých, cítil jsem se v zaměstnání pod psa, ale chodil jsem stále do práce, vydělával...

Navzdory tomu mě žena začínala pomalu opouštět. Na půdě jejich domu, kde se měla vybudovat ordinace, dal jsem jim na to šedesát tisíc, vznikl byt pro mou ženu.

Ona ani tchyně mi nic nevysvětlovaly a samozřejmě mi ty tisíce nevrátily. Prosil jsem Evu, abychom spolu dál bydleli a náš vztah udrželi, na to mi ale řekla: Jsi starej, už mi nemáš co nabídnout, bude lepší, když si půjdeš svou cestou.

Začal proces odcizování, a ona dbala na to, aby se mi odcizil především syn. Naše bydliště byla od sebe vzdálená pouhých deset minut chůze, nic by nebránilo tomu, abychom se mohli se synkem často vídat. Jenže ona se chovala velmi nepřátelsky. Například, když jsem jednou nebyl doma, vtrhla do bytu s několika chlapy a téměř celé zařízení bytu mi odvezla. Pár věcí jí patřilo, něco jsme si pořídili společně, ale odvezla i moje věci. Nechala mi jen gauč po mé matce, sebrala a ukradla mi všechno.

Po našem rozchodu za mnou syn ještě nějakou dobu chodil. Asi po dvou měsících mi řekl: Maminka mi přivedla nového tatínka, ale já ho nechci, já mám rád tebe. Náhle jeho matka o mně začala tvrdit, že nejsem psychicky v pořádku a že mi syna nebude předávat, dokud se nenechám vyšetřit. Tento dojem prý získala během období, kdy jsme se rozcházel.

Je pravda, že jsem to těžce nesl a snažil se ji získat nazpět v době, kdy už byla rozhodnutá se mě zbavit, takže ji to otravovalo. Dráždila mě nehoráznostmi a svou nepochopitelnou záští. Jednou jsem po ní v takové chvíli sáhl a trochu s ní zatřásl se slovy: Prosím tě, nech už toho, neříkej takové věci! Martin to z chodby viděl a

ona mu pak namluvila, že jsem ji chtěl uškrtit. Nechal jsem se tedy na psychiatrii vyšetřit, pochopitelně mi žádnou diagnózu určit nemohli, naopak mě ujistili, že moje jistá psychická labilita je přirozenou reakcí na tíživou životní situaci. Potvrdili mi, že se mám se synem i nadále vídat, že nejsem vyloučen z výchovy - což je důležitá oficiální formulace.

Matce synka jsem toto doporučení dal a ona pak zvolila jiný postup. Pokaždé, když mi syna měla předat, tak přitom vyvolala hádku a pak mi nesmyslně řekla: Tak a teď kluka nevidíš, dokud se neuklidníš. Chovala se ke mně s despektem, pohrdavě, dávala najevo, že ji kontakt se mnou obtěžuje, neplnila, na čem jsme se ohledně předání syna domluvili. A své pohrdání se snažila přenést na syna.

Zažíval jsem hrozné situace. Chtěl jsem být například u toho, když synek dostával své první vysvědčení, ale ona nechtěla, abych se ve škole ukázal, doslova řekla: Nechoď tam, nebo uvidíš!

Nenechal jsem se zastrašit, do školy jsem šel, povídal si se synem, dal jsem mu dárek... Když už jsem byl pak před školou, přilítla za mnou a vychrlila na mě: Za to, žeš přišel do školy, ho teď dva měsíce nevidíš, nepojede s tebou ani na dovolenou. Svedla to na několik drobných bradaviček, které jsem měl v jeho věku také a snadno mě jich zbavili. Ale ona řekla, že kvůli nim se mnou nemůže jet na týden do Krkonoš, že se musí ty dva prázdninové měsíce léčit.

Sel jsem na kožní na Bulovku a tam mi dali černé na bílém, že na hory samozřejmě může a že se brada-vičky neléčí tím, že se dítě zavře doma. Šel jsem s tím lejtrem za ženou a synem, dovnitř mě nepustila a synek mi za plotem řekl: Tati, mamka mě tu drží a nechce mě nikam pustit, já bych tak rád jel s tebou na hory!

Asi po tříletém martýriu soud konečně nařídil kontakt otce se synem, včetně dovolených. Ona to soudní rozhodnutí odmítala plnit, nejdřív nenápadně. Ale viděla, že se jí za to nic nestane - soud ji občas upozornil, že se prohřešila, ale nijak ji nepotrestal, tak v tom pokračovala.

Samozřejmě synovi nalhává nejrůznější nesmysly, takže se třeba stalo, že jsem si pro něj přišel a on začal vykřikovat: Ty lžeš a chceš, abych byl v nemocnici! Já s tebou nepůjdu! Totiž jeho matka - léčitelka je i proti základnímu očkování. Dětská lékařka o tom sepsala zprávu a dala ji k soudu s tím, že matka ohrožuje zdraví dítěte. Šlo jí ale hlavně o to, aby se ověřilo a domluvilo, na co může být syn očkovan a na co třeba ne. Jeho matka totiž tvrdila, že je na všechno očkování alergický, tuto diagnózu

ovšem žádný lékař nestanovil, odhadla to ona se svým vzděláním z řeznického učňáku.

Našla si jinou doktorku, zjevně nakloněnou podobným nesmyslům, která ji v tom podpořila. A synovi řekla, že já chci, aby byl očkovaný, a že on z toho bude nemocný, takže vlastně chci, aby skončil v nemocnici. Normální hysterie.

Asi dělám bláhovou věc, já si s tou ženskou elektronicky dopisují, vyčítáme si v těch dopisech, popisují jí všechny ty křivdy a hnusné zacházení, což se jí nejspíš docela hodí, ví, co se ve mně děje, ví pak lip, jak na mě, co mě nejvíc zraní.

To hlavní se jí povedlo, zničila náš vztah se synem. Ten dokonce do znaleckého posudku odpověděl na otázku, jaké je jeho největší přání, že by chtěl, abych zmizel ze světa, a dokonce že by mě chtěl zabít. Pokusy o setkání ztroskotávají. Měli bychom spolu být dva víkendy v týdnu, ale když si pro něj přijdu, napodobuje chování matky. Vyvolá hádku a řekne třeba: Mám lepšího tatínka. Nebo: Hele, tys mi slíbil dárek. Tak pro něj dojedeme, a pak mě hned odvezeš domů. Nebo: Já se s tebou nudím. Tak zajdeme do cukrárny a pak mě hodíš domů.

Ještě předtím předávání syna probíhalo tak, že stála celá rodina u vrátek, matka se synem si šeptali a jeho nový tatínek, bývalý vysoký policejní důstojník, který musel kvůli úrazu od policie odejít a teď žije pohodlně z výslužného, si mě natáčel videokamerou. Slyšel jsem jednou, jak říká: Já to klukovi pak promítám, aby viděl, jak je ten zploditel ubohej. Říká mu o mně: To není tvůj táta. To je jen biologickéj zploditel. Jindy zase ona na mě z okna ječí: Co tady děláš, ty idiote?!

Svého nového manžela ustanovila zmocněncem, takže on má se mnou vyřizovat všechny věci kolem syna. Když jsem si pro syna jednou zase přišel, Martin začal přede mnou najednou po ulici utíkat, a ti dva se smáli: No tak si ho chyt'! a natáčeli mě kamerou. Soud ji vždycky dopisem žádá o nápravu, dá na to nějakou lhůtu, ona mi po uplynutí té doby syna několikrát předá a pak už zas ne. No a soud zasedá třeba jednou za rok. A rozhodne třeba jednou za dva roky.

Nevěřím tomu, že by mě Martin nenáviděl. Jen moje bývalá družka si opravdu myslí, že mu nemám co nabídnout. Přitom nepijú, nekouřím, nestřídám ženy, syna mám rád, chodím do práce, mám svůj byt. Kluk je mi podobný, je také pohybově nadaný, ale radši to před ním nezmiňuju, protože jsem poučen. Při syndromu zavrženého rodiče je prý riziko, že když dítě zjistí, že se v něčem tomu zavrhovanému rodiči

podobá, tak tu svou vlastnost nebo talent začne nenávidět taky.

Umíme se spolu zabavit, ale pak si najednou vzpomene na své nepřátelství ke mně a poručí: Odvez mě domů! Opatrovnice i psycholog mi vyčítají, že nejsem přísnější, že mu neumím stanovit hranice. Jenže když to udělám, tak vyvolá hádku, nebo mi nějak ublíží, poníží mě. Jeho otčím mi napsal v e-mailové zprávě, že se mnou Martin nechce nikam chodit, prý se za mě stydí, že smrdím.

Hraje dobře fotbal, ale zvykl si chodit na tréninky, jen když se mu chce. Ptal jsem ho na to, svedl to na mě. Párkrát jsem ho tam totiž doprovázel, protože jsme zrovna měli být spolu. Tvrdil mi pak, že tam nechodí, protože se za mě stydí.

Matka na to všechno jen spokojeně přikyvuje, nevnímá, že z něj vychovává člověka s pokřiveným charakterem. Naučila ho nenávidět, pohrdat, lhát a ponižovat. Když pomyslím na to, jak moc jsem toužil po dítěti, je mi z toho všeho moc těžko."

Tříkrát pokus, tříkrát omyl

*Kdo viděl rozbouřené moře a rozzuřenou ženu,
raději lituje manžela než námořníka.*

Victor Hugo

Režisér a kameraman Ján Mančo vystudoval na FAMU katedru filmového a televizního obrazu. Postupně se vypracoval na režiséra a autora dokumentu a stále se tomuto náročnému oboru intenzivně věnuje. Za deset let působení v dokumentaristice v Cechách má za sebou jako autor, kameraman a režisér přes sedmdesát filmů, z toho 66 atraktivních cestopisných dokumentů natočil pro pořad Cestománie a Nová Cestománie, na Slovensku vytvořil kolem 150 dokumentárních filmů. Díky tomu také navštívil mnoho zemí.

Píše si scénáře, své filmy snímá kamerou i režíruje, je velmi pracovitý, schopný a ve své profesi je velmi úspěšný. Zároveň je to muž laskavý. Celý život toužil po stálém vztahu s milovanou ženou, to se mu ale dařilo jen zčásti, později jej všechny tři ženy, s nimiž měl po jednom dítěti, zradily, opustily a dítě se mu pokusily odcizit. Vypráví:

„Kořeny mé pozdější bídy spočívají nejspíš v rodině, maminka byla sice chápavá, dobrá žena, ale trpěla schizofrenií. Choroba u ní propukla, když mi byl pouhý rok. Otec nějakou dobu nechápal, o co jde, a tak se zlobil a s matkou se hádali. Měla paranoické představy, například že léky a vitamíny v lékárnice na běžnou potřebu

---

jsou jedy, začala je jednou uprostřed noci vyházovat. Nebo jí vadily zelené ručníky, protože zelená je na maďarské vlajce a Maďaři nám, Slovákům, ublížili. Šla pak několikrát na léčení, a když se vrátila, byla celkem v pořádku. Ale stejně mě to poznamenalo, neměl jsem v důležitých letech před sebou fungující matku, vzor psychicky zdravé ženy. Jak se později ukázalo, byl jsem v tomto ohledu poněkud dezorientovaný.

Otce jsem si vážil, i když na mě byl poměrně přísný a tvrdý. Byl jsem sice jedináček, ale nějaké rozmazlování jsem nepoznal. Dodnes oceňuji, že od nás neodešel a nespojil svůj život s nějakou zdravou ženou, s níž mohl mít další děti...

Protože jsem doma neměl pocit pohody, už někdy v osmnácti letech jsem zatoužil mít vlastní rodinu. Měli jsme, a mám, už jen já sám, velký dům v Ivance poblíž Bratislavy. Zpočátku tam s námi bydleli i matčiny rodiče, a také teta s manželem.

Moje první děvče bylo z této vesnice, pocházelo z početné, chudé rodiny. Otec se na ně díval svrchu, snad proto, že on sám byl právník a naše rodina byla dobře situovaná. Bylo mi tehdy dvacet let a jí sedmnáct. Po roce otěhotněla, vzali jsme se a narodil se nám syn Ján. Později se stal mimořádně úspěšným výtvarníkem, který vystavoval po celém světě. Zemřel ve 39 letech v roce 2011. Měli jsme se moc rádi.

Začal jsem studovat na FAMU v Praze, a abychom byli spolu, tak jsem ji připravil na přijímačky na tutéž školu. Zvládla přijímačky i školu na výbornou a věnovala se později filmovému střihu. Po dobu studií v Praze jsme i se synem bydleli na manželské studentské koleji. Jankovi jsem se věnoval, hodně jsme spolu malovali, snad i to přispělo k jeho pozdějšímu úspěchu.

Když byla moje Marka v druhém ročníku, svedl ji jeden starší spolužák. Začala se s ním pravidelně scházet. Byl jsem zoufalý, uvažoval jsem dokonce o sebevraždě. Nechtěla se ho za žádnou cenu vzdát, tak jsem zažádal o rozvod. Jenže pak jsem si to rozmyslel, a stáhl žádost zpět. Měl jsem totiž pořád ještě před vojnu, takže by mi syna do péče nedali a obával jsem se, že by se mi nejspíš brzy odcizil.

Už jsme spolu nežili, ale její milenec se do nějakého soužití s ní také nehrnul. Pak vypukly letní prázdniny, my byli oba na Slovensku, doufal jsem, že se usmíříme... Jenže ona s tím druhým stále udržovala kontakt, mohli se dát

zнову kdykoliv dohromady. Tak jsem to raději vzdal.

Rozvedli nás, ona se vrátila do Prahy, aby dostudovala, hledala si ale také nějakého partnera. Od synka jsem se dozvěděl, co musel zkusit. Jakýsi kluk, který za ní chodil, ho například vyhodil z místnosti, když chtěl být s maminkou, dokonce to malé dítě nakopl. Byl jsem z toho zdrcený. Později mi navíc začala bránit, abych se se synem mohl vídat. Přijel jsem za ním z Bratislavy do Prahy, bylo to domluvené, ale řekla mi, že syn náhle onemocněl. Pak zase tvrdila, že se mě syn bojí, že nechce, abych za ním chodil, ale nebyla to pravda. Během dalších čtyř let vystřídala asi sedm známostí, nakonec se přece jen provdala, a sice za publicistu, který později vydával filmový časopis. Nastěhovali se do bytu jeho matky, která tehdy pracovala na velvyslanectví v Bonnu. Jeho rodina nebyla ráda, že si vzal Slovenku s dítětem. Babička prý na ni pokřikovala, ať si obléknou tepláky a táhnou zpátky na Slovensko.

Moje druhá žena Jaroslava byla mladá a krásná. Seznámili jsme se při práci. Byl jsem tehdy zaměstnán jako druhý kameraman v Hraném filmu a ona dělala skriptku v dabingu. Bylo jí tenkrát asi dvacet šest, mně třicet dva. Po roce známosti jsme se vzali. Deset let jsme pak spolu žili v maximálním souladu. Narodila se nám dcera Milena. Měli jsme v Bratislavě byt, ale já jezdil často i do Ivanky, kde byl můj původní domov, pěkný dům a velká zahrada, s níž jsem tátovi pomáhal. Na zahradě jsme pěstovali spousty zeleniny a ovoce pro naši domácnost i na rozdávání. Chodila k nám ráda i sestra mé ženy a její matka, pěstovaly si tam zeleninu. Jen moji ženu ta štedrá a krásná zahrada kupodivu netáhla. Pak mi rodiče zemřeli, dům mi odkázali...

Jaroslava toužila po tom, stát se režisérkou, ale neměla odvalu jít studovat. Až já jsem ji přesvědčil a povzbudil. V Bratislavě byla večerní škola při VŠMU. Zásluhou mé vydatné pomoci se tam dostala. Dělal jsem tehdy filmové zpravodajství. Díky tomu jsem jí mohl materiálně i technicky pomáhat se školními pracemi. Natáčel jsem všechny její práce, kterými se vykazovala.

V létě jsme každý rok jezdili na několikátýdenní poznávací cesty po celé Evropě a končili jsme vždy někde u moře, v zimě zase na hory. Téměř všechno jsem platil já, všechny složenky, provoz auta, potřeby dítěte, dům v Ivance, jídlo, ona platila jen byt v Bratislavě a přispívala svou částí na dovolenou. Mou zásluhou vystudovala. Mohla být spokojená, ale nebyla. Pořád do mě ryla. A jak jsem se později

dozvěděl, jako skriptka dabingu mi bývala nevěrná s různými herci, a také s jedním režisérem. .. Tehdy jsem to jen matně tušil, až později jsem se dozvěděl celou drsnou pravdu.

Žili jsme spolu už osmnáct let, když jednou radikálně stouply platby za telefon. Požádal jsem o výpis, a zjistil jsem, že v něm dominuje jisté číslo na Moravu. Už jsem viděl, že je zle. Byla v kontaktu se svou první láskou, s mužem, který se nedávno rozvedl, takže alespoň on byl volný. Jednou ráno mi sdělila, že se se mnou chce rozvést, hodlala mě vyměnit za modrookého, štíhlého, vysokého Karla. Začala se pak ke mně chovat hrubě až sprostě, vyhazovala mě ze společného bytu, štvála proti mně dceru, která měla tehdy před maturitou. Rozvedli nás v roce 2000. Svého Karla si ale dlouho neužila, musela ho po roce vyhodit, ukázalo se, že je alkoholik. Propil dokonce i peníze, které mu poskytla na rekonstrukci bytu. Když se ho zbavila, vyhrožoval jí, že si na ni počká a že ji zabije...

Bylo to tehdy mizerné období. Pracoval jsem sice ve Slovenské televizi, ale oni si v té době klidně dovolili lidem neplatit. Člověk udělal svou práci, pak běžely měsíce, uběhlo půl roku a honorář nikde. Snažil jsem se tedy uchytit v Praze a asi po dvou letech se mi podařilo prosadit se v prestižní filmové a televizní společnosti. Kvůli synovi z prvního manželství jsem se v té době smířil a trochu i sblížil se svou předchozí ženou, která s ním žila pořád v Praze.

Potkalo ji neštěstí. Její druhý syn jel autobusem se spolužáky na školu v přírodě, a autobus se srazil s kamionem, který vezl panely. Tři děti byly na místě mrtvé, její syn z druhého manželství se také ocitl na pokraji smrti, byl půl roku v bezvědomí. Když se z něj probral, ukázalo se, že bude těžce invalidní. Je na vozíku, neudrží rovnováhu ani vsedě, jeho řeči není rozumět. Když její tehdejší manžel viděl, že z jejich syna nic nebude, tak ji opustil. Našel si jednoduše jinou ženu, přestěhoval se k ní, vzal si ji. Můj syn to všechno vnímal velmi citlivě, bratra měl rád. S takto postiženým sourozencem pak vyrůstal, byla to pro něj jistě psychická zátěž. Jejich matka tehdy sehnala pro ochrnutého syna asistentku, jmenovala se Bára. Byla fyzioterapeutka, pocházela z Kyjova a chtěla se uchytit v Praze. Dokonce u mé bývalé ženy bydlela, aby byla postiženému dítěti stále nablízku.

S Bárou jsme se dali dohromady v době, kdy jí bylo už čtyřicet jedna let. Táhla to do té doby postupně s několika muži, netajila se tím, že byli skoro všichni ženatí. Nikdy do té doby nebyla vdaná a neměla děti. Nechtěla se provdat ani za

mě, ale začali jsme žít jako manželé, i když nesezdaní. V tom období se mi zrovna dařilo, měl jsem práce víc než dost a velmi slušný příjem. Najali jsme si polovinu domku jedné její pacientky v Praze - Libuši. Myslel jsem si, že v jejím věku už nemůže otěhotnět, a myslela si to i ona, ale stalo se. Než se dítě narodilo, koupil jsem byt v Praze nad Klamovkou, na krásném místě a v zeleni. Na Silvestra jsem Báře připsal přání, aby se nám narodilo krásné a zdravé děťátko, ale ona se rozplakala a řekla: Ale já je nechci! Překvapilo mě to, zamrzelo, ale protože byla teprve v začátku těhotenství, řekl jsem jí: máš svobodnou vůli a jako matka právo na to, aby ses rozhodla dítě mít, nebo nemít. Rozhodla se ale, že na interrupci přece jen nepůjde. Možná proto, že viděla, že já dítě chci.

Když byly synkovi tři roky, měl problémy s komunikací, styděl se mluvit. Usoudili jsme, že by mu asi pomohla mateřská škola, pobyt v kolektivu dětí, školku jsme ale v Praze nesehnali. Bára tedy navrhla, že by se synem odjela do Kyjova k mamince, tam prý jistě školku seženou. Přistoupil jsem na to s výhradou, že to zkusíme jen na rok.

V té době začala usilovat o to, abych přepsal pražský byt na našeho malého syna. Údajně proto, že kvůli natáčení cestopisných dokumentů pobývám často v rizikových zemích, prý se chce zabezpečit pro případ, že by se mi něco stalo. Sdělil jsem jí, že to nejde, že ten byt potřebuju jako zástavu pro případ, že bych si bral hypotéku na stavbu domu, který jsem chtěl v Praze postavit. Navrhl jsem jí ale, že napíšu závět', kde synovi byt odkážu. S tím byla ovšem velmi nespokojená, namítala, že závět' můžu kdykoliv změnit. Postupně se mnou přestala komunikovat. Chtěl jsem s ní o tom všem mluvit před odletem do Angoly, ale ona se na mě jen ošklivě osopila.

To bylo pak už její běžné chování, nechtěla o našich problémech mluvit, řešit je, uzavírala se do sebe a všechno zatloukala, na mě byla hrubá.

Vrátil jsem se zrovna z natáčení v Angole, když jsem našel ve schránce přípiš, že se konečně našlo místo ve školce v Praze. Měl jsem radost, hned jsem jí do Kyjova volal. Řekla mi ale, že si našla v Kyjově zaměstnání a že tam zůstane. Protestoval jsem: To bychom přece rozbili rodinu! A dodal jsem: Když zatím nemáš v Praze zaměstnání, nevádí, já tě budu rád živit, budu za tebe platit i sociální a zdravotní pojištění. Ale chci, abychom byli všichni spolu a aby bylo všechno jako předtím. Přijela tedy do Prahy, ale skoro se mnou nemluvila, a navíc mě vykázala z ložnice, prý proto, že se v noci moc převaluju a piju vodu.

Jednou synek cosi zničil a já mu řekl, že kdyby byl starší, naplácal bych mu na zadek. V té chvíli začala ječet, že prý co si to dovoluju, a ať prý takové věci říkám své dceři! To bylo poprvé, kdy se objevilo to její řvaní, pak jsem je slýchal stále častěji. Ječela, že je to moje vina, že máme dítě. Začala mi vyčítat, že měla v Kyjově práci a v Praze nemá, no ale po žádné se nesháněla. Byla fyzioterapeutka, sehnala by práci snadno. Ale ona pořád snila po něčem lepším, lukrativním, měla například bývalého spolužáka v Rakousku a nejradši by pracovala tam, ale nenaučila se německy... Byla zkrátka stále nespokojená, a mohli za to ti druzí, hlavně já. Děkala scéně, třeba i popadla nějakou krabici a hodila ji po mně a přitom na mě řvala. Bylo jí jedno, že je u toho náš malý syn. Napomenul jsem ji: Báró, takovým chováním se shazuješ. Opáčila: To ty se shazuješ, ty kreténe, ty debile! Řekl jsem jí, ale vždy mírně: Ublížeš svému dítěti a ona na to - ty mu ubližeš, že jsi jeho otec! Od té doby se její agresivita a nadávky už jen stupňovaly.

Protože nikde nepracovala, mohli jsme celé prázdniny trávit na Slovensku v Ivance. Syn tam býval velmi rád, půlka velké zahrady je vlastně park a poblíž je jezero, kde se dá koupat, nejradši by tam byl pořád, ale jeho matka tam pobývat nechtěla, tak měl smůlu.

Abych jí vyšel vstříc a naše dítě zabezpečil, jak si přála, napsal jsem závěť, ve které jsem mu odkázal pražský byt a ještě další majetek. Od té doby to s ní ale bylo ještě horší, chovala se jako sršeň, dorážela a šikanovala mě přímo zupácky několikrát denně. Nechal jsi mokré umyvadlo! Na zemi po tobě zůstala sůl - tu mi pak nasypala do bot, děláš tady špínu, smrdíš, nelíbej to dítě, nemáš vyčištěné zuby, věčně křičela a urážela mě. Mrzelo mě to, bolelo...

Jednou v zimě jsem byl se synem sáňkovat. Vrátili jsme se s botama od sněhu, museli jsme pak stát v předsíni na hadru, jenže syn byl rozdováděný a řápnul nohou jen v ponožce do kapky od roztáleného sněhu. Její vztek se obrátil proti mně. Začala řvát: Podívej, jaký je ten tvůj táta neuvěřitelný prase! Už jsem to nevydržel a poprvé jsem také použil podobný Vulgarismus: Když jsem já prase, tak ty jsi asi svině. Začala řvát a přitom mě před synem mlátila masivním ramínkem po hlavě. To už nešlo dál, tak jsem ji poprvé v životě uhodil, zřackoval jsem ji. Nepřestala, a pořád mě mlátila do hlavy tím ramínkem. Když viděla, že se už nebráním, tak toho nechala, ale řekla: Už abys zhebnul, ty kreténe, ty stejně všechno dáš své dceři, protože se ti cpe do tý tvý hnusný zasraný prdele. Dítě v hrůze zaběhlo do ložnice.

Bára nenáviděla moji dospělou dceru z předchozího manželství. Dcera studovala v Praze a já jsem se s ní často vídal. Samozřejmě, že jsem ji finančně podporoval, proč také ne, vydělával jsem dost, současnou rodinu jsem poctivě živil, měl jsem právo se svými penězi nakládat podle svého. To asi mou ženu štválo nejvíc.

Časem ale rozbila i náš vztah s dospělým synem z prvního manželství. Poslala mu jakousi esemesku s obsahem, který se ho velmi dotkl, takže přestal do Ivanky jezdit - jednou provždy. Já obsah té zprávy neznal, nevěděl jsem, co se děje. Syn se úplně odmlčel, odmítal se mnou komunikovat a já jsem netušil proč. Jeho matka a moje první žena mi později vyprávěla, že jí náš syn vyčítal, že nás vlastně s Bárou seznámila. Vidíš, teď jsme kvůli ní přišli o náš domov, říkal jí. Dost prý ho to bolelo. Jedna esemeska od zlé ženské způsobila, že jsem se s milovaným synem pět let nestýkal. On si totiž myslel, že za ní a za tou esemeskou stojím, že o všem vím, jak už to tak v rodinách bývá. Netušil, jaké peklo s ní prožívám.

To, že jsem se s Jankem v posledních letech jeho života nesetkával, byla největší újma v mém životě. Tak se také stalo, že mého nejmladšího, svého brášku nikdy neviděl, a ten malý kvůli tomu plakal. Teprve rok před Jankovou smrtí se mi podařilo prolomit to mlčení, když jsem jednou přišel na jeho přednášku.

I když byla Bára saň, snažil jsem se ji nějak uchlácholit, aby mi nezmizela i se synem, jak to udělala třeba jednou před Vánoci, když jsem po jedné její scéně práskl dveřmi. Byl jsem pak přes svátky sám. Abych neztratil dítě, žil jsem dva roky vlastně v ponižujícím vztahu. Byly to trapné situace. Musel jsem si koupit vlastní žehličku, ona mi odmítala „půjčit svou“. Vestavěné skříně a postel sice pořídila za své, ale ještě dlouho před tím, než jsme se rozešli, mi oznámila, že mi na postel a skříně jen půjčila a ať jí je zaplatím. Tak jsem jí je zaplatil v plné původní částce.

A pak se jednou odehrála klíčová scéna. Umýval jsem v její přítomnosti po sobě nádobí, a ona náhle začala křičet, že ať si neutírám své přibory do její utěrky. Tak jsem utěrku pohodil, ale bez zlosti, na kuchyňskou linku, načež se na mě vrhla a začala mě mlátit. Dal jsem jí pár facek, začala mě kopat do rozkroku, bolestí jsem nevěděl, co dělám, vylítla mi ruka, dal jsem jí jednu pěstí. Ječela, že jestli bude mít monokl, půjde mě udat na policii. V tom momentě jsem se rozhodl, že končíme!

Odložil jsem konečný rozchod ale až na konec prázdnin, abych mohl být ještě přes léto se

synem. Oslovil jsem pak dva právníky, poradili mi, co a jak udělat. Rozešel jsem se s ní hlavně proto, že náš synek těmi scénami velmi trpěl. Poslal jsem jí vysvětlující dopis, přijela si pro věci. Dal jsem jí všechno, co chtěla, i věci navíc - hlavně takové, které by mohl užít náš syn. To jí překvapilo. Zřejmě čekala, že se jí budu mstít, ale to je mi cizí.

Ted' jezdím za synem do Kyjova, děláme výlety, chodíme po hradech a zámcích. Často je s námi její bratr, s kterým si naštěstí rozumím, je absolventem DAMU, a tak máme k sobě blízko i profesně. Rozumím si i s jejím otcem a jejím dalším bratrem, jen matka je na její straně. Ta dokonce byla ráda, že jsme se rozešli, netají se tím, že chce mít dceru jen pro sebe. Synek je se mnou moc rád, ale mám o něj starost, ty naše dramatické scény se na něm asi podepsaly. Byl na své čtyři roky po našem rozchodu maličký a měl problémy s pomočováním. Když jsem si ho u matky poprvé po našem rozchodu vyzvedl a jeli jsme na výlet, tak se mi v autě hned pozvracel, a na výletě se pak ještě pokakal. Měl rozvrácenou psychiku. Bůhví, co se mu honilo hlavou a co mu matka o mně navykládala. Po půl roce našeho odloučení, když už nemusel být svědkem těch divokých scén, křiku, nadávek a osočování, začal viditelně růst, chutná mu jíst, pomočování ustalo a jeho psychické problémy pomalu odeznívají.

Do jisté míry se umoudřila i jeho matka, asi leccos přehodnotila. Syna mi předává i na několik dní, zvláště když jsem v Ivance, nebo na různé dovolenkové pobyty. Dokonce do Ivanky, kde teď častěji pobývám, přijede se synem i ona sama, a už se do mě nenaváží. Udělá kus práce v domě i na zahradě a stará se i o moje osobní věci... Je to překvapivé.

Měl jsem tři vážné vztahy, miloval jsem všechny tři mé ženy, choval jsem se velkoryse a byl jsem slušný a uznalý, nebýval jsem lakomý ani nevěrný. Ale každá z nich mě nějak podrazila, podváděla, nebo byla hrubě nevděčná a zlá. V čem jsem dělal chybu, nevím. Nechápu ani, proč všechny tři časem obrátily a chtěly by se ke mně snad i vrátit. Moje první žena, když nám umíral syn, se rozplakala a řekla mi, že doufala, že se k ní vrátím. Druhá, i když má teď partnera, se ke mně chová ochranně a snaží se mi být nablízku. Pomáhá mi shánět práci, chodí mi do domu i na zahradu pomáhat. A ta třetí, ještě nedávno neuvěřitelně zlá a vulgární, se chová podobně.

Po tom všem, co jsem v téhle oblasti prožil, neříkám „třikrát a dost“, ale stále toužím žít v harmonii se ženou. Rodinu pokládám za nejvyšší

hodnotu. Ale zlou, falešnou, nevěrnou, netolerantní, vypočítavou a bezohlednou ženu bych už nesnesl, toho jsem si užil až dost. Jsem opakem takových kreatur a takové jednání si nezasloužím. Doufám, že ještě někdy potkám ženu spolupracující a vstřícnou.

Závidím mužům, kteří mají laskavou životní družku, s níž si rozumí. Nechápu, jak se mi s mými, domnívám se že pro ženu vesměs žádoucími vlastnostmi mohlo stát, že jsem nakonec zůstal sám."

Boj s velitelem a jeho dcerou, ženou - loutkou

Vyberte si za manželku takovou ženu, kterou byste si vybrali za přítele, kdyby byla mužem.

Joseph Joubert

Pavol Beňo je Slovák žijící už velmi dlouho v Čechách. Je to mírný, klidný, uvážlivý muž, když je dlouho a příliš drážděn, nevzkypí v něm vztek, ale nervozita. Manželka, s níž se dosud nerozvedl, protože se pořád ještě nedohodli ohledně výchovy synů, je chorobně závislá na svém otci, bývalém vojenském poddůstojníkovi. Ten má ukončené jen základní vzdělání, ale upsal se kdysi doživotně někdejší socialistické armádě, kde se mohl uplatnit navzdory jisté intelektové nedostačivosti.

Jak takové velení uvnitř rodiny vypadá? Od samého začátku mladé manželky její rodiče často navštěvovali, nebylo jim zatěžko přijet ze Slovenska do městečka poblíž Prahy, kde mladí bydleli, alespoň jednou měsíčně. Manžela své dcery víceméně ignorovali, a ta se k svému muži během jejich návštěvy náhle začala chovat jinak, s nepochopitelným, bezpříčinným despektem. Pobydleli si u nich, a když zeť jednoho dne opět odjel do práce, bez předchozí domluvy a varování odvezli jeho ženu se synem, později s oběma syny, k sobě na Slovensko.

Pavol Beňo si dodnes vyčítá, že nebezpečí včas nerozpoznal, začalo to prý už v době, když se svou budoucí ženou chodil. Jezdívá za ní tehdy z Bratislavy do Trenčína a stávalo se, že otec dospělou dceru na schůzku prostě nepustil, musela s ním v tu chvíli pracovat třeba na zahradě.

„Proto mě překvapilo, když mi moje milovaná tlumočila, že si její otec přeje, abychom se vzali nebo se prý se mnou musí rozejít. Takové ultimatum se mi pochopitelně příčilo, ale měl jsem ji rád a chtěl jsem s ní žít... Souhlasil jsem tedy se sňatkem. Budoucí tchán se pak ujal organizace, určil, kde a kdy svatba bude, pronajal pro nás pokoj na svatební noc. Nemělo cenu s ním polemizovat, byl to prostě velitel.

Když se nám narodil první syn, začali k nám manželčiny rodiče dost často jezdit na návštěvu. Objevovali se minimálně jednou za měsíc, několik dní zůstali, přenechávali jsme jim na spaní obývací. V té době jsem musel občas jezdit na služební cesty, a když jsem se vrátil domů, našel jsem po jejich návštěvě až příliš často prázdný byt, prostě mi rodinu odvezli na Slovensko. Sice jsem se proti častému mizení manželky a synka bouřil, ale nebylo mi to nic platné. Nikdo se se mnou ne bavil, všechno se dělo za mými zády.

Žena byla absolventka gymnázia, neměla tedy žádnou odbornost. Pracovala v bance v oddělení vymáhání pohledávek, ale propustili ji, protože neměla potřebnou kvalifikaci. Přiměl jsem ji tedy, aby ještě vystudovala požadovanou školu, a sice Bankovní akademii v Praze, napsal jsem za ni dokonce diplomovou práci z bankovníctví. Našla si pak zaměstnání v jiné bance, tentokrát na vyšší a lépe placené pozici.

Byla podruhé těhotná, a zrovna trochu nastydla, když jsem musel odjet na služební cestu, ale jen nedaleko, do Kutné Hory, tentýž den jsem se měl vrátit. Jakmile jsem vypadl z bytu, zavolala otcí do Trenčína, ten sedl do auta a za pár hodin přijel. Uvařil jí polévku a pak čaj, počkal na můj návrat a pak zase odjel na Slovensko. Nechápal jsem to. Měla to být výčitka, že nemůžu být stále s ní? Že musím odjíždět za prací, abych uživil rodinu?

Přiváželi nám také potraviny, jako bychom bez nich měli hladovět, bylo mi to nepříjemné. Požádal jsem je, ať už nic nevozí, že vydělávám, nakupují, jsme soběstační. Skončilo to incidentem, který vyústil v mou žádost: Buďte tak laskaví, a opusťte náš byt, nepřeji si vaši návštěvu. Na to mi tchán sebral klíče od našeho bytu a šel do auta pro další potraviny. Žádal jsem ho, ať mi klíče vrátí, běžel jsem za ním a chtěl mu na schodech klíče vzít z ruky. Zkroutil mi paži, srazil mě se schodů a smál se! Ležel jsem pod schody se zkrvavenou rukou, překročil mě s vítězným úsměvem v tváři.

Musel jsem jít do nemocnice nechat se ošetřit. Když jsem se z nemocnice vrátil, tchán v mém - našem bytě pořád ještě byl, a bránil mi vstoupit! Zavolal jsem policii, která zjednala pořádek, abych mohl jít domů. Podal jsem pak u soudu návrh na předběžné opatření, chtěl jsem, aby mu bylo zakázáno vstupovat do našeho bytu. Ale soud mi nevyhověl, prý se v tomto případě nejedná o domácí násilí. Nad tchánovým agresivním zupáckým chováním zůstával rozum stát.

Moje manželka procházela průběžně jakousi kouzelnou proměnou. Když byl u nás její otec, chovala se ke mně stejně jako on, nenávislně a posměšně. Jakmile odjel, zklidnila se a chovala se normálně. Tchán se v našem bytě dost roztahoval. Klidně třeba řekl: Tady jsem doma! Nebo prohlásil: Zítra odvezu dceru a vnuka na Slovensko! Právě byl silný mráz, silnice byla zledovatělá, ale na mé obavy, námitky a na má přání se nikdo neohlížel. Prostě mi takovou nehoráznost jen oznámil a manželka se vším, co poručil, souhlasila jako poslušný voják.

Na jaře v roce 2009 si vykloubila ruku. Býval jsem v tom čase většinou doma, hledal jsem si tehdy jiné zaměstnání, takže jsem v domácnosti všechno dělal a o všechno se staral. Přesto si ještě přivolala ze Slovenska otce. Náš vztah byl tím člověkem rozvrácen, zničen, ona mě pod jeho vlivem začala nenávidět. Její matka se celkem nevměšovala, už k nám pak ani nejezdila.

Takže - žena mě neustále zrazovala, ale já jí odpouštěl, protože když nebyl poblíž její panovačný otec, byla jako vyměněná, chovala se celkem dobře. Miloval jsem své syny, obával jsem se, že bych o ně rozvodem mohl přijít, proto jsem leccos překousl. Až později jsem zjistil, jak mi manželka ve skrytu škodí, byla mistrýní ve skrývání nepřátelských myšlenek a činů. Popouzel ji proti mně nejen otec, ale třeba i její kamarádka. Byla to naše sousedka, které jsem, nic netušíc, jezdil na nákupy, vozil jsem ji s dětmi k lékaři, zatímco její manžel posedával doma... A ona *za to* hecovala mou ženu proti mně. Byl jsem obklopený ze všech stran falší.

Schylovalo se k rozvodu a nejspíš na radu otce začala žena proti mně *vyrábět důkazy*. Až později jsem se dozvěděl, že to některé ženy před rozvodem dělávají. Jde většinou o nestoudné podvody, podrazy a lži. Tak například, choval jsem zrovna v náručí naše smějící se miminko, když slyším, že manželka volá na policii, a tvrdí jim, že to dítě surově kopu. Samozřejmě přijeli, ale nic zvláštního neviděli, žádný pláč, modřiny, krev. Ale manželka zřejmě předpokládala, že jednou se jí může hodit jako důkaz nějaký záznam, že *musela na manžela volat policii*. Jindy, když jsem se jí jen lehce dotkl, nakopla mě nohou, na níž měla dřevák a vzápětí šla volat na policii, že ji týrá.

Byl jsem se starším Milanem a s mou matkou na dovolené, Peterovi byly teprve tři měsíce, takže zůstal doma s manželkou. Když jsem se vrátil, našel jsem ve schránce dopis od advokáta, který ji měl zastupovat při rozvodu, další den přišel přípis od soudu, že našim dětem byl přidělený

---

opatrovník - nevěděl jsem, o co kráčí. Zkušený přítel mi pak všechno vysvětlil.

Prvního stání jsem se nezúčastnil, chtěl jsem být s dětmi, které mi už zase odvezli na Slovensko. K soudu se tedy dostavila jen moje manželka se svým otcem. Děti svěřili předběžným opatřením do její péče, ona žádala nesmyslné výživné 25 tisíc, soud jí nevyhověl, určil 14 tisíc a i to po dvou měsících zrušil, protože prý se při jeho určování stala nějaká procesní chyba. Pak bylo další stání, a to už jsem věděl, že ten rozvod musím zdržovat. Protože kdyby skončil rychle, tak mě mladší syn Peter nebude časem vůbec znát, o to už by se manželka se svým otcem postarali.

Stání bylo celkem už patnáct, soudíme se čtyři roky, protože dělám regulérní a právně akceptovatelné ob-strukce. Díky tomu Peter ví, že jsem jeho otec, vídáme se, máme se rádi. Dosáhl jsem svého! Dokonce i když jsme se už rozváděli, žili jsme ještě dva roky všichni pohromadě v našem bytě v městečku poblíž Prahy, a já byl tedy denně v kontaktu se syny.

Dalo se čekat, že to nebude trvat věčně, že její otec nedá pokoj, dokud nás nerozdělí. Tušil jsem, že se něco děje, žena se chovala velmi tajnůstkářsky, pořád posílala komusi esemesky... A pak jsem jednoho dne volal z práce domů, ptal jsem se, co mám po cestě domů nakoupit, jako každý den. Měla divný hlas, a navíc starší syn ještě nebyl ze školky doma, i když doma měl být. Pak už byl telefon vyvěšený a mobil měla vypnutý.

Doma jsem pak našel prázdný, jak se říká, vybilý byt. Od sousedů jsem se dozvěděl, že u nás byli stěhováci. Komplet všechno naložili a bůhvíkam odvezli, zůstaly mi holé stěny. Stalo se to v úterý. Bylo to nepochopitelné - byl jsem otřesen, šokován. Vždyť ještě v sobotu jsem s kluky v Letňanech pozoroval letadla, v neděli jsem Milanovi kupoval na Černém Mostě v Praze koloběžku, ještě včera jsme byli celá rodina na procházce s novou koloběžkou, dokonce i žena ji vyzkoušela, hrála na mě, že je všechno v pořádku, a přitom už věděla, že mě druhý den okrade o děti a společný majetek. Jen jeden moment mě předchodí den zarazil, přišla jí esemeska, a po jejím přečtení se na mě podívala pohledem, který mě vylekal. V jejich očích byl rozsudek, lhostejnost, uspokojení z toho, že ona ví a já nic netuším...

O rodině jsem dalších pět dní nic nevěděl. Nebrali mi telefony, nebyli zřejmě ani na Slovensku. Zavola jsem policii a vylíčil jim, co se stalo. Víceméně se mi vysmáli a odešli. Nafotil jsem prázdný byt. Znovu jsem zaktivoval

policii s tím, že beze stopy zmizely dvě děti. Tentokrát vyhlásili celostátní pátrání.

Za několik dní přišel od manželky dopis, kde mi oznamovala, že je s dětmi ve Vsetíně. Její otec tam pro ni a vnuky pronajal malý byt, do něhož se se svou ženou také nastěhoval, takže se tam tísnilo pět lidí. Starší syn Milan začal chodit ve Vsetíně do školky. Moje žena se pak pustila do sepisování různých udání a obvinění pro soud, líčila vymyšlené týrání z mé strany. Na základě těchto lží jí soud svěřil děti do péče a já začal platit výživné. Takzvaný styk s dětmi soudce ale neupravil. Je to běžné a matkám se to líbí, mohou děti před otcem schovávat a argumentují tím, že *soud jejich kontakt s otcem nenařídil*.

Později jsem měl právo děti vídat, ale soud zase neupřesnil kdy a na jak dlouho. V takovém případě je docela běžné, že kdykoliv se otec objeví, matka děti zamkne, ani mu je neukáže. A nikdo s tím nedokáže pohnout.

Zajel jsem do Vsetína, vypátral jsem je, ale když jsem u nich zazvonil, tak mi neotevřeli. Čekával jsem pak na ulici, až půjdou odněkud domů, jenže když mě, tehdy už zpracovaný, starší Milan spatřil, začal přede mnou utíkat. Tak jsem předstíral, že si vlastně hraje na honěnou a schovávanou, on na to za chvíli přistoupil, a nakonec jsem ho k sobě přilákal. Manželka s tchánem přitom mé úsilí pozorovali s posměchem.

To se stalo poté, co jsem synkovi volal a chtěl s ním prohodit pár slov, ale ona ten hovor vzala a odmítla mu dát mobil do ruky. Když jsem stále naléhal, že s ním chci mluvit, přistoupila na to, ale za stresujících podmínek. Odvedla ho na úřad sociální péče a oznámila mi, že mám volat tam, na pevnou linku. Bylo u toho několik osob, Milan z toho byl vyplašený, měl plačtivý hlas.

Nevzdal jsem to, a jezdil jsem děti navštěvovat. Byl jsem přece jejich táta, navíc jsme ani nebyli rozvedení. Pak soud určil, že mám mít syny u sebe dva víkendy v měsíci. Moje žena se proti tomu odvolala. Chtěla mě hlavně oddělit od mladšího Petera. Navlékla to na atopicko-ký ekzém, který míval, což je celkem banální věc. Tvrdila, že se o něj nemůžu, neumím postarat. Jinak byla samá tajnost, nic jsem neměl vědět, jen chtěla, abych platil.

Soud námitku s atopickým ekzémem našťastí odmítl. Ale ona nedala pokoj. Chtěl jsem s ním jet například na dovolenou k mým rodičům, ale ona se obrátila na sociálku, nepřála si, aby babičku a dědu navštívil. Důvod? Prý u mých rodičů ještě nikdy nebyl, a vůbec, má atopický ekzém a oni by se o něj neuměli postarat. Moji

---

rodiče ale vychovali mě i bratra, maminka jako učitelka to s dětmi uměla a atopický exém přece žádným problémem nebyl!

Sociálka její námitky předala soudu, a ten manželce kupodivu tentokrát vyhověl. Rozhodl, že moji rodiče vnoučka nevidí, nikam na dovolenou se nepojede!

Po dalších třech letech nařídil soud takzvanou rodinnou terapii. Ta měla probíhat v Brně, prý abychom to oba měli z domova přibližně stejně daleko. Měl tam s námi pracovat soudní znalec, byl to sedmdesátiletý důchodce. Zjistil jsem si, komu například vystavil soudní posudek, dostal jsem se k tomu materiálu, přečetl jsem si ho a zhroutil jsem se. Byla to katastrofa, včetně gramatických chyb. Skvěly se v něm věty jako například: V manželství nenarodil tři a půl kletý syn. A tak podobně. Ptal jsem se tedy, jakou má ten člověk vlastně kvalifikaci, a v rodinné poradně při soudu v Brně mi šalamounsky odpověděli: Kvalifikaci má dostatečnou. A jak bude probíhat ta jím řízená rodinná terapie? ptal jsem se dál. Odpověď zněla: No, on vás bude zkoumat, a pak na vás všechny vystaví posudek. Ovšem to přece není rodinná terapie!

Mé otázky a námitky se jim nelíbily, ale přesto podali žádost, aby soud tedy navrhl jiného terapeuta. Ale soud, který má ze zákona povinnost vést rozvádějící ke smíru, se pak už na to vykašlal, rodinná terapie se nekonala. Soudce, sám rozvedený, viditelně nervózní a psychicky nevyrovnaný muž s tikem, naopak dovedl mou rodinu k naprostému rozkladu.

Ustanovili dva znalce z oboru psychiatrie a psychologie, kteří byli jinak zaměstnaní v Motolské nemocnici. Zjistil jsem, že tito lékaři vydávají tolik posudků, že kdyby je chtěli dělat poctivě, museli by na nich pracovat ve všední den i ve svátek od rána do večera. Samozřejmě že to nedělají, jsou to především majitelé razítka, jednotlivé kauzy jim na srdci neleží. Vzněl jsem tedy námitku a poukázal na své zjištění. Nejdříve mi dali za pravdu. Ale soudce to znovu a natvrdo nařídil s tím, že posudek, asi jakýkoliv, prostě potřebuje.

Později se přidala tragikomická dramata, spíš tyátry. Například, stalo se to po dvou letech našeho rozvádění, to ještě nebylo nařízené předběžné opatření - byl jsem náhodou na Slovensku a měl jsem tentokrát jen málo času, toužil jsem si kluky aspoň trochu užít. Chtěl jsem je vzít do auta, že je svezu do cukrárny, něco si dáme a brzy se vrátíme, ona ale začala vyvádět, křičela, kopala mi do auta, tak jsem alespoň se starším synem, mladšího pevně držela, do té cukrárny odjel.

Když jsem se po půl hodině vrátil, byla už na místě policie, informovaná, že prý unáším děti. Dostavil se i její otec, mám podezření, že tu akci podnítl opět nějakým velením. Policie pak oba odvezla k sepsání protokolu o *únosu*.

Za ty čtyři roky, po které se táhne mnou pozdržovaný rozvod, se mi ale splnilo, po čem jsem toužil. Tehdy čtyřměsíční miminko, milovaný Peter, po čtyřech letech ví, že jsem jeho táta, a máme se rádi. Teoreticky by se takto mohl rozvod táhnout až do plnoletosti synů, ale nedá se to zvládnout finančně. Výživné, benzín - každý měsíc najedu 4500 kilometrů, když za syny jezdím - soudní výdaje... Obhájce našťastí neplatím, radí mi dva tátové, kteří něco podobného prožili, mají zkušenosti, znají příslušné zákony.

Protistrana si stále vymýšlí překážky, abych syny vídal co nejméně. Hodí se jim do té nečisté hry i ten Peterův ekzém, což je jen drobná potíže, u dětí častá, dětskou pokožku je třeba jen natírat speciální mastí, časem to zmizí. Ale v tomto případě to dámy kolem mé ženy nafoukly, manželčina sestra, lékařka, a matka, bývalá zdravotní sestra se na Petera vrhly s přehnanou péčí. Přitom neexistuje taková lékařská zpráva, která by mu cokoliv kvůli té suché pokožce na několika místech zakazovala. Může dělat všechno. Ale je od těch ženských naočkován a vy stresovaný, takže když je u mě, stále si hlídá, co smí a nesmí jíst, dělat, a navíc ho sleduje a hlídá starší bratr, je to poněkud hysterické.

Chlapci mě třeba obvinili, že se ekzém zhoršil, protože jsem prý dal Peterovi napít kakaa. Nebyla to ovšem pravda, kakao pil jen starší syn Milan, ale zřejmě to nějak vytěsnil... Obořil se na mě: Mě už to přestává bavit, jak ničíš Peterovo zdraví! Nebo - nafotil jsem kluky u mě na dvorku. Žena fotografie viděla, a okamžitě vystartovala, že má starší syn Milan špatně nasazenou kšiltovku, měl jsem mu ji prý stáhnout víc do čela. Je to projev chorobného chování, které nás všechny obtěžuje.

Nebo si vsugerovala, že u mě děti spí na zemi a prý je dlouho do noci zapnutá televize. Poslala na mě kvůli tomu sociálku, ženské z úřadu přišly a viděly, že kluci mají svá lůžka a televize je v noci vypnutá. Žena si přesto stále vede svou: spí na zemi, nemají si kam lehnout. Je to bláznivé.

Mé syny mají ale ve své moci především její rodiče. Ona je přes den v práci, ale oni je mohou po libosti zpracovávat. Myslím, že o to šlo tchánovi, když rozbíjel naši rodinu, připoutat k sobě a ke své ženě vnoučata a mě z rodiny jednou provždy vytěsnit.

Naštěstí se mu to nepodařilo, ale jeho vinou je ohrožený zdravý psychický vývoj mých milovaných dětí."

Loupež toho, co nejvíc milujeme

Muž je žárlivý, když miluje, žena, i když nemiluje.

Immanuel Kant

Milan Divíšek je fotograf a scénograf známý a ceněný nejen v Čechách. Pracoval a vystavoval ve Francii, New Yorku, učí scénografii na pražské DAMU. Překročil nedávno padesátku, ale má mladého ducha, je to bystrý a jaksi zrychlený muž, možná i proto stihne hodně práce. Velmi miluje svou jedinou dcerku, která se potatila, je otci podobná nejen podobou, ale i výtvarným talentem a jistou hravostí, která k umění patří.

Milan žije ve společné domácnosti, kde vládne pohoda a svoboda, se svou bývalou žačkou z fakulty, hodnou a oddanou Johanou. Také ona má velmi ráda jeho živou a talentovou dcerku, všichni tři mají hodně společného. Jeho předchozí partnerka Irena vystudovala ekonomii a divadelní vědu. Vyšlo jí několik publikací o divadle, psala divadelní kritiky.

Příběh začíná opět tím, že partnerka Irena, s níž má Milan Divíšek dcerku Natálku, začala žít s jiným mužem. V tomto případě s europoslancem, ještě pár let před změnou společenských poměrů veřejným obdivovatelem Stalina, což nás momentálně nezajímá, neboť i bez této charakteristiky jednoho z aktérů je příběh, hlavně vinou matky, dost odpudivý.

„Někdy v roce 1994 jsem se svou partnerkou Irenou založil firmu. O několik let později u ní lékaři diagnostikovali nemoc, která se dala léčit téměř výhradně pomocí hormonálních změn, které s sebou přináší těhotenství. Protože zároveň zápasila s problémem neplodnosti a oba jsme dítě chtěli, podrobili jsme se proceduře umělého oplodnění, která byla nakonec úspěšná. V roce 2003 se nám narodila dcera Natálka. Vychovávali jsme ji spolu v relativní harmonii. Jezdili jsme na dovolené do Řecka, Itálie, Británie, Chorvatska...

Natálce bylo šest let, když její matka otěhotněla s europoslancem. Ireně se podařilo přijít s tímto mužem do jiného stavu po hormonálním dopingu během asistované reprodukce, kdy se její fertilita zvýšila. Věc byla celkem jasná. Přiznala mi, že mu svou fyzickou připravenost k dalšímu těhotenství zamlčela, naopak mu řekla, že nemůže přijít do jiného stavu. Klasika.

Oznámila mi tu *radostnou událost* a vyzvala mě, ať se ze společného bytu odstěhuju, ona to prý

také udělá, hodlala bydlet s novou rodinkou v bytě, který jí manžel koupil. Nechtěla zjevně, aby dcerka za mnou chodila do bytu, který byl dosud naším společným domovem, to by její citovou vazbu na otce, který *zůstal*, zatímco matka odešla za cizím pánem, určitě neoslabilo.

Byl jsem si vědom toho, že Irena získá s novým vztahem vyšší standart. Když už se to stalo, byl jsem nakonec rád, že alespoň bude tímto mužem nejen ona, ale hlavně dcerka dobře zabezpečena. Měl jsem, bohužel mylnou, představu, že se budeme kvůli Natálce sem tam stýkat a komunikovat jako lidé s jistou sociální kulturou. Namlouval jsem si: Tak už to chodí, lidé spolu žijí a pak se rozejdou, když jsou rozumní, není to žádná tragédie. Já se jen bál, aby to nerozhodilo naši milovanou dcerku. Zpočátku to vypadalo na rozumnou domluvu, mimochodem měl jsem pěkný vztah i s její matkou, babičkou Natálky. Nechtěli jsme *hnát přes soud*, měl jsem silný dojem, že se domluvíme, nebyli jsme sezdaní, takže jsme se nemuseli rozvádět...

Jí se pak narodila hezká holčička. Já si našel přítelkyni, svou bývalou žačku z DAMU, žijeme spolu, je nám dobře.

Moje bývalá se svým novým mužem pozvali mě a mou přítelkyni Johanku na kávu, s tím, že si leccos vyjasníme a domluvíme se. Velmi rádi jsme pozvání přijali. Ale místo nějakého domlouvání po nás žádali jediné, abychom naprosto rezignovali na kontakt s Natálkou. To bylo absurdní, nepřijatelné, takže jsme se nerozešli v dobrém. Později mi psycholog vysvětlil, že ženy, které zrádným způsobem opustí muže, ho pak rozhodně nechtějí vidět šťastného s jinou ženou, natož hezkou a třeba mladší, chtějí ho vidět zdeptaného. Nestačí jim, že jim zůstalo dítě a s novým mužem si ekonomicky polepšily, chtějí se pomstít - vlastně za svou zradu.

U soudu pak ode mě požadovala jedenáct tisíc výživného a ještě k tomu jednorázově tři sta tisíc, neboť jsem prý Natálce *nic nedával*. Doložil jsem, že jsem nám všem platil dovolené, cestování, jídlo, letenky, byt, prostě všechno... Moje obrana ji zaskočila, tak se opravila a řekla tvrdě: Chci ty peníze, protože mi to zákon umožňuje.

Velkým problémem pro mou bývalou partnerku bylo, že si naše dcerka velmi oblíbila mou přítelkyni, což mimochodem není nic těžkého, protože moje Johanka je také scénografka, a tedy děvče *od divadla*, a je spontánní, tvůrčí a veselá. Kreslily spolu, pletly věnečky, z papíru vytvářely jevištní návrhy. Johana, které je dvacet sedm let,

---

ji naučila plavat, jezdit na kole, ty dvě holky se našly.

Matka naší dcery začala na mou partnerku strašně žárlit, nenáviděla ji za to, že ji má Natálka ráda. Navíc dcerka se v našem domově chovala a žila jinak. To, že s námi byla šťastná a doma naopak zakřiknutá, mělo svou příčinu. U nás se mohla chovat bezprostředně, byla svobodná, mohla být spontánně veselá, doma jí matka v podstatě všechno zakazovala. Nesměla lézt na stromy, jezdit na kole mohla jen dokolečka kolem matky, zakázala jí hrát si na schovávanou, protože by se na pár vteřin ztratila z očí, matka ji strašila, že ji v těch několika vteřinách někdo unese, nesměla dokonce ani běhat.

Pod vlivem hyperprotektivní matky se pomalu měnila. Přicházela k nám nejistá, vycepovaná, ušlápnutá a ptala se: Smím si sundat svetr? Smím si vzít tužku? Říkal jsem jí: Seš doma, tady je všechno tvoje, chovej se podle své chuti. Zpočátku jsem ji ještě mohl brát na cesty. Byl jsem s ní na Tenerife, v Barceloně, a hlavně v New Yorku, kde jsem pracoval. Tam jsme byli všichni tři, tedy i její milovaná Johanka, dcerka tam našla přátele, učila se anglicky...

Irena zřejmě zuřila a rozhodla se, že udeří. Jednoho dne obvinila moji přítelkyni, že sexuálně zneužívá naši dcerku. Byla to šokující nestoudnost. Záminkou jí byla fotografie, kdy Johana odnáší nahou dcerku na zádech z koupelny, a zadruhé, Natálka doma utrousila, že ji večer uklidňuje, když Johaně položí před usnutím ruku na prso. Psycholog později potvrdil, že to děti někdy dělají, že je odlišnosti dospělých zajímají a mají potřebu si sáhnout, natož když v té době její vlastní matka kojila, té se také hrnula k prsům a matka jí dala i *cucnout*. Líbilo se jí sahat velkým ženským na prsa jen asi tak čtrnáct dní, inspirovalo ji k tomu kojení její sestřičky. Matce se to ale velmi hodilo. Odvezla dcerku ke spřízněné psycholožce, a ta, aniž by mě a Johanu kontaktovala a vyptala se nás na to, sepsala elaborát se závěrem, že se zřejmě jedná o trestný čin.

Pan europoslanec měl permanentně k ruce svou štědře placenou právničku, ta se vrhla do díla. Dcerku, které bylo šest a půl roku, odvezli na kriminálku. U výslechu byla matka, advokátka pana manžela, opatrovnice a vyšetřovatelka. Chtěly hlavně vědět, jestli jí moje přítelkyně sahala na pipinku, což nesahala, protože je normální. Ty ženské sice neuspěly, Natálka řekla pravdu, ale obvinění ze sexuálního zneužívání už bylo vyřčeno, navíc manželkou významného politika, věc se tedy rozjela.

Na mou přítelkyni bylo podáno trestní oznámení, mě matka Natálky obvinila z téhož, i když ne oficiální cestou na policii, ale pošpinila mě ústy své advokátky při soudním líčení, ta se vyjádřila v tom smyslu, že u nás docházelo celkem pravidelně k sexuálnímu zneužívání Natálky námi oběma.

Bylo to veřejné soudní líčení, přítomni byli i kolegové z DAMU, kde učím už dvacet let, mou dcerku znali a měli ji rádi, byl tam šéf katedry i moji studenti. Abych se před kolegy, kteří to obvinění slyšeli, očistil, napsal jsem vysvětlující dopis a rozeslal ho interní poštou po DAMU. Začínal: Vážení kolegové, chcete-li, aby vám někdo zničil život, můžete to udělat takto: A popsal jsem pravdivě situaci. Poslal jsem to i děkanovi a rektorovi, protože jsem nevinný, a nenechám se takto odporně ostouzet.

O celou kauzu projevila zájem média. Vyšel článek v Reflexu, Lidových novinách, ten ale nejmenoval jednotlivé osoby, a v příloze Hospodářských novin. Zájem projevila i televize a rozhlas, ale to už zasáhla právnička pana manžela, která novináře odradila hrozbou sankcí.

Jakmile padlo tohle závažné obvinění, bylo ihned zahájeno předběžné opatření. Zdálo se, že nemáme proti té přesile šanci. Soudkyně byla přítelkyní advokátky, ta zase přítelkyní pana europoslance, opatrovnícký soud je vždycky na straně matky... Má sice chránit dítě, když se rodiče rozvádějí, ale podílí se často na zavržení otce. Jsou to většinou mladé a bezdětné ženy, chtělo by se říci takový feministický kroužek, který vnímá otce jako škodnou, jako vetřelce. Dítě je ani tak nezajímá, jako to, mít svou složku s případem, mít co nejvíc složek, od toho se odvíjí jejich důležitost. V ničem nám nepomohly a škodily až neuvěřitelně.

Advokátka nakázala ve škole, že se tam nesmím ukázat. Natálku jsem směl vidět jen o jednom víkendu v měsíci, a nesměla u toho být její milovaná Johana.

Nastalo takové předběžné opatření, že jsem směl vidět své dítě jen každou druhou sobotu na osm hodin a každou druhou středu, a to pouze v přítomnosti matky, která si ten dohled vynutila, prý nedovolí, aby dcera byla se mnou sama.

Natálka byla vystrašená, domnívá se dodnes, že to všechno zavinila ona. Matčín dohled při našich schůzkách byl tíživý, špatně jsme ho snášeli. Jednak při něm platily všechny její zákazy a příkazy: Nesměli jsme mluvit o mé přítelkyni, nesmělo se zmínit ani její jméno, dcerka, která jí měla velmi ráda, ji dodnes nesmí ani zahlédnout. Takže Johanka navařila, co má

Natálka ráda, a musela vypadnout z bytu před jejich příchodem, a nesměla se vrátit, dokud neodešly. Nesmí od ní dostat dopis, zahlédnout v mém bytě její fotku. Nesměli jsme si šeptat, psát si něco na papír, nesnesla žádné naše chování, nad nímž by neměla kontrolu. Ale dcera měla takovou hračku, pero s neviditelným inkoustem, to napsané se pak dalo nasvítit bateričkou na opačné straně pera. Psali jsme si tím perem, že se máme rádi atd. Zakázala nám hrát si v parku na schovávanou. Kdybych se proti jakémukoli zákazu a příkazu ohradil, okamžitě by vyvolala konflikt, který by Natálku vystrašil, načež by ji odtáhla pryč.

Dva roky mě a mé dítě mučili předběžným opatřením, které je nezákonné, protože jsem nebyl z ničeho obviněn a Johanu toho falešného obvinění zprostiti. Vyšetřovala ji kriminálka, sexuolog a konstatovali, že k žádnému sexuálnímu zneužívání nedošlo. Matka dcerky se odvolala, státní zastupitelství znovu konstatovalo, že se nic takového nestalo. Ona navíc sexuální afinita dospělých žen k děvčátkům v podstatě neexistuje.

Najali soudní znalce - psychology, dva zkušené praktiky, kteří nás testovali a psali psychologický posudek na nás na všechny. Do něj natvrdo napsali, že moje bývalá partnerka kriminalizuje nevinné lidi, že byl nevratně narušen vztah mezi dcerkou a mou přítelkyní, že matka je dominantní osoba, která chce všechno a všechny dirigovat a hlídat. Doporučili okamžitě střídavou péči, napsali o mně, že jsem starostlivý otec a že máme s Natálkou vynikající vztah, že její otčím nemá šanci do výchovy zasahovat, protože je pod dominantní kontrolou své ženy. Moje bývalá se odvolala, chce nové psychologické posudky, tentokrát od *svých* soudních znalců.

Soudkyně jí sice nařídila, že mě má nechávat s Natálkou o samotě, ona se odvolala, nebylo jí vyhověno, tak jen prostě řekla, že příkazu neuposlechne, což se stalo už dvanáctkrát. Při předposledním setkání jsem dcerce řekl, že maminka má soudem zakázáno, aby nás hlídala. V tu chvíli ji matka popadla a táhla ji pryč. Tak jsem se s její přítomností musel smířit, protože bych s Natálkou nebyl vůbec.

Pro jistotu ji naučila, aby na otázku: Natálko, chceš, abych byla s vámi? dcera odpovídala jako robot: Ano, chci, maminko. Maminka je na mateřské s druhou dcerkou, má celkem čas, sedí v mém bytě, poslouchá, co si říkáme, hraje si přitom na počítači hru se Šmouly, pak se koukne na hodinky a poručí, abych jim zavolal taxík, který samozřejmě zaplatím.

Existuje organizace Tři přání, živená z našich daní, jsou to terénní pracovnice, které mají kaučovat konflikty mezi rodiči. My ale mezi sebou žádné partnerské konflikty nemáme, matka mého dítěte prostě stále jen opakuje, že mi dítě nesvěří, porušuje předběžné opatření i příkazy soudu - co na tom můžou ty ženské kaučovat?

Když si přijdu pro Natálku s policií, protože mi ji normálně nechce předat, tak ona i policii klidně řekne, že mi dítě stejně nevydá. Policajti pokrčí rameny: My to můžeme jen zapsat. Musíte to dát k soudu. Jenže soudkyně je to úplně jedno, kašle na to. Moje advokátka se chytá za hlavu, že je to šílené, jak naše soudy pracují. Třeba mi u soudu po tom všem řeknou: Měli byste se domluvit! A jejich psycholožka napíše: Natálii styk s otcem stresuje. Tak jsem na ni podal trestní oznámení, protože ona nikdy neviděla ani mě, ani Natálku se mnou, takže zřejmě vychází jen z toho, co jí nakukala matka.

Všechny tyhle ženské jsou zvyklé na to, že to otcové psychicky nevydrží a vzdají to. Ale já se nedám, protože jde o mé dítě! Takhle jsem se rozhodl po dvou letech utrpení, kdy jsem nemohl kloudně spát, pracovat, natož se radovat. Je to loupež toho, co nejvíc milujete.

Policie sice zjistila, že se nic nestalo a k sexuálnímu zneužívání nedošlo, moje přítelkyně je očištěná, ale dcera už je tak zpracovaná, že má hrůzu se s ní setkat. Máme s dcerou od matky zakázáno, abychom si telefonovali. Dokonce zakázala, aby se Natálka setkala s mou matkou, její babičkou. Je jí 77 let, je nemocná, bydlí v Českých Budějovicích. Jediné, po čem touží, je setkat se s milovanou vnučkou. Dva roky už ji neviděla.

Tohle martýrium podstupují nejen kvůli milované Natálce, ale proto, že s těmito lidmi se bojovat musí, což by měli vědět všichni rodiče, s nimiž protistrana, soudy a sociální pracovnice zacházejí jako s onucí.

Chci dokázat, že není možné nevinného člověka obvinít ze sexuálního zneužívání vlastního dítěte, to je nej-horší špína. Kdybych to nechal být, může to její matka dospívající dceři vnucovat jako věc, která se opravdu stala, jen na ni holčička *zapomněla*, může jí takto stále vymývat mozek a dělat ze mě zrůdu.

Matka Natálku klasickým vymýváním mozku přiměla, aby kontakt se mnou téměř v hrůze odmítala. Když se jednou povedlo, že jsem si dcerku přece jenom odvedl, a prožili jsme báječné odpoledne, Natálce řekla kolemjdoucí, zjevně šmírující babička, že se matka prý na ni velmi zlobí za to, že se mnou na procházku

odešla. Natálku zpráva o matčině hněvu vyděsila až k hysterické reakci. Dozvěděl jsem se od ní, že v takových případech s ní matka i měsíc nemluví, odmítá ji. Pro malou holku je to hrůzné.

Ať už mě o dítě připraví nebo třeba ne, ať už mě bude mít dcera ráda nebo ji infikují nenávisť, tak já mám zásadu, že se věci musí dotáhnout. Mám to z divadla, na věci se musí pracovat až do konce, nelze odejít. Většina otců to vzdává, protože je to strašně náročné na peníze, na čas, na nervy, trpíte křivdami, falešným obviněním, kriminalizací, odcizováním dítěte, kterému vymývají mozek a učí ho vás nenávidět.

Kdyby se takto choval otec, chlap, společnost by mu to netolerovala. Matka může být duševní mrzák, asociál, a složky toho systému jí jdou většinou na ruku. Já se nechci pomstít, chci se očistit a dosáhnout svého práva - mít bezproblémový kontakt s mým dítětem. Kdybych to vzdal, mohlo by se stát, že by mi to dcera jednou vyčetla."

Dítě patří matce! Alkoholiče

*Co jsi pro ženu udělal, na to může zapomenout,
ale nikdy nezapomene na to, co jsi pro ni
neudělal.*

André Maurois

Příběh Bedřicha Simona začíná před více než dvaceti lety. Vypovídá tedy také o tom, že zapuzování otců a nesmyslné či necitlivé jednání soudu a lidí kolem něj během rozvodového procesu jsou si s těmi dnešními podobné, že se stejné chyby opakují už desítky let. Protože se jeho příběh odvíjel po více než čtvrt století, jsou dnes známy i následky rozhodnutí a chování zúčastněných institucí a osob.

Bedřich Šimon má dar řeči, vidí problém nasvícený z mnoha stran, někdy se v tom i se svým posluchačem ztrácí. Ale má náhled, přiznává, že nebyl kdysi k rodině a manželce dost pozorný, byl příliš zaujatý svou prací. Zdůrazňuje, že si manželky hluboce vážil, že se rozvádět nechtěl. Ale rodina víc než proklamovanou úctu potřebuje stálou pozornost a včasné řešení problémů. Chybami se prý člověk učí, někdy už je ovšem na nápravu chyb pozdě. Ale třeba se z nich poučí jiní.

„Já i manželka jsme měli za sebou každý jedno nepodařené, naštěstí bezdětné, studentské manželství. Znal jsem jejího otce, pocházeli jsme oba z jednoho městečka o sedmi tisíci obyvatelích ve středních Čechách. Naše rodiny byly v dobrém slova smyslu normální, středostavovské, doma nikdo neholdoval alkoholu a nebyly ani jiné anomálie. Mně bylo tehdy něco

málo přes čtyřicet, ona byla o šest let mladší. Oba jsme toužili po dítěti, i když manželka ještě chtěla studovat dálkově vysokou školu. Podařilo se jí to. Vyznávali jsme stejné hodnoty, zamilovali jsme se, padli jsme si do náruče.

Naše manželství bylo zpočátku bezproblémové, pohodové. Rozuměl jsem si i s jejími rodiči, zvláště tchyně se mi zdála fantastická. Bydleli jsme nejprve v domě u našich, ale když bylo na cestě první děcko, chtěla se manželka přestěhovat ke svým rodičům. Jak se později ukázalo, byla to chyba. Nejenom proto, že u našich v domě jsme měli dva pokoje, a u nich jen jednu místnost. Horší bylo, že se manželka dostala pod silný vliv své velmi ochránářské maminky.

Netrpěli jsme žádnou nouzí, i když můj plat nebyl nijak vysoký. Pracoval jsem v kultuře, organizoval jsem výstavy, ona byla zaměstnaná ve vinařských závodech, byla vinařka. Odjakživa jsem byl posedlý prací, což manželství rozhodně neprospívá. Dnes se takovým říká workoholik a je to málem diagnóza, ale tehdy to slovo nikdo neznal. Byl jsem v práci spokojený.

Během náročného manželčina dálkového studia, dojížděla na fakultu přes tři sta kilometrů a starala se přitom o malého syna, se nám dva roky po něm narodila ještě dcera. A já jsem i tehdy v práci trávil celé dny a po cestě domů jsem se občas ještě stavěl u kamaráda, se kterým jsem rád pohovořil. Manželka to zřejmě těžce nesla, ale nic neřekla a já nebyl tehdy moc všímavý.

Tchán byl nejen šikovný železničář, ale ještě před rokem 1968 významný funkcionář samosprávy, tehdy národního výboru. Byl čestný, pracovitý, měl i talent. Také studoval dálkově, a to bez jakýchkoli úlev. Dokonce během tří měsíců složil tlumočnické zkoušky a pracoval pak v zahraničí jako tlumočnick. Když jsem ho po letech znovu potkal, neboť jsem se ucházel o jeho dceru, neměl už ani cestovní pas a byl *u lopaty*... Jenže ho soudruzi *neuhlídali*. Vypracoval se na stavbyvedoucího náročného provozu podléhajícího hornímu zákonu. Jeho koníčkem byla historie. Po sametové revoluci se stal v městečku opět starostou.

Na mateřské a během studia pomáhala mé ženě její matka. Já byl v práci v jednom kole, téměř jsem doma s ničím nepomáhal. Manželka mi nikdy nic nevyčítala, byla introvertní, tichá, na nic si nikdy nestěžovala. Tak jsem si myslel, že je všechno v pořádku.

Během druhé mateřské dovolené pak učila mladé cizince česky, uměla totiž dobře španělsky. Temperamentní kluci ji dovedli ocenit, dvořili

sejí, byla v tom kolektivu hvězdou. Ucházeli se o ni až bojovně a já jsem z toho byl podrážděný, nešťastný a podezíral jsem ji dokonce z nevěry.

Došlo ke krizi, uvažovali jsme o rozvodu. Ale podařilo se nám ji zažehnat. Chtěla ale jít do práce, najednou můj plat přestal jaksi stačit. Pravda, s dětmi jsem si podle možností hrál, ale nebyl jsem otec, kterého si rodina užije, který bývá doma. Když je otec ještě mladý, stává se, že dětem moc nerozumí a ani si neuvědomuje, kolik je s nimi práce. Dnes už jsou tátové k dětem asi pozornější. My jsme navíc žili v širší rodině, vždycky se jim někdo věnoval. Když jsem přicházel domů, většinou už ty dva rošťáčky dávali spát. Žena bývala očividně dost vyčerpaná a ztrácela nervy.

Podařilo se mi zavést novou metodu při tvorbě expozic, býval jsem kurátorem poměrně velkých výstav. Úspěch v oboru mi vynesl nové, lepší zaměstnání, a to v Praze, místo bylo nejen dobře placené, ale přislíbili mi i byt. Ale zatím jsem musel do Prahy dojíždět, denně jsem vlastně strávil pět hodin na cestě. Tím pádem jsem se už vůbec nemohl rodině věnovat.

Stávalo se, že když jsem se konečně dostal domů, manželka mi strkala do ruky vařečku se slovy: Dej jim na zadek jednou také ty! Proč pořád jen já!? Bývala na pokraji sil, zatímco já jsem rád sledoval, jak řadí v postýlkách a měl jsem radost, že překypují energií. Celou sobotu jsou pak většinou prospal, jak jsem byl z toho vstávání za tmy a dojíždění nedospalý a unavený. Fungoval jsem pro děti jen v neděli, byly pořád tak malé! Chodíval jsem s nimi na poněkud bezradné vycházky, protože to městečko bývalo nudné, skoro nic se v něm nepořádalo, nedělo. Šli jsme tedy procházkou do lesa, k potoku, a tak dokola.

Začal jsem doma častěji objevovat prázdné láhve od vína. Byl jsem ale zatím klidný. Víno se v jejich rodině pilo častěji než třeba u nás, její maminka byla z vinařské části Moravy. Také moje manželka, které jsem si velmi vážil, dokázala vypít značné množství vína a nebylo to na ní vůbec znát. Překonávala se například na oslavě své promoce, ale viditelně opilá nebyla! Skoro jsem jí to záviděl. Kromě toho, asi jako mnoho českých žen, popíjela i během mateřské. Nic mi nedocházelo, chyběla mi vlastní zkušenost. Až když bývala ženuška *strašně unavená*, začal jsem tušit. Její opilost se projevovala právě tou nadměrnou únavou. Ale vždycky mi svůj stav dokázala nějak věrohodně zdůvodnit. Nakonec jsem byl rád, že to není nic horšího, třeba zlá nemoc, které se často bála...

Konečně jsme dostali slíbený byt v Praze! Po třech letech mého drastického dojíždění, navzdory prožité manželské krizi jsme teď žili s nadějí, že se mnohé změní a bude líp. Přišla ještě jedna tuhá zima, a já si nechal poradit u psychologů, jak se manželce zavděčit. Zkusil jsem třeba vyžehlit kupu prádla, ale to mi psycholog vynadal, radil mi spíš mužské práce. A tak jsem rozřezal metry dříví na otop, odhazoval jsem silácky sněh, zametal zavátou cestu, postavil dětem obrovského sněhuláka, s chutí jsem s nimi sáňkoval. Žena na to všechno hleděla kupodivu nevraživě. Bůhvíproč se mračila. Připomenul jsem jí, že její povinností je *taťku* chválit. Překonala se a zdrženlivě mě pochválila.

V novém bytě jí už s domácností nemohla pomáhat matka, takže se najednou ukázalo, že nějak nedokáže uklidit nebo uhlídat děti. Bývala otupělá, věčně jí bylo nanic. Zlobil jí žlučník, pak jakoby slinivka břišní, jindy měla bolest pod jedním žebrem, pak zase na druhé straně atd. Tehdy jsem ještě nevěděl, že ethylismus se často schovává za bolesti a potíže nejrůznějších orgánů. Moje milovaná totiž v novém zaměstnání pracovala v rizikovém prostředí, a sice s jedovatými mořidly a konzervačními látkami. Tvrdila mi, že má potíže zřejmě z těch výparů, které vdechuje, vlastně ani nevěděla z čeho přesně, ale byla prostě omámená.

V nemocnici pak zjistili, že má steatózu jater, která předchází cirhóze, trpěla sideropenickou anémií, ale i dalšími potížemi.

Zakázali jí pít alkohol a já si umínil, že se mi láhev s jakýmkoliv alkoholem nedostane přes práh. Nicméně jsem pořád ještě natvrdo nevěřil, že je moje žena alkoholička. Tutlala přede mnou, že vlastně nemůže přestat. Nepřiznala, že má velký problém s alkoholem, ani sama sobě. Své vykonala i moje zaujatost prací, nepozornost, ale zároveň i úcta k ní. Známým jsem všechna podezření energicky rozmlouval. Jenže láhve s vínem se u nás objevovaly i po jejím návratu z nemocnice. Zkrátka, nedalo se to uhlídat. Jednou jsem se jí konečně zeptal: Proč s tím pitím nepřestaneš? Vytřeštila na mě oči: Ale já přece přestat nemůžu!

Navštívil jsem její lékařku a ta mi řekla: To jsem ráda, že jste přišel. Vaše žena je vážně nemocná. Čekal jsem něco hrozného, opřel jsem se o futro. Ale dozvěděl jsem se, co jsem už tušil: je alkoholička.

Alkoholismus je vážná nemoc. A neléčený je chorobou smrtelnou. Devastuje alkoholika i jeho rodinu. Odbornice na sociálním úřadě mi poradily, jak postupovat. Jedna rada zněla,

požádat o svěřeni dětí do mé výhradní péče, protože v její péči byly ohrožené. Soud nařídí znalce a jejich pozornosti by vážný stav mé ženy neměl uniknout.

Sice jsme se zatím nerozváděli, ale byly tu náznaky, že by se to stát mělo a mohlo. Taky proto, že se u nás začal objevovat její jakýsi přítel, tvrdila, že je na něj prý absolutní spolehnutí, že prý nikdy zklame. To tedy nezklamal! Měla v něm kumpána, pili spolu.

Co bylo překvapivé, její rodina popírala, že by dcera měla problémy s alkoholem, tvrdili, že nepije, že má jen *ze mě nervy*.

Jednou, když jsem nebyl doma, přijel tchán a ženu s dětmi odvezl k nim.

Začala rozvodová patálie. Samozřejmě jsem u soudu uvedl, že je moje žena alkoholička. Písemně to dosvědčila i učitelka mateřské školy, která byla svědkem toho, že si moje žena přišla pro děti úplně opilá, strčila je do auta a odjela s nimi. Kupodivu tohle svědectví mi nijak nepomohlo. Můj právník odhadoval budoucí průběh takto: Ona teď bude chodit po doktorech, začne se léčit, dá se trochu do pořádku, což bude silně v její prospěch...

Absurdní na tom bylo, že my se zas tak moc rozvádět nechtěli. Já měl jen jednu touhu, aby prošla úspěšně od-vyvací léčbou. V tom případě bych s ní moc rád zůstal. Jenže soudní mašinérie se už rozjela. A svou zápornou roli v tom hrála i její rodina.

Najednou jsem se nemohl domoci kontaktu s dětmi.

Sociální pracovnice byly toho mínění, že se sice manželka občas napije, ale to prý kvůli mně. Byla to prostě moje vina! Soud velmi dlouho nenařizoval soudní znalce, a když se konečně k věci vyjádřili, doporučili, že se mají děti svěřit matce, protože má prý širší rodinné zázemí. Její alkoholismus jaksi ignorovali.

Byla to náročná doba. Po roce 1990 jsem pracoval jako redaktor v jednom deníku a měl jsem na starost parlamentní zpravodajství. Soud se táhnul, stýskalo se mi po dětech... Rozčilující, ale i komické bylo *svědectví* mé bývalé ženy a jejích rodičů, tvrdili o mně například, že jsem prý nějaký úchyl, nejspíš pedofil a zároveň *škrtič dětí*. Také nekrofil. A to jen proto, že jsem se angažoval v záchraně tří židovských hřbitovů.

Následovala obvinění, že nejsem normální, mluvím prý z cesty a asi jsem homosexuál, protože ke mně chodí domů nejen ženské, ale i mužské návštěvy. Svědectví v můj prospěch nijak nepomáhala. Kolegové v novinách byli

většinou rozvedení, a tyhle věci, které mě potkávaly, jim připadaly komické, bavili se tím. Smáli se mé naivitě.

Pak si jednou manželka jela ke mně pro děti, které jsem si mohl vzácně *půjčit*, a narazila při té jízdě do sloupu tak zle, že kdyby nebyla připoutaná, náraz by nepřežila. Takhle měla *jen* otřes mozku. No a v nemocnici jí v krvi naměřili 2,2 promile alkoholu. Bylo velké štěstí, že v autě ještě neměla děti.

Vyjevilo se teď naprosto jasně, jak na tom moje žena je, že je riskantní, aby se starala o děti. Myslel jsem, že mám vyhráno, že dají děti mně. Podařilo se mi také vysvětlit a očistit se, že nejsem ani nekrofil, ani vznětlivý homosexuál. Ale když jsem si v novinách horko těžko vyboxoval dovolenou a přijel jsem si pak podle domluvy pro děti, odmítla mi je předat, a to bez jakékoliv důvodu, ani se nenamáhala s nějakou výmluvou. Takže jsem dovolenou strávil tak, že jsem se díval přes řeku Sázavu na mé děti, které si hrály na protějším břehu a já k nim nemohl, nesměl. Bylo mi hrozně.

Soud nařídil další znalce, byly jimi tentokrát dvě psychologičky z Kladna, ty měly takovou jakoby továrnu na posudky, obracel se na ně celý Středočeský kraj. Doporučovaly zásadně svěřit dítě do péče matky, za každých okolností - ty tomu daly poslední ránu. Supervízor soudních znalců se o jejich posudcích vyjádřil, že nedosahují úrovně běžné školní práce. Ovšem na základě jejich pseudoznaleckého posudku jsem se k dětem opět nedostal. Mnohem později sice soud nařídil omezený kontakt s dětmi, jenže žena mi je zásadně a pokaždé odmítala vydat.

Žádal jsem o střídavou péči, byla zamítnuta. Když jsem vzácně dostal na chvíli syna, tak mu jiná psychologička předepisovala psychofarmaka, a dítě bylo nadmíru utlumené. Stěžoval jsem si na ni okresní etické komisi Lékařské komory, a ta se jí zastala. Naštěstí s tím psychologička pak už přestala.

Děti rostly, byly zpracovávány podle dnes už známého modelu očerňování, manipulace a přerušení kontaktů s otcem, postupem času mě začaly velice upřímně a silně nenávidět. Přesto jsem to nevzdával. A protože noviny, kde jsem pracoval, zanikly, vrátil jsem se do rodného hnízda, abych jim mohl být nablízku. Dostal jsem tehdy dokonce nějaké odstupné a koupil jsem za to dětem pěkná nová kola.

Syn se chtěl přihlásit na judo, a k tomu byl nutný i souhlas otce. Koupil jsem mu už jako malému klukovi první kimono, chtěl jsem, aby sportoval. Ale nynější souhlas jsem podmínil zlepšením

našeho vztahu. To bylo pro něj i rodinku nepřijatelné! Nakonec se mi na můj souhlas vykašlali, obešli se bez něj, dělal pak judo u policejní Jednoty v okresním městě. S arogantním trenérem - policistou, který byl zároveň v místě ceněným podnikatelem, nebyla řeč.

Syn studoval na Střední ekonomické škole, já jsem tehdy pracoval přes ulici, takže jsem ho vídával. Zajímaly ho, stejně jako mě, počítače. Ale když jsem k němu přistoupil a chtěl s ním promluvit, odvrátil se a šel pryč, potkali jsme se v autobuse - choval se ke mně arogantně. Zašel jsem se na něj přeptat do školy, mezi mě a syna se posadili dva pedagogové, kluk jen odsekával, a oni mi ani trochu nepomohli navázat s ním kontakt. Obdoba toho se odehrávala i s dcerou. Ta, jakmile jsem za ní přišel do školy, nebyla zásadně k sehnání, někde se schovala.

Chlapec bez táty rostl jako dříví v lese, přerostl všem přes hlavu. Byl agresivní. Komusi přerazil nos. Podobné konflikty s fyzickým napadením přibývaly. Po škole narukoval na vojnu. Psal jsem mu tam, ale on mi nikdy neodpověděl. Nemohl jsem dělat vůbec nic. Rodina mě dokonale vytěsnila, děti mě nenáviděly. Nemohl jsem kluka srovnat, nemohl jsem dětem pomáhat, poradit jim s životní dráhou, naučit je něčemu. Chtít dětem dávat, když ony nechtějí přijímat, je pláči i vzteku.

Poměry u nich doma nebyly dobré. Matka střídavě prohrávala svůj boj s alkoholem. Její otec dostal mrtvici, ženské nezvládaly agresivního syna. Až po mnoha letech toho nesmyslného nepřátelství se najednou stalo, že mi zavolala moje největší nepřítelkyně - bývalá tehyně, najednou mi vykala a žádala: Musíte pro svého syna něco udělat, jste přece jeho otec! Pochopil jsem, že syn má vážné problémy. Řekl jsem jí, ať tedy za mnou přijde.

Syn přišel a padli jsme si do náruče. Ta spontánnost při našem setkání mi udělala velkou radost. No ale přitom jsem ucítil, jak z něj silně páchne hospoda. Chodili jsme pak mezi poli u sídliště v Praze 10, kde jsem tehdy bydlel, a všechno jsme si vypověděli.

Našel jsem mu práci, dělal šoféra a také osobního asistenta, strážce i technika jednomu postiženému a celkem movitému člověku. Navíc pomáhal v jeho firmě vyrábět pomůcky pro postižené, pracoval tehdy na programované fréze. Uplatnil se velmi dobře, oba jsme z toho měli radost. Jenže pak ten podnikatel ztratil odbyť pro své výrobky a už nemohl syna zaměstnávat, ale sehnal mu místo u jedné ochranky. Při výkonu téhle profese mu kdosi

ukradl vysílačku, která stála asi patnáct tisíc. Dali mu ji uhradit. Dostal se do ekonomických problémů, nechtěl ovšem, abych mu pomáhal. Hledal si novou práci, chvíli žil u mě, chvíli u mámy, nebylo mu z toho dobře. Navíc jeho nejlepší kamarád spáchal tehdy sebevraždu, byly v tom drogy...

Moje bystrá, citově rozvinutá, jemná, hezká, rozumná, manuálně nadaná a všestranně orientovaná dcera zatím odmaturovala, naučila se jezdit autem, ale i na koni, vedla kurzy. Měla partnera a dvě hezké zdravé děti. A pak se to stalo! Vážně onemocněla nevyléčitelnou chorobou. Nic jsem o ní nevěděl, čekal jsem pořád s nadějí, že se jednou ozve... Jednoho dne mi konečně zavolala! Řekla mi, že je v nemocnici, spěchal jsem za ní. A zjistil jsem, že leží na onkologii. Objali jsme se, jako bychom se naposled viděli včera. Po chvíli hovoru mi řekla, co jí je, a k mému úžasu mi vyčetla, že jsem se o ni nikdy moc nezajímal. Jenže to vůbec nebyla pravda, protože já o kontakt s dětmi vždycky usiloval, jenže marně. Dcera byla kupodivu docela veselá, spontánně mne objala, věřila, že nad nemocí nakonec zvítězí. Ale na jedné z mých pozdějších návštěv si posteskla: Ještě jsem se po světě ani nerozhledla a už abych zase šla. Snažil jsem se ji utěšit, najít slova...

A pak se moje bývalá žena ztratila. Obrátila se na mě policie s prosbou o pomoc, a tak jsem ji pomáhal hledat, a také jsem ji našel v jednom pražském parku. Byla opilá, zoufala si a stále opakovala: Ona mi zemře! Ztratila se ještě několikrát, naposled nebyla k nalezení pět dní, takže po ní policie vyhlásila celostátní pátrání. Za těch pár dní *stihla* dvakrát záchytku a dvakrát byla v nemocnici na šití ran v obličeji. Ostatně nejen ona, ale i syn několikrát pobýval na záchytce.

Teď je na protialkoholním léčení, podporují ji, vypadá to velmi nadějně. Znovu se poznáváme. A já vidím, že nikdy nebyla zlá, byla spíš úzkostlivý, depresivní introvert. Byl tu však ten nános alkoholismu a její rodina, která to kryla, namísto toho, aby se mnou kooperovala. Navzdory jejich inteligenci je to běžné pštroší chování. Rodiny s alkoholikem se většinou problém snaží zvládnout vlastními chabými silami. Kdyby toho nebylo, náš život mohl vypadat úplně jinak, rozhodně lip.

Jak mohl dopadnout syn, který v tomhle vyrůstal? Dnes také trpí alkoholismem třetího stupně a disociální poruchou. Momentálně sedí ve vězení, protože fyzicky napadl vlastní matku.

Viním tehdejší rozvodový soud s celou jeho mašinérií z toho, že naše problematické

---

manželství, které ale mělo šanci sebenápravy, dorazil. Vše údajně v *nejlepším zájmu nezletilých dětí*. Já jsem chyboval také, ale nej-větší chybou byla nesmyslná nenávisť manželčiny rodiny a jistá tupost státních institucí.

Dnes už vím, co je to za necitlivý mechanismus, a že se to stává mnoha otcům, kteří milují své děti. Společnost by o tom měla vědět. Něco by se s tím mělo dělat!"

Lži o sexuálním zneužívání dětí

Není vášně silnější než láska obrácená v zášť a běsu většího než hněv ženy zhrzené.

William Congreve

Čím je žena náročnější, tím je duchaprostší.

Roger de Rabutin

Jan Vlček vypadá sotva na třicet pět let, ale je mu čtyřicet sedm. Mimoděk obelstil přirozené stárnutí tím, že je náruživý sportovec. Věnuje se sjezdu na lyžích i běhu, je horolezec, sjíždí na kajaku divoké řeky, běhá na závodech, lítá ale také s vrtulníkem a miluje plachtění na moři. Vystudoval Strojní fakultu ČVUT, ale podniká ve stavebnictví, v oboru investic a řízení firem. Dostudoval právě v době, kdy se mohutně měnily poměry, a tehdy se také hned dal na podnikání. Byl příčinnivý, pracovitý, racionální a tedy úspěšný. Koupil a citlivě zrekonstruoval historický dům. V jednom krásném bytě bydlí, druhé dva pronajímá. Na jeho život v posledních sedmi letech padá stín, jeho bývalá manželka ho touží co nejvíc pokořit, pustit mu žilou, pomstít se tím nejnechutnějším způsobem. Zneužívá k tomu i dvě dcerky, které spolu mají.

„Za posledních sedm let, kdy se soudím, abych se dostal k dcerkám, a bývalá manželka na mě podává absurdní trestní oznámení, jsem zneužíván, urážen, osočován, zkoumán sexuology, psychiatry a psychology a vláčen po soudech, šlo moje podnikání do útlumu. Nemám už na tuhle náročnou činnost klid, myšlenky, nápady. Naštěstí se mi včas podařilo zajistit pro mou novou rodinu ekonomické zázemí, takže nenuzujeme a můžu dokonce platit na dvě dcerky z předchozího manželství vysoké výživné.

Kdyby kdokoliv po nějakých osm let stále jen prohrával ve sportu nebo v jiném oboru, tak to nejspíš zabalí. Já prohrávám ve svém úsilí nepřijít o kontakt s dcerkami, prohrávám v boji o jejich přízeň, neboť jejich matka je zpracovává, aby mě nenáviděly. Ale tenhle zápas pořád nějak vzdát nemůžu, říkám si, už už se to zlomí, zlepší, protistrana přijde k rozumu, někdo nahlédne absurdnost situace a zastane se mě...

S Marií jsem se seznámil v roce 2000 v domě, který se ještě rekonstruoval, ale já jsem v něm uspořádal večírek pro pár přátel, kteří si zase přivedli svoje přátele... Přišla, se vším mi hned pomáhala, byla velmi ochotná, vstřícná až podbízivá. Neměla tehdy práci a tedy ani peníze, a mně se líbilo, že umí věci zařizovat, a tak jsem ji zaměstnal v jedné ze svých firem, zrovna v té, která měla na starost rekonstrukci domu. Jinak - vystudovala v mládí Střední zemědělskou školu a nějaký kurz rekvalifikace na profesi kuchař - číšník. Zamiloval jsem se do ní a asi za rok jsme se vzali.

Teprve krátce před svatbou se mi svěřila, že má syna z prvního manželství, deponovala ho někde u babičky, takže jsem o jeho existenci dlouho nevěděl. Bylo mu tehdy dvanáct let a já jsem ho klidně přijal, dal jsem mu své jméno a věřil jsem, že nás spojí sport.

Když se s jeho otcem chtěla rozvést, očernila ho u soudu, že holduje hazardním hrám, že je gambler, to byl dokonce její *důvod k rozvodu*. Nebyla to ale pravda. On se s ní nejdřív o kontakt se synem soudil, ale neměl na to dost peněz, tak toho časem nechal. Rozváděli se, když byly chlapeci tři roky, pak už se mu nepodařilo získat přes její odpor se synkem vztah. To všechno jsem se dozvěděl později, před svatbou se o takových věcech diskretně mlčí.

Pak jsem ho tedy získal do výchovy já. Asi rok a půl bylo všechno v pořádku, jenže pak se nám v roce 2002 narodila první dcerka a celková situace a atmosféra v rodině se hodně změnila. Předtím bývala žena ochotná a vstřícná, chtěla se mnou sdílet některé hodnoty. Ale po narození dcerky se stala nevládnou až agresivní, začala se domáhat různých výhod, věcí a požitků, hlavně pro svého syna.

Petr chtěl kvalitní mobil, dostal ho, notebook, koupil jsem mu ho. Přihlásil jsem ho na tenis, věnoval mu to nej cennější, svůj čas. Ale on si ničeho nevážil. Ty věci velmi brzy někam zašantročil, prodal nebo vyměnil, tvrdil pak, že mu to někdo ukradl a vyžadoval nekompromisně nové. Takže jsem jednoho dne musel říci: Stop, takhle to nejde. Řekl jsem mu, že nemůže jenom brát, že by se měl podílet na chodu domácnosti, uklidit třeba nádobí z myčky. Ze nesmí chodit za školu, že by se měl učit, aby nebyl na propadnutí. To se mu nelíbilo, natož jeho matce, která nad ním držela ochrannou ruku za každých okolností.

Ti dva pak proti mně vytvořili komplot, klamali mě, podváděli, doma vládlo napětí. Situace byla neúnosná, tak ho žena odvezla ke svým rodičům na Prosek. Flákal se tam, byl na propadnutí, takže ho zase převedla na jinou školu. Dělal

nějaký učební obor, nedokončil učení, nastoupil jinde... Abych to zkrátil, dnes je mu už dvacet let, má ukončené jen základní vzdělání, nepracuje a třikrát se léčil jako narkoman, prošel detoxikací například v Psychiatrické léčebně v Bohnicích, byl odsouzen za loupežné přepadení...

V roce 2004 se nám narodila druhá dcerka, Věra. Moje žena začala trávit hodně času u svých rodičů, ke mně se chovala s despektem a chladně, měli jsme pořád rozbroje, tak jsem o rok později zažádal o rozvod.

Načež mě opakovaně nahlásila policii, že ji týrá. Policisté přišli, já právě pracoval, doma byl klid. No ale řekli jí pro pořádek: Paní, jestli se cítíte ohrožená, tak tu nezůstávejte, pojdte s námi. Chtěla ale s sebou vzít děti a to jí rozmluvili. Proto to zřejmě navlíkla jinak. Policisté opět přiběhli na její zavolání, ale tentokrát mě srazili na zem a *zneškodnili*. Moje bývalá žena se zatím sbalila, vzala mladší dcerku a starší vyzvedli při cestě ze školky a odešla s policisty. Když jsem si na chování policistů později stěžoval jejich nadřízeným, sdělili mi, že nemohli dělat nic jiného, neboť moje žena jim telefonovala, že chci zabít naši roční dcerušku!

Takže na podzim roku 2005 ode mě s takovouto *parádou* odešla a začala s dcerami bydlet u svých rodičů. Na jedné straně mi bylo úzko, že jsem přišel o kontakt s dětmi, byl to pro mě citový šok, na druhé straně se mi ulevilo, že jsem se zbavil zlé a zákeřné ženy. Ona se ale několikrát snažila dostat do domu, měla na to oficiálně právo, nebyli jsme ještě rozvedení a měla tu trvalé bydliště. Vymáhala si vstup do domu s policií za zády.

Žádal jsem o svěření dětí do mé péče, nikam totiž nedocházím do práce, podnikám z domova a dětem jsem se vždycky hodně věnoval, ale soudkyně mi nevyhověla, prý se děvčátka naučí od matky sžít se s ženskou rolí, jsou ještě moc malá atd. Navíc uvěřila matce, že jsem ji opravdu týral a dala to jako zdůvodnění do rozsudku, i když jsem vlastně o rozvod žádal já a úplně z jiných důvodů. Bylo to bláznivé.

Chtěl jsem se odvolat, ale můj zkušený právník mi řekl: Nechte to plavat, hlavně že jste už rozvedení, a také mi vysvětlil, že proti *zdůvodnění rozvodu* se nedá odvolat. Později jsem si zjistil, že se mýlil, ale to už bylo celkem jedno, přišly horší časy.

Starší Evě byly tehdy tři roky, Věrce rok a půl. Bohužel jsem se u soudu vzdal možnosti, aby soud upravil styk s dětmi. Věřil jsem totiž, že se nějak domluvíme.

Co bylo ovšem překvapivé, když nás v roce 2006 rozvedli, tak ona se proti tomu rozsudku odvolala. I když jsem ji údajně fyzicky týral, tak ona prý chce v manželství setrvat, a sice z ekonomických důvodů. S tím jsem samozřejmě nesouhlasil. Tak mi určili výživné devět tisíc na obě dcerky. To bylo období, kdy jsem soud ve všem respektoval, dnes, po osmi letech *souzení* všechen respekt vyprchal.

Chtěl jsem dcery samozřejmě co nejčastěji vídat, ale když jsme se na něčem domluvili, ona mi je odmítala předat, jindy, když jsem s tím třeba nepočítal a měl jsem zrovna odjet s mou novou rodinou na lyže, tak mi zavolala, abych si pro ně do dvou hodin přijel. Navíc moje setkání s dětmi podmiňovala tím, že chtěla další peníze, snažila se mi prostě komplikovat a znepríjemňovat život.

Jednou jsem měl například pro dcerky letenky, aby s námi mohly na dovolenou do Řecka, a ona mi před odletem zavolala, že mi dá jen jednu dceru. I tak jsem byl rád, bylo to s ní báječné, sblížili jsme se. Ale chování mé bývalé ženy bylo v tomto ohledu chaotické a sobecké.

Sama s dětmi trávit víkendy nechtěla. Buď je deponovala u babičky, pak byl na řadě její bratr s rodinou, a když se to babičce ani bratrovi nehodilo, byl jsem teprve na řadě já. Poslal jsem soudu žádost o úpravu styku s dcerami. Ten pak určil, že si je mám brát o sobotách, ale jen přes den.

To bylo velmi nešťastné rozhodnutí. Byl jsem zvyklý jezdit na víkendové výlety, jezdil bych rád i s dcerkami, ale nešlo to, když jsem je musel v sobotu večer vrátit matce. Nemohl jsem tedy jezdit s rodinou ani sportovat ani do přírody. To se táhlo půl roku. Pak jsme se s Marií konečně dohodli, že budu mít děvčata každý druhý víkend, a soud na to kývnul, což znamená, že od té doby je kontakt vymahatelný.

Když se od dcer dozvěděla, že mám novou partnerku, která se mnou bydlí, zřejmě ji popadl vztek. Strávili jsme tehdy i s dcerkami kus léta na čtrnáctimetrové plachetnici na Jadranu, bylo nás celkem šest dospělých a ony dvě, vrátily se k matce nadšené, rozjásané, byl to pro ně báječný zážitek. U ní to ale vyvolalo jen zlobu a závist. Dovedu si představit, že většina jejich útoků na mou osobu plynula ze strachu, že dcery ztratí, neboť se mnou prožívaly chvíle radostné a pestré, zatímco ona jim nabízela jen ovladač k televizi. Tak abychom se moc neradovali, podala trestní oznámení zatím na *neznámého pachatele*, a sice na ženu, která žije v mé blízkosti a má údajně sexuálně zneužívat naše dcery. Všechno ukazovalo na mou novou partnerku, která byla právě těhotná.

Bývalá manželka tvrdila, že jim moje partnerka strká prsty do přirození, do konečnicku a podobné nechutnosti. Podala návrh na zákaz styku dětí se mnou. Soud nakonec určil, že je smím vidět jen dvakrát za měsíc, a sice v sobotu od jedenácti do šesti, a nesmí být u toho jiné osoby než moji rodiče. Navíc má setkání probíhat v přítomnosti jejich matky! To jsem si nedovedl představit. Domů jsem dcerky pozvat nemohl, to by z něj musela na tu dobu odejít moje těhotná přítelkyně a podstatnou část dne bloumat někde po městě. Stačilo, že musela chodit na kriminálku, kde ji vyslýchali a kádrovali, jestli není zvrhlá, a když po půl roce zjistili, že není, a případ odložili, tak moje bývalá podala stížnost proti odložení případu a začalo to nanovo.

Narodila se nám holčička, její sestry na ni byly zvědavé, protože ale nesměly spatřit mou přítelkyni, vyvezla prostě kočárek před dům a běžela se schovat, aby ji nezahledly, a my teprve pak přistoupili ke kočárku a mohli jsme si vyjít s miminem na procházku. Takové absurdity měl na svědomí soud, a my se tomu podrobovali, protože za tím bezmyšlenkovitým řízením života jiných lidí číhala na naše chyby a *neuposlechnutí* osoba plná zloby. Nicméně tehdy jsem ještě mohl s našimi dcerami být a zažít hezké chvíle, to se ale před dvěma roky změnilo.

Tehdy na mě exmanželka podala dokonce tři trestní oznámení. Za první, že dokonce i já naše dcery sexuálně zneužívám, za druhé, že je týrám, a za třetí, že ji samotnou nebezpečně pronásleduji, tedy obvinila mě ze stal-kingu. Někdy v té době se provdala za nějakého taxikáře, tak jsem měl chvíli naděje, že si bude žít svůj život a nechá nás na pokoji, ale situace se ještě zhoršila. Její manžel mi dokonce v osobním kontaktu vyhrožoval, že jestli nepřestanu usilovat o kontakt s dcerami, tak si to se mnou *vyřídí*.

Takže jsem byl vyšetřován kvůli týrání dětí, které spočívalo v tom, že když jsem s nimi byl na cyklistickém výletě, tak jsem jim prý nedával dost často pít, starší jsem týral tím, že jsem se s ní prý příliš dlouho učil a nerozsvítil jsem jí v noci v pokoji světýlko, i když měla údajně hrůzu ze tmy, prý jsem ji také řezal řemenem a strkal jsem dcerám prsty do vagíny a do konečnicku. Jejich matka dále lhala o tom, že ji pronásleduji a chodím za ní v závěsu po Praze, že jí stále volám.

Tohle trojnásobné trestní oznámení s ní vyrobili v Klokánku, kam ji doporučila její dobrá známá, sociální pracovnice. Matka musela pak hlavně zmanipulovat dcerky, aby natvrdo neřekly, že je to lež, to se jí do jisté míry povedlo, postup

vymýváním mozku je osvědčený a odborně popsáný.

Neskutečně hloupá policejní komisařka byla navzdory všemu toho mínění, že možná k nějakému sexuálnímu zneužití došlo. Přidávala se další obvinění, děti si údajně náhle vzpomněly, že když se mnou byly na plachetnici na Jadranu, tak jsem prý tu starší *házel do moře* a mladší jsem prý přivazoval za ruce a nohy na zádi lodi. Prý si na to vzpomněly v Řecku, kde byly poprvé s matkou na dovolené. Takže když se rodinka vrátila, běžela ta ženská opět na kriminálku a doplnila tím své trestní oznámení.

Já kvůli té báječné dovolené na plachetnici přivedl k vyšetřovatelům jako svědky všechny, kteří tehdy na té lodi byli, dosvědčili, že jsou to všechno pitomosti, že se to nestalo, ani stát nemohlo. Něco bylo *jen* zkreslené. Například, občas jsme loď zastavili a koupali jsme se v její blízkosti, samozřejmě, že děti měly křídýlka a další pomůcky, aby se držely bezpečně nad vodou, a byly stále v naší blízkosti. To bylo asi to *házení do moře*.

Její syn se mi odměnil za mou někdejší péči a přízeň tak, že mstivě a nepravdivě tvrdil nehoráznosti, že prý jsem ho taky sexuálně zneužíval, že jsme se spolu sprchovali, a navzájem si myli přirození, potvrdil, že sestry jsem prý také zneužíval... Možná měl vztek, že jsem mu za věci, které tehdy někam zašantročil, obratem nekoupil jiné, že jsem chtěl, aby nechodil za školu a učil se.

Pro matku nebylo těžké vymýt mozek i jemu, který mě na rozdíl od mých dcer asi nikdy moc rád neměl.

Před rokem si vyšetřovatelé znovu povolali na pomoc psychologa, sexuologa a psychiatra a kvůli všem těm trestním oznámením jsem byl znovu vyšetřován, zkoumán. No a opět se, jaké překvapení, prokázalo, že nejsem pedofil, že jsem úplně normální heterosexuál, že jsem se ničeho nedopustil, děti jsem netýral a exmanželku nepronásledoval.

Dozvěděl jsem se tehdy ale, že se moje bývalá žena léčila na psychiatrii, tak se mi podařilo s mým advokátem prosadit, aby byla prozkoumána také ona. Testy odborníků pak prokázaly její sklony k manipulaci druhými osobami, účelovou lhavost, agresivitu, histriónské projevy, což je blízké hysterii, prokázalo se, že výpovědi dětí o sexuálním zneužívání jim podsunula dospělá osoba. Když jsem si byl u vyšetřovatelky pro kopii toho posudku, protože jako účastník řízení mám na tyto dokumenty právo, ptal jsem se jí, co výsledkům těch testů říká. A ona mi odpověděla:

No, myslím si, že vaše bývalá žena je nevěrohodná.

Znovu kriminalisté pozvali mé dcery na výslech, ale ty mezitím už zapoměly, co minule vykládaly a vyprávěly zas jiné báchorky. Kriminálka tuto trestní kauzu předala státní zástupkyni s návrhem na mou obžalobu. Bylo to neuvěřitelné.

Návrh ležel na státním zastupitelství asi měsíc, ale tam se na věci pracovalo, a pak přišel šestnáctistránkový, velmi precizně a racionálně vypracovaný elaborát, který celou kauzu rozebral a spáchání trestního činu vyloučil. Trestní stíhání mé osoby bylo tedy zastaveno. Byl jsem té nevšední bystrý a svědomitý státní zástupkyni vděčný, měl jsem radost a doma jsme oslavovali...

Jenže moje bývalá žena využila svého práva a podala stížnost proti zastavení trestního stíhání mé osoby. Takže ta kauza pokračuje dál.

Vinou toho martyria a zlovolnosti matky jsem své milované dcerky už dva roky neviděl. Dával jsem a dávám stížnost kvůli každému zmařenému styku. Jezdím si každý pátek, jak soud určil, pro děti v největší dopravní špičce přes celou Prahu, zazvoním u nich, a dcery nedostanu. Což sice už předem vím, ale jezdit tam musím, abych tu únavnou frustraci pokaždé znovu zažil a mohl to pak nahlásit na policii. Jednou, když jsem právě přijel, dcerky jsem osobně viděl, zrovna se vracely ze školy. Ta starší přede mnou utekla, ta mladší se smála, ale řeč s ní nebyla. Když jsem starší Evičce volal v den desátých narozenin a chtěl jsem jí popřát, zavěsila mi.

Moje exmanželka se za tu dobu několikrát stěhovala, takže se s tím měnil i soud, k němuž s novou adresou náležela, a sociální pracovnice, pod které spadala, tím se celý případ zpomaloval, protahoval a komplikoval.

Teď zas žádá nová sociálka soud, aby se na nás všechny dělaly nové znalecké posudky. Což zase zaplatím já, tentokrát to bude asi šedesát tisíc.

Za těch osm let, co se soudíme, jsem za advokáty a za znalecké posudky utratil už kolem tří milionů. To si třeba Marie vzpomene, že chce podat návrh na zvýšení výživného, a chce, aby se udělal znalecký posudek na mé nemovitosti. Tak ho udělají a dají mi za to, co jsem nežádal a bylo to zbytečné, zaplatit třicet tisíc. Výživné mi pak zvýšili na 16 tisíc, ale musím ho doplatit zpětně, takže platím 26 tisíc měsíčně, a budu tu částku platit ještě dva roky, abych umožnil, vlastně uměly, dluh. Marie totiž návrh na zvýšení výživného podala už v roce 2007, ale soudu

trvalo pět let, než rozhodl, načež mi poručil, abych to doplatil zpětně ke dni, kdy ona ten návrh před pěti lety podala. Přitom mi po dva roky nedávala děti, já si na to opakovaně stěžoval, naočkovala je, aby o mně lhaly oblidnosti, aby mě nenáviděly, ale to je zřejmě v pořádku.

Samozřejmě moje někdejší manželka usiluje o to, aby jí připadl díl z toho, co jsem za ta léta vybudoval, postavil, naštěstí dům jsem koupil ještě předtím, než jsem šiji vzal. Ale aspoň to se svým právníkem zkouší.

Byl bych rád, kdyby už to skončilo! Jak by byl můj život asi pohodový a radostný, kdybych tu osobu nikdy nepoznal. Nebo alespoň kdyby naše soudnictví bylo rychlé, funkční a rozumné, spravedlivé a jednalo podle platných zákonů a v zájmu dětí."

Lstí vylákaný, osudový podpis

Jsou lidé, kteří se již svou přirozeností nestarají o cizí dobro.

Francis Bacon

Richard Král je víc než mladý fešák. Jeho oči prozrazují bystrost a zájem, je vyladěný na přijímání radostí života a podle toho, čeho dosáhl, je pracovitý, šikovný a schopný. Chová se dynamicky, jeho životní strategie by se dala vyjádřit slovy; když to nejde tak, tak to půjde jinak.

Richard žil od svých šesti let ve Francii, ale udržel si i dobrou češtinu. Kromě toho se ještě naučil německy a anglicky. Je počítačový odborník, pracoval pro firmu Microsoft, která nechává své spolehlivé odborníky pracovat doma. Později si založil vlastní počítačovou firmu. Richard tedy může volně nakládat se svým časem, což je pro mladou rodinu blahodárné. Do svých 34 let toho stihnul dost.

„Vyrůstal jsem vlastně bez otce, matka se s ním rozvedla, ještě než jsem začal chodit do školy. Myslel jsem si, že o mě nikdy nestál, až nedávno jsem z písemností zjistil, že asi rok usiloval o to, aby mě mohl vídat, ale zjevně mu to nebylo dopřáno, tak to vzdal. Když mi bylo v roce 1984 šest let, tak jsme se s matkou přestěhovali do Francie. Možná i proto, aby se matka mému otci se mnou co nejvíc vzdálila, aby ji neotravoval. Mé předky, téměř celou rodinu, vyvraždili nacisti v koncentračním táboře. Ti, co přežili, byli po roce 1968 pronásledováni StB. Ve Francii už studovala matčina sestra, můj strýc emigroval v roce 1969, vzal to tehdy přes Izrael a po pár letech se také usadil ve Francii.

Jistou náhradou za otce mi byl děda, který mě měl rád. Bohužel byl alkoholik. Chlapi v rodině byli spíš přítěží, zatímco ženské táhly rodinu kupředu a o všechno se staraly. Matka se provdala za Francouze, byla s ním deset let. Otčím se ke mně choval přátelsky, byl to takový kámoš. Učil mě hrát na piáno, leccos jsme spolu podnikali. Když se pak s matkou rozváděli, byl jsem zaskočený změnou jeho chování. V podstatě nás s matkou terorizoval, chtěl nás hlavně dostat z domu, který patřil jeho otci.

Zklamal mě ale také děda, u něhož jsem nacházel útočiště a měl jsem k němu důvěru. Jednou mě totiž osočil, bylo mi tehdy dvanáct let, že prý jsem mu ukradl jakousi vrtačku. Ten den, kdy mě měl za zloděje, byl pro mě hrozný. Vrtačka se pak našla zabalená v autě... Já se cítil ponížný, moc mě to urazilo. Koupil jsem mu později auto, ale moc to našemu vztahu nepomohlo. Vadilo mi, že pije, jeho zase dráždilo, že mu to vyčítám.

Byl jsem vychován silnými ženami, a tedy v jistém feministickém duchu. Nešlo o feminismus proklamovaný, ale spíš o přirozený matriarchát.

Když jsem ty chlapy v rodině kolem sebe pozoroval, říkal jsem si, takový já nikdy nebudu! Žádná žena si nezaslouží mizerného chlapa, slabocha, alkoholika, sobce. Muž přece musí umět ženě vyhovět, snášet se s ní. Měl jsem o soužití mužů a žen zkreslené představy a ženy jsem si spíš idealizoval.

Dagmara odešla po rozvodu svých rodičů, kterým prý byla šokovaná, už v osmnácti letech do Švýcarska. Během roku se tam provdala, a sice za Turka, který ovšem žil v Švýcarsku už čtrnáct let. Její Metin nebyl muslim, byl vzdělaný a ambiciózní. Má bývalá žena se do něj velmi zamilovala a brzy se jim narodila holčička. O pár let později se jí znelíbil manžel i Švýcarsko, zvláště když jí stále matka líčila, jak celé rodině v Čechách chybí. Po čtyřletém manželství od Metina i s dcerou utekla a pak se s ním na dálku rozvedla.

Potkali jsme se asi půl roku poté, co se ze Švýcarska vrátila do Čech. Pobýval jsem právě u babičky na Moravě, v té době jsem ještě studoval, ale také už vydělával. Jednou mě soused vytáhl na diskotéku a tam jsem se s Dagmarou seznámil, také ona tehdy byla na návštěvě u své babičky. Byla to láska na první pohled.

Samozřejmě mi řekla, že to má složitější, rozvádí se a má děcko. Vyprávěla mi také o Metinovi, ale takovým způsobem, že mě proti němu popudila. Až o dost později jsem si uvědomil, jak hodně je manipulována svou matkou, ale sama lidmi

kolem sebe také dost manipuluje, že se ráda stylizuje do role ženy, které bylo hodně ubližováno. Bývalého manžela přede mnou doslova demo-nizovala.

Skutečnost byla ovšem jiná. Přiletěl třeba ze Švýcarska do Čech v naději, že uvidí svou dceru, ale Dagmara si s ním dala schůzku na okraji Prahy v jedné prázdné restauraci, pozvala si tam své příbuzenstvo, jen dcerka chyběla. A Dagmařin otec mu pohrozil, že jestli ještě jednou přijetí za dcerkou do Prahy, tak skončí *pod kytkami*. Oni měli obavu, že kdyby mu ji na chvíli svěřili, tak ji unese do Turecka. Jsem přesvědčený o tom, že to byly obavy zbytečné. Byl to slušný, dokonce poddajný muž.

Nejdříve jsme žili s Dagmarou a její dcerkou ve Francii. Johanka měla sklony k sebeprosazování navzdory všemu a všem, když si chtěla cokoliv vynutit, dokázala předvést hysterický záchvat, byla dokonce fyzicky agresivní. Dokud jsem byli ve Francii, Dagmara se chovala k otci své dcery přijatelně. Já ho k nám zval, ať u nás bydlí a dcerku si užije. Vyvinul jsem jisté úsilí, aby se ti dva snášeli. Dcerka létala za tátou do Švýcarska, byli spolu v Itálii, a jednou si dokonce i s Dagmarou vyrazili na týden zalyžovat do hor. Nežártil jsem, své ženě jsem věřil a jejich bezproblémový kontakt jsem podporoval, protože jsem viděl, že to Johance prospívá.

Náš byt byl jednoho dne vytopený a pak začal plesnivět. Přestěhovali jsme se nouzově do domu mé matky, ale Dagmara ji nesnášela. Vůbec se po porodu našeho syna Michala cítila zle nejen v tom domě, ale i ve Francii. Mívala dlouhé telefonní hovory se svou matkou a ta do ní hučela, ať se vrátí do Prahy. Dala mi pak ultimátum, že se musíme přemístit do Čech, a to do čtyř měsíců.

Hledal jsem nějakou vhodnou vilku, kam bychom se mohli přestěhovat, ale byl jsem v tom úsilí poněkud zbrzděn tím, že mi v té době operovali nosní přepážku, transplantovali mi chrupavku z ucha, a po té složité operaci jsem se nesměl vystavovat žádným otřesům, zakázali mi, kromě jiného, cestovat. Tak jsem ženu prosil, ať počká, než se zahojím a dopřeje mi čas na sehnání vhodného domu, navíc jsem měl zrovna ve Francii práci. Ale byla neoblomná. Odjela s dětmi na Moravu, kde bydlela v babiččině chatě.

Na začátku našeho vztahu měla různé zdravotní potíže a já jí pomáhal a podporoval jsem ji. Sám jsem se od ní ale žádných ohledů nedočkal. To nás odcizilo, pohádali jsme se a asi čtyři měsíce jsme spolu nežili. Konečně se mi podařilo najít v Praze vhodnou vilku a přestěhovali jsme se tam. Dagmara začala pracovat přes den jako zkušební

komisařka autoškoly a navíc mívala noční šichty jako recepční v luxusním hotelu.

Jedno mi už bylo jasné, bylo na mě postarat se o to, aby byla moje žena šťastná, když nebyla, rodina se ocitla v ohrožení rozpadu. Tehdy jsem si ještě myslel, že to tak má být, nevěděl jsem, že některé ženy bývají věčně nespokojené, ať se muž snaží sebevíc.

Dal jsem výpověď u Microsoftu a založil si vlastní firmu, brzy nato jsme dostali významnou zakázku od velké automobilky. To mi umožnilo pracovat odkudkoli a kdykoli, takže jsem mohl být téměř pořád v Praze a starat se o děti.

Dagmara po té roztržce, kvůli komplikovanému přemístění do Cech, sice s naším dalším společným životem souhlasila, ale měla dvě podmínky. Chtěla, abych jí podepsal, že jí syna svěřuji do výhradní péče a budu jí na něj dávat 14 tisíc měsíčně. Souběžně s tím slibovala, že toho nikdy nezneužije, leda kdybych ji prý opustil a nechal bez pomoci. Prý můžu být se synem, kdykoliv budu chtít. Vysvětlovala mi, že to bude pro ni důkaz, že jí důvěřuji a že se na mě může spolehnout.

Protože jinak nedala, dokonce byla u advokáta a vyhrožovala mi, že kdybychom se rozvedli, tak by syna stejně do výhradní péče dostala, tak jsem jí to podepsal. Říkal jsem si, je to jen papír, není důvod, proč bych se o syna nemohl i nadále starat. I soudkyně, která to schvalovala, mě tehdy uklidňovala, že se ničeho nevzdávám, mám navždycky plná rodičovská práva.

Když žena nebyla doma, což se stávalo při dvou pracovních úvazcích docela často, staral jsem se o děti já, ale stalo se také, že je nechala doma samotné, což jsem v té chvíli nevěděl. Dceři bylo tenkrát asi sedm let, Michalovi pouhé dva roky. Dodnes nechápu, jak to mohla udělat! Někdy byla naprosto nezodpovědná. Vůbec se chovala k dětem jako matka - robot. Starala se o jejich fyzické potřeby, a protože byla sama ambiciózní, chtěla, aby prosperovaly ve škole, ale neoplývala citem, nebyla vřelá.

Měli jsme společný rodinný rozpočet, do kterého jsem zprvu přispíval podle výdělku třiceti, později padesáti až sto tisíci měsíčně, ona dávala patnáct. Radil jsem jí, ať se nehoní ve dvou zaměstnáních, ale ať raději podniká. Vždycky se mi líbilo, když nejenom muž, ale i žena o něco v životě usiluje, cosi vybuduje, umí si poradit.

Poskytl jsem finanční prostředky a pomáhal jsem jí s rekonstrukcí prostor pro provoz firmy. Měli jsme tam takového šikovného řemeslníka Ludka... Pak jsem jednoho dne objevil

objednávku letenek na víkend do Řecka napsanou na mou ženu a Ludka. Brečel jsem...

Letenky jsem nechal na jejím stole, aby viděla, že vím. Bylo jí to trapné, ale letenky nezrušila, odletěli si spolu užívat. Prý se do něj zamilovala. Navzdory tomu, že byl čerstvě ženatý. Dozvěděl jsem se, že jeho žena neměla po porodu zájem o sex, tak lovil ve svém okolí.

Navrhoval jsem pak Dagmarě různá řešení. Třeba abychom zůstali kvůli dětem spolu a ona ať si tedy má milence. Později mi řekla, že ji zděsilo, že jsem to přijal klidně, že by jí prý pomohlo, kdybych jí dal pár facek. Samozřejmě jsem ale věděl, že by se mi to vymstilo, že by na mě podala trestní oznámení za domácí násilí. Já jsem klidný nebyl, trápil jsem se, jenže neumím reagovat agresivně, spíše jsem smutný, chci o problému mluvit, doufám, že se protějšek vzpomene, snažím se problémy řešit racionálně.

Její amant se rozvedl, i když podle všeho do mé ženy zamilovaný nebyl. Spíš ho lákalo žít v pěkné vile se schopnou podnikatelkou, která byla sociálně o pár tříd výš, žila předtím ve Švýcarsku, uměla jazyky... Jí se zase nejspíš líbilo, že bude mít nad ním převahu, že bude dominovat. Dagmara byla v té době překvapivě otevřená, svěřovala se mi s tím, že ona ho miluje a on ji ne, že si do svých 34 let nic nevybudoval a nepořídil, že si pomáhá kreditní kartou, na níž se zadluží vždy až do sta tisíc, pak udělá nějakou práci, zaplatí dluh a znovu si půjčuje.

Dagmara si vyhradila tři měsíce na rozmyšlenou a doporučila mi, abych se po tu dobu nezdržoval doma. Jezdil jsem tedy k matce do Francie, a bral jsem si syna pravidelně na deset dní s sebou, pak jsem ho zase vrátil na deset dní do Prahy. Když jsem ho přivezl zpět, přespál jsem pokaždé v našem domě, a pak jsem jel zase do Francie.

Jednou se stalo, že jsem přijel a našel jsem toho chlapa v mé posteli. Byla hodina po půlnoci, nechtěl jsem se dohadovat, tak jsem jen Dagmarě řekl, že přespím u synka v pokoji. Oni mi ale sdělili, že nechtějí, abych zůstal na noc ve vlastním domě! V takových trapných situacích radši ustoupím. V podstatě jsem se za ně styděl.

Abych se tolik netrápil a neztratil tvář, našel jsem si ve Francii, kde jsem pracoval na projektu pro zákazníka, přítelkyni. Dagmarě jsem to řekl, doufal jsem, že možná pocítí, jaké to je, že se nad sebou zamyslí. Ale rozpad naší rodiny byl už nevratný.

Dagmara si nechala dům, firmu, auto - můj jediný požadavek byl, aby syn mohl trávit alespoň polovinu času se mnou. Věděl jsem, jak moc na mě visí a jak mě potřebuje, měli jsme se

hodně rádi. To se odehrávalo v roce 2009, tedy před třemi roky, tehdy mi ještě synka běžně dávala. Byl jsem s ním na dovolené ve Španělsku, býval se mnou dokonce častěji než s Dagmarou, zřejmě se chtěla víc věnovat své nové lásce. Ale už tehdy mě i syna komandovala a šikanovala, jenže já si už podrobnosti nepamatuji. Mám výběrovou amnézii, když je něco hodně iracionální, blbé, nesmyslné, tak hned zapracuje milosrdné zapomínání.

Když jsme pobývali ve Francii, Michal tam chodil do školky a učil se jazyk od svých vrstevníků, líbilo se mu tam. Dagmara mi ale sdělila, že si přeje, abych se přestěhoval do Čech. Opět jsem jí vyhověl. Michal pak střídal mámu a tátu po třech dnech. Nicméně mě komandovala a šikanovala dál, tím nepopsatelným způsobem, a já si to nechal líbit.

Jednou jsme jeli oba dva s dětmi na lyže. Dva týdny nato jsem potkal jejího přítele na ulici a on mě kvůli tomu napadl. Bylo jasné, že hrozně žárlí, bál se, aby se Dagmara ke mně nevrátila. Nevěřil mi, když jsem mu vysvětloval, že už o ni nestojím, stál jsem jen o syna. Chtěl jsem si vybudovat nový život s někým jiným.

Začaly různé tlaky, nepřátelstvím mě zahrnula i bývalá tchyně, která ty dva vlastně seznámila. Původně ten chlap totiž pracoval jako řemeslník pro ni a ona ho pak doporučila nám. Tchyně s ním uzavřela proti mně pakt, zaměstnala ho ve své firmě, ti dva si byli blízcí povahou a založením.

Pak přišla Dagmara náhle se stížností, že u ní Michal špatně spí, často se budí a pláče, chodí za nimi do ložnice. .. Měla řešení. Prý už nesmí, nebude spát u mě, protože si pak u ní nemůže zvyknout.

Věděl jsem, co v tom vězí. Měl jsem se synkem zaběhaný uklidňující rituál, vykládal jsem mu z hlavy pohádky většinou tak dlouho, dokud neusnul. Dokonce, ať jsem byl kdekoliv, vytočil jsem večer číslo telefonu a pustil jsem se do vyprávěnek. Poslouchala je ráda i Johanka. Když jsme ještě žili spolu, Dagmaře se líbilo, že se starám každý den o děti. Najednou jí byly naše rituály solí v očích, nedokázala překousnout, že s dětmi zažíváme pěkné chvílky.

Byla vůbec dost přecitlivělá a snadno ublížená. Kdysi mi dala číst své deníky, které si psávala, když ještě žila se svým prvním mužem ve Švýcarsku, a mě překvapilo, že mívala deprese a silné pocity ublíženosti z naprosto běžných situací. Měla také myšlenky hraničící s paranoiou. Při našem rozchodu třeba tvrdila, že má pocit, že jí nějakým způsobem ubližují. Že jí asi

dávám do jídla jed. Nebo že ji ve spánku mlátím. Přiznala zároveň, že pro to nemá důkazy, že jsou to jen pocity. Ale dost silné.

Pak přišlo období, kdy si už nepřála, abychom se v péči o syna střídali po třech dnech, chtěla, aby se rytmus změnil na týdenní. Malému se to nelíbilo, chtěl každého z nás vidět častěji. Ale opět jsem jí vyhověl. Hned napoprvé, když měl být u mě, tak si to zase rozmyslela. Zavolala mi, že nechce, aby u mě spal, ať jí ho hned večer přivezu. Ale já už měl těch změn a nesmyslných požadavků dost, tak jsem řekl poprvé NE! Na něčem jsme se domluvili, a to platí! Už nebudu couvat, řekl jsem jí, ústupků jsem už udělal dost.

Michala jsem v osm hodin uložil, uspal ho vyprávěním. .. Bylo půl jedenácté v noci, Dagmara stála před mými dveřmi a vyzváněla jako na poplach s policií v zádech. Ukázala mi lejstro, které mě před lety přinutila lstí podepsat, a sice, že syna svěřuji do její výhradní péče. Vytáhla Michala z postýlky, a i když protestoval, odnesla ho do mrazivé noci. Pak jsem ho tři neděle neviděl.

Začalo období mého doprošování a její arogance. Například v odpověď na prosbu, že chci synka už konečně vidět, poslala po několika dnech mlčení esemesku:

Přijed' si pro něj hned teď'. Přijel jsem, a ona mi sdělila, že jí ho ale musím za pár hodin vrátit. Za celý rok nedovolila ani jednou, aby u mě přespal.

Měl jsem vedle sebe pořád mobil, abych nepropásl, kdyby náhodou zavolala, že si smím pro něj přijet. Byl jsem věčně napjatý, týrala mě, byla na koni. To všechno kvůli tomu nešťastnému lejstru s mým podpisem. Takhle to fungovalo několik měsíců. Pak určila, že ho můžu mít v úterý, ve středu a v sobotu každý týden. Ale nesmí prý u mě spát, musím ho vždy před večerem přivézt. Asi proto, abych mu nemohl povídat před usnutím pohádky. Když se měl synek večer vracet k mámě, plakal. Volal jsem jí, ať se slituje a nechá ho u mě jednou přes noc, že nechce jít pryč. To v ní ale jedině vzbudilo zlobu a žárlivost. Takže jsem ji raději poslechl, abych syna ušetřil dalšího střetu s policií.

Postupně na mě podala tři trestní oznámení, že jsem jí prý fyzicky napadl. Byla to lež. V jednom případě jsem se spíš bránil. Odmítala mi dát zase jednou Michala v domluvený den, tvrdila mi do telefonu, že je nemocný, má prý střevní virózu. Tak jsem se šel na pacienta podívat a střetl jsem se s celou rodinkou, zrovna vycházeli z vrátek, mířili do kina. Vzal jsem ho do náruče, podivil jsem se, že jde nemocný do kina, ale teď mi zas pro změnu řekli, že ho vlastně bolí hlava. Tak

---

jsem se ho na tu bolest ptal a on mi řekl, že celý den plakal, protože mu řekli, že za mnou nesmí.

Jakmile to Dagmara uslyšela, chtěla mi ho z náruče vytrhnout, ale já se k ní v tu chvíli obrátil bokem, aby mi ho vzít nemohla. Ona to pak nazvala fyzickým napadením. Poté mně její nový přítel ještě vyhrožoval s tím, že když nezmizím z Česka, postará se o to, abych toho litoval, že prý zná *vhodné lidi*. Ocitl jsem se ve stejné situaci, jako před časem její první manžel, jemuž podobně vyhrožoval její otec. Metin se už přes dva roky s dcerou vídal jen jednou dvakrát do roka v jednom pražském hotelu. Byl z toho zoufalý, psal Dagmarě dopisy plné výčitek...

Snažil jsem se o rozumnou domluvu, ale Dagmara všechny mé návrhy odmítala. Mediátorce řekla, že nemá zapotřebí se se mnou na něčem domlouvat, protože jí současný stav vyhovuje. Podal jsem návrh na střídavou péči. Táhl se opatrovnický soud s tragikomickými momenty a skandálním průběhem, probíhaly rozčilující tahanice s Dagmarou, která se chovala iracionálně a mstivě.

Jednou se mi konečně podařilo získat od ní souhlas, abych mohl s Michalem strávit o prázdninách týden ve Francii. Rozloučili jsme se s ní a v klidu odjeli, netušili jsme, jaký chystá podraz. Poslala na nás vzápětí policii, prý pro únos dítěte. Pro Michala to byl velký stres a dnes má už z policie hrůzu. Dagmara se svou advokátkou prostě usilovně pracovaly na mé kriminalizaci.

Poté, co jsem prokázal, že jsem syna nehodlal unést do ciziny a policie trestní řízení zastavila, žena mě přes svou právničku obvinila z nebezpečného pronásledování její osoby i synka. Na policii uvedla, že má pocit, že jí dávám do jídla jed, že prý k nim lezu přes plot a buším jí na dveře, manipuluji brzdami u jejího auta, pronásleduji ji tím, že chodím na třídní schůzky syna, konspiruji s jejím exmanželem Metinem, udávám její firmu na úřadech, věcněji telefonuji... Nic z toho nebyla pravda. Navíc tvrdila, že jsem homosexuál, což aspoň není trestné.

Tohle všechno vyšetřovaly pouze ženy - policistky a snažily se těm obviněním vyjít vstříc, i když důkazy nenacházely a policejní znalci potvrdili u Dagmary rysy paranoie. V souvislosti s vyšetřováním jsme se oba podrobili psychodiagnostickému testu MMPI a ten odhalil, že moje partnerka své špatné vlastnosti a skutky promítá do jiných lidí, aby nemusela cítit vinu.

Měnili se soudci a soudkyně, sociální pracovnice, psychologové, ty poslední už musely

konstatovat, že náš Michal je velmi smutné dítě, že touží být se mnou, řekl jim, že nevlastní otec na něj křičí, je nespravedlivý, tvrdí mu, že o něj vlastně nestojím, že to jen hraju, abych ublížil mamince.

Dagmařina paranoia se soustředila i na synka. Na policii uvedla, že se osahává nahý s kamarády a že jim krade hračky. A můžu prý za to já. Její partner začal Michala kvůli tomu dokonce bít, což jsem přes sociálku zarazil.

Mělo proběhnout další soudní jednání a Dagmara náhle navrhla, abychom se sešli a domluvili se, jak to s Michalem bude dál. To bylo překvapivé a nadějně! Sešli jsme se v restauraci. Nejdříve mě prošacovala, jestli nemám nahrávací zařízení. Sdělila mi, že už nebude mít nic proti tomu, aby u mě Michal trávil i polovinu dní v měsíci, ale musím splnit tři podmínky. S mou matkou a jeho babičkou, kterou má moc rád, se bude smět setkat jen jednou za měsíc, musím prý stáhnout návrh na střídavou péči a hradit, i zpětně, všechny náklady na její advokátku. Požadavky byly absurdní, ale já s nimi nakonec souhlasil, kromě té prostřední, návrh na střídavou péči nestáhnou. Je to naděje, ke které se s Michalem upínáme. A kromě toho jsem Dagmarě už nevěřil. Bylo mi jasné, že kdybych ten návrh stáhl, mohlo by se všechno vrátit do starých kolejí.

Dagmara syna odvedla k dětské psychologce, tam ale naštěstí žádné z jejích obvinění nepotvrdili. Zjistili, že Michal je normální chlapec, který trpí situací v rodině, hlavně tím, že nemůže být víc s tátou, a také nepřátelským chováním přítele jeho matky. Tyto výsledky psychologického vyšetření byly pak přečteny při soudním stání. Dagmara jimi byla šokovaná. Zuřila.

Doba oblevy tedy trvala jen dva měsíce. Následovaly další obstrukce, odmítala se mnou jednat, odmítla medi-aci, rodinou terapii. Naštěstí zatím dodržuje příkaz soudu předávat mi Michala na dva víkendy v měsíci, a dokonce mi dopřává být s ním až do pondělního rána. A já jsem jí za to vděčný.

Dagmara si dala postavit nový dům. Po dvou letech zákazu konečně pustila Johanku na šest týdnů za otcem Metinem do Švýcarska. Mimosoudně jsme se domluvili na tom, že Michal bude jeden týden u mě čtyři dny a další týden dva dny.

Co ale nechápu, je jednání českých institucí. I když policie nemá, kromě výpovědi takzvané poškozené a jejího přítele, žádné důkazy, že jsem Dagmaru nebezpečně ovapronásledoval, navrhla

mé obvinění. A přestože soud prvního stupně stíhání zastavil, druhý stupeň si přeje, aby pokračovalo.

Už přes rok jsem podrobován nesmyslným výsledkům a znaleckému zkoumání, i když žádný důkaz o mé trestné činnosti zatím nebyl nalezen a podle hodnocení právníků ani neexistují indicie. Kvůli tomuto nesmyslnému obvinění jsem jaksi méněcenný a nevěrohodný v očích lidí z opatrovnického soudu a sociálních pracovníků. Dagmara by sice mohla to trestní oznámení odvolat, ale řekla mi, že to udělá jen v případě, že já stáhnou návrh na střídavou péči. Dokonce se mi přiznala, že to lživé trestní oznámení podala právě proto, aby mě měla v tomto ohledu v hrsti. Věc je tedy jasná.

Je to traumatické, když se milovaná žena, životní láska, promění v šíleného protivníka. Když někdo, komu člověk dříve neomezeně věřil, se jej snaží dostat do vězení, zadupat ho do země. Přes to všechno, co se mně a mému synovi stalo, věřím v dobro, neuměl bych se mstít a myslím si, že člověk se nesmí nechat zlomit."

Těsně před vydáním této knihy byl Richard Král bez důkazů, jen na základě výpovědi Dagmary a jejího nového partnera samosoudcem odsouzen na základě „dlouhodobého nebezpečného sledování“ k odnětí svobody v trvání 4 měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání dvou let. Právník obviněného podal proti trestnímu příkazu odpor.

Správkyně rodinných účtů

Život je to, co se vám stane, zatímco jste zaujat zcela jinými plány.

John Lennon

Ten příběh začal už dávno, jemu tehdy bylo osmnáct let a jí ani ne šestnáct. Dnes je Jiřímu Holému padesát pět let. A teprve teď se konečně nadechl, začíná naplno žít.

Jiří Holý je šikovný muž milující auta a vůbec motory, je technicky nadaný, baví ho pracovat rukama, něco stavět, budovat. Zároveň rád sepisuje svoje zážitky, vede si deníky z cest, doplněné obrázky a fotografiemi. Ženy rády o podobných mužích říkají, mnohdy s despektem: Je to takovej hračička. Původně a dnes opět je Pražan, který v mezidobí vystřídal víc působišť. Na své zahradě v Tróji vytvořil půvabnou zahradní chatku a pobývá tam v létě co nejčastěji. Stará se svědomitě o starou a nemocnou matku.

Vyjadřuje se jadrně, stručně a rázně, dalo by se říci, že je mužem až příliš typickým. Chybí mu náznak ženských schopností, kterými mnozí

muži sice v menší míře než ženy, ale také ke svému prospěchu disponují, a sice sociální a verbální zdatnost a empatie. Je pracovitý, soustředěný na řešení technických problémů. Romantika a snění mu nic neříká, nenávidí papírování a dlouhé řečnění. Jeho příběh začal před desítkami let.

„Nechtěl jsem tehdy chodit do tanečních, ale musel jsem. A sice do Obecního domu na Náměstí Republiky.

Tam jsme se seznámili. Já měl už tehdy velkou vášeň, závodní auta, ona zase závodně plavala... Ale chodila tehdy a tancovala s nějakým svým klukem. Sel jsem pak na vojnu, a když jsem se vrátil, rozhodovala se chvíli mezi mnou a tím svým klukem z tanečních. Asi proto, že já byl takový fanda na závodní auta a ten druhý spíš puťka domácí, tak si vybrala mě. Kdyby si mě nevybrala, tak bych se v životě neoženil, protože mě to nezajímalo. Začala chystat svatbu, všechno zařídila. A to jí bylo teprve osmnáct. Já byl o tři roky starší.

Začal jsem dělat na závodních autech, chtěl jsem závodit. Rodiče mě v tom odmítli podporovat, ale ona mi nebránila, také jí to bavilo. Pak přišel na svět první syn Michal. Záhadným způsobem. Dával jsem si bacha, a najednou tu bylo dítě. Chtěl jsem závodit s ní, ale teď to nešlo, chtěla být u děcka. Musel jsem mít tedy jiného spolujezdce, ale ona mi stejně pomáhala, jezdila za námi s mechaniky, zvládla to i s malým synem. Později jsme jezdili rallye oficiálně spolu. Dělal mi navigátorku, babičky nám zatím hlídaly kluka.

Pak se ale jednou stala ošklivá nehoda. Naše auto havarovalo. My jsme z něj po té bouračce celkem se zdravou kůží vylezli a šli jsme hledat pomoc. Jenže zvědaví diváci k tomu autu přiběhli, prohlíželi si ho... A najednou do nich narazilo další závodní auto a jednoho člověka usmrtilo. Nemohli jsme za to, ale stejně nás to sebralo, rozhodli jsme se se závoděním skončit.

Tehdy jsem konečně také dostal od podniku byt a začali jsme zase žít jako každá normální rodina. Do Dáblic, kde jsem zdědil po otci dům, jsem dojížděl do své dílny a pomáhal matce, která tam žila sama. Koupili jsme si také rodinný vůz Škoda 130 a mě zase začaly svrbět ruce. Přes zimu jsem jej s kamarády přestavěl do závodní verze a na jaře jsem už zase vyrazil na závody, tentokrát s novým kamarádem - spolujezdcem z Avie.

Jednou jsem ale to auto půjčil svým mechanikům a oni s ním havarovali, zničili mi ho. To mě naštvalo a tak jsem si řekl: Dost! A závoděním

jsem zabalil. Z dílů, které po té havárce zůstaly v pořádku, a z dalších přikoupených, jsem dal dohromady rodinné auto. Konečně jsem měl vůz podle svých představ, jakoby rodinné auto, ale se závodními prvky, mělo široká kola, vzadu křídlo atd. Bohužel jsem to auto po třech měsících musel darovat bratrovi jako vyrovnání za dům, který mi po otci připadl.

Pracoval jsem tehdy v nástrojárně podniku Avie, pak jsem přešel na výrobu motorů. Měl jsem tu práci rád, vždycky mě bavilo točit se kolem aut. Byl jsem v Avii zaměstnaný osmnáct let.

Řekli jsme si, že se budeme věnovat rodině a dopřejeme si ještě jedno děcko. Narodil se nám Ondřej. Žili jsme tenkrát v Ďáblicích, kde jsem zdědil po tátovi dům.

Pak přišla revoluce a my začali podnikat. Žena jako kadeřnice a já dělал dovoz a prodej všeho možného, co na trhu ještě tenkrát chybělo. Kluci rostli, já se jim ve volném čase hodně věnoval, a přál jsem si, aby z nich byli závodníci. Protože manželka nebyla proti, pořídili jsme jim dvě minikáry, já upravil přívěsný vozík k autu na přepravu a pak jsme s nimi objížděli závody. Kluky to bavilo a já byl na ně pyšný. Pak moje podnikání začalo skomírat, protože tu vyrostly obchodní řetězce a bylo všeho dost.

Během té doby nám dělaly účetnictví tchyně s manželkou, já se o to nestaral, já vydělával, pracoval, papírování bylo na ženských. Takže jsem ani nevěděl, že máme nějaké finanční potíže, že dlužíme za faktury a tak podobně. Měli jsme úvěr, ručil jsem svým domem po tátovi a najednou jsem se dozvěděl, že ho vlastně nesplácíme. Ženské mi vysvětlily, že mě nechtěly znepokojovat, tak proto to přede mnou tajily. Co teď?

Zvažoval jsem, že prodám dům, abychom mohli splatit hypotéku. Naštěstí jsem měl v té době dobře placené místo u firmy ASA v Ďáblicích. Byla naděje, že díky tomu ten barák udržím. Jezdil jsem u nich s nákladákem, moje žena pracovala doma jako kadeřnice a vedla mi účetnictví, vyplňovala mi i cestáky.

Jednou ale napsala do mého cestáku místo stovky, kterou jsem měl za cosi dostat, tisícovku. V podniku ASA na to přišli a okamžitě mě vyhodili. Já přitom vůbec nevěděl, která bije, a byl jsem v tom nevinně. Tehdy jsem měl vztek a řekl jsem si, že jakmile bude mladšímu osmnáct let, tak se s ní rozvedu. Jinak to nebyla špatná žena, ale ta její nepoctivost mě štvala, kvůli ní mě vyhodili z takového krásného místa, měl jsem ostudu po celých Ďáblicích a musel jsem prodat

barák, protože jsem přišel o zaměstnání a s ním o slušný příjem.

Mamince jsem sehnal byt v Letňanech a odstěhoval ji z prodaného domu. Bylo mi z toho nanic, že prodávám rodinný dům, ale nedalo se nic dělat, dodnes mě to hodně mrzí. Náš byt od Avie jsem přenechal mému rozvedenému tchánovi, hodináři, který neměl kde bydlet. Vždycky při mně stál proti vlastní dceři, vždycky nás podporoval, dokud jsme byli spolu.

Odstěhovali jsme se do Mělníka, pořídili jsme si tam i zahrádku. Pracoval jsem tam v cukrovaru, žena se jako kadeřnice nechytla, ale měla výuční list i na prodavačku. Sehnala dobré místo v prodejně nábytku na náměstí. Já se dozvěděl, že Škodovka postavila na zelené louce v Mladé Boleslavi nový závod a že tam ještě nabírají lidi. Jel jsem se tam podívat a oni mě na fleku přijali. Zase jsem mohl dělat na autech. Dojížděl jsem z Mělníka denně do práce, ale nevdalo mi to. Stal jsem se kmenovým zaměstnancem, později dokonce vedoucím dílny, doma všechno fungovalo. Jenže pak začali v závodě zavádět povinnou noční směnu a já dělat v noci prostě nedokážu. Začal jsem se poohlížet po jiné práci.

Prodal jsem byt v Mělníku a vrátili jsme se do Prahy, nějakou dobu jsme bydleli v jednom bytě s tchánem. Vrátil jsem se do Avie a začal tam dělat na motorech, jenže Avie už krachovala, navíc jsem chtěl nějak řešit naše bydlení. Sehnal jsem chalupu v Pavlovicích u České Lípy, odkud jsem dojížděl asi 40 km do Mladé Boleslavi. Moje žena zůstala v Praze a o víkendech za mnou jezdila se syny. Líbilo se mi tam, ale měl jsem protivnou sousedku, pořád si stěžovala, že tam pracují a něco budují, navíc se ukázalo, že jsou tam nějaké nevyjasněné majetkové poměry, šlo o pozemek, který jí dřív patřil. Přežil jsem tam jednu krutou zimu, domek se nedal vytopit...

Požádal jsem tedy manželku, ať ten domek prodá, měla za něj dostat asi 400 tisíc. Udělala to, ale já z těch peněz neviděl ani korunu. Jenže jsem to bral na lehkou váhu. Říkal jsem si, jsme rodina, však jsou ty peníze asi někde uložené a vynoří se, až budou zapotřebí. Rád jsem pracoval, stavěl, budoval, nějaké zisky mě nezajímaly. Později mi žena tvrdila, že za ty peníze koupila své matce družstevní byt, ale nebyla to pravda. Kam přišly, dodnes nevím.

Opět jsme bydleli v Praze v tomtéž bytě od Avie, z něhož se tchán už odstěhoval. Dojížděl jsem z Prahy do Boleslavi, musel jsem na ty tři směny přistoupit. Jenže pak jsem míval ráno po noční při jízdě domů za volantem mikrosprávky, šlo mi o život. Navíc jsem dal půlku mzdy za benzin. Musel jsem se poohlédnout po nějaké práci v

Praze. Chtěl jsem být už konečně víc času s rodinou, užít si syny. Šel jsem jako brigádník do Globusu, dělal jsem tam půl roku, tam to bylo šílený. Naštěstí jsem pak našel místo skladníka v Aholdu a později v OBI, tam jsem už deset let. Jako kutil jsem tam často nakupoval a možnost pracovat v oddělení dřeva byl pro mě sen.

Ale s tou mou ženskou to bylo divný. Měla sice docela dobrou profesi, kadeřnice si normálně docela vydělají, ale ona střídala nejrůznější zaměstnání, nikde dlouho nevydržela, neuměla vyjít s lidmi, byla hádavá. Toužila věčně po nějaké kariéře, ale nikde a v ničem neuspěla.

Když ji to někde štvalo, tak se hodila marod, pak byla nějakou dobu doma, pak zas nastoupila jinde, pohádala se... Byla pořád nespokojená.

A jednou v červenci před osmi lety to bouchlo i u nás doma. Já tehdy vozil kdeco, co se v OBI vyhodilo, k nám na zahrádku, kde jsem budoval zahradní domek a nějaké drobné stavby, zušlechťoval jsem ten náš pozemek v Tróji, který dostal tvrdý zásah při povodni v roce 2002. Přijel jsem zrovna z práce a zase jsem na zahrádce auta vezl nějaké vyhozené palety a dřevo, chtěl jsem s tím jet druhý den na zahradu. Bylo vedro a dusno, měl jsem za sebou několik dlouhých směn, pár zákazníků mě vytočilo. ..

Přijdu domů, žena vykoukla z okna a začala na mě řvát, že pořád vozím na jejím autě nějaké dřevo (bylo sice na ni napsané, ale jen formálně), že prý ho tím ničím a že lidi vidí z oken, že pořád vozím dřevo a co si o nás asi pomyslí?! A že prý mi to dřevo vyhází do kontejnerů. Povídám jí, když to uděláš, tak se s tebou rozvedu. Ona ale pořád ječela, to byla hrůza, a já se přitom chtěl koukat na televizi, kde zrovna probíhaly automobilové závody, tak abych to slyšel i přes ten její řev, pustil jsem televizi hlasitěji. Začala do mě strkat, a dokonce mi televizi vypnula.

To už byl vrchol. Tak jsem ji popadl, přehnul jsem ji přes koleno a nařezal jsem jí na zadek. Nikdy předtím jsem to neudělal, nikdy jsem ji neuhodil. Rvala přitom, ale slzičku neuronila. Jak jsem ji pustil, vyletěla z místnosti a já se koukal dál, měl jsem tu věc za vyřízenou. A najednou tu byla policie, pět chlapů v bytě - zásahovka. Nabádali mě, ať se prý uklidním, a já na to, že jsem úplně klidnej.

Druhý den si přinesla od své dobré známé doktorky papír, že prý má zlomená žebra - kde by se na zadku vzala? - a úraz hlavy. Řekl jsem jí: Ale vždyť je to lež! Můžeš mít nanejvýš růžověj zadek. Dusila mě hrozbou, že na mě podá trestní oznámení, ale nakonec to neudělala.

Za tři dny nato mi oznámila, že ode mě odchází i s mladším synem Ondřejem, ten ještě nebyl plnoletý a byl to mámin mazánek. Starší syn už s námi nebydlel, žil s nějakou dívkou. Přišel jsem pak o pár dní později z práce domů a byt byl úplně prázdný. Nenechala mi ani rodinné fotografie, což mě mrzí dodnes. Zůstal jsem tedy sám v prázdném třípokojovém bytě, jen s vlčákem, fenou Kleopatrou. Co teď?

Chtěl jsem ten byt vyměnit s kamarádem za jeho menší. Jenže když jsme přišli za pronajímatelem, dozvěděl jsem se, že moje žena, která měla na starosti rodinné finance, neplatila už rok nájem. Tu částku si prostě vybírala pro sebe. Oni nám posílali urgence, ale ona je vždycky ztopila a zahodila. Nikdy mi neřekla, proč to dělala, co si přitom tak mohla asi myslet, a hlavně kam ty peníze dala. Když jsem se jí na to později ptal, řekla mi jen: To tě nemusí zajímat. A když jsem se jí zeptal, jak ten dluh zaplatíme, opáčila: Zaříd' si to, jak chceš. Sama své peníze neměla, předtím jen čerpala z mého účtu, takže to opravdu bylo na mně. Začal jsem honem platit nájem, ale oni chtěli hlavně zaplatit ten dluh. Naštěstí se mi podařil s pomocí advokáta takový manévr; za to, že jsem bez odstupného vrátil zpátky pronajímateli ten byt, tak mi dluh odpustili a pronajali mi garsonku.

Pak začaly chodit do mého bytu, kde předtím také měla adresu, různé upomínky, urgence, výhrůžky, oznámení o exekuci, všechno na její jméno. Já jí vždy zavolal a řekl jí, co je po ní zase žádáno a co jí hrozí, ale ona dělala mrtvého brouka. Honem jsem tedy začal řešit rozvod. Když jsem se rozváděl, tak tenhle bezvadný advokát mi opět pomáhal, dokonce přiměl mou bývalou podepsat papír, že jsme spolu finančně vyrovnání a že už po mně žádné peníze a věci nemůže chtít. Ona se pak odstěhovala kamsi na Vysočinu.

Urgence a oznámení exekucí ovšem neustávaly. Exekutor byl můj někdejší kamarád ze školy, ten jí nechával často na mých dveřích vzkazy. A také mi vysvětlil, že tyhle dluhy a hypotéky, které se uzavřou během manželství, musí pak splácet oba manželé, z toho se prý nevyvleču, budu muset zaplatit aspoň polovinu. Jenže ona v té době zase už nikde nepracovala a na své dluhy zvysoka kašlala. Nakonec to bylo dohromady kolem 400 tisíc. Měla dluhy u UPC, GE Money Bank, Cetelem, Provident... ani už nevím, kde všude ještě. A vždycky uváděla mou adresu, kde už ani nebydlela. A teď to všechno šlo na mě, protože ona oficiálně nepracovala, jen načerno, aby jí nemohli strhávat splátky, zatímco já měl normální zaměstnání.

Splácel jsem to všechno jako blbec celých sedm let. A to mi ještě asi tři roky po rozvodu přišlo od nějaké její advokátky, že jsem se s ní prý po rozvodu vyrovnal nedostatečně a že jí musím dát ještě 200 tisíc. Naštěstí jsem měl od ní ten podepsaný papír, že vyrovnání jsme. Ale ta drzost!

Pak mi zase přišla nějaká směnka, že mám zaplatit 60 tisíc, kde zfalšovala můj podpis. Právník mi poradil, že na ni musím podat trestní oznámení, což jsem udělal, a tak se to rozjelo. Chtěli porovnat naše podpisy, ale ona policii odmítla poskytnout svůj podpis, takže to trvalo celé tři roky. Chodil jsem na výslechy, nosil jsem jim, co jsem doma našel, papíry s jejím písmem, nakonec potvrdili, že můj podpis opravdu zfalšovala.

Co mi je na tom všem divné, že za všechny ty peníze nikdy nic nepořídila do domácnosti a v náš společný prospěch, nikdy ničím nepřispěla. My jsme doma nic drahého neměli, nejezdili jsme ani na dražší dovolené. Kam se propadlo těch 400 tisíc za prodaný dům? Neměla s námi soucit, nebyla ke své rodině solidární. Většinou jsme žili čtyři z jednoho mého platu, takže žádná sláva. Ona nás vlastně všechny okrádala. Později jsem si vyčítal, že jsem ji nekontroloval, ale když já jí důvěřoval. A papírování jsem nenáviděl. Jinak jsem s ní zvláště první léta vycházel dobře.

Moje bývalá žena si po rozvodu našla chlapíka s dvěma dětma, který stavěl dům. A zadlužila ho stejně jako mě, dokonce taky zfalšovala na nějaké směnce jeho podpis. Když na to ten chlap přišel, tak dostal infarkt a zemřel. Ona šla tedy o dům dál.

Nedávno se synové dozvěděli, že prý se máma pokusila o sebevraždu. Doktor nás pak všechny ujistil, že ty prášky nebyly nebezpečné, že to byla takzvaná demon-stračka.

No ale bylo nám jí stejně líto, že je tak sama, tak jsme jí aspoň pomohli opravit byt, který si pronajala ve Vlašimi. Sehnali jsme jí do něj nábytek, vymalovali. Když byl byt vyřešákován, tak ona celé zařízení asi měsíc nato prodala a odstěhovala se k dalšímu mužskému, kterého si našla přes internet. Kluci chtěli zpátky, co do zařízení jejího bytu investovali, já chtěl zpátky nábytek nebo peníze, ale to jsme měli smůlu. Starší syn za ní jezdí, ale mladší syn už nechce.

Když hodnotím svoje podivné manželství, musím přiznat, že prvních patnáct let s ní bylo pěkných. Jezdila se mnou jako navigátorka na závodech, uměla se mnou komunikovat v garáži,

ty autáky ji taky bavily. Byla takový díblík, metr šedesát...

Letos mám už všechny její dluhy po sedmi letech splacené, začínám žít. Jsem šťastný. Konečně jsem se podíval do Paříže, do Londýna, což byl můj sen. Pořídil jsem si notebook a popisují zážitky z cest, dokonce se-pisuju i svou třináctou komnatu, kterou jsem zrovna vylíčil. A postavil jsem si z tátova křesla automobilový treňažér, samozřejmě s obrazovkou, volantem, řízením atd., takže hlavně v zimních měsících doma *závodím*.

Přes léto relaxuju na chajdě v Tróji se svou bezvadnou hodnou přítelkyní. Svou Janu si sice nebudu brát, ale je nám spolu dobře. Moje bývalá žena dělá dluhy i nadále, už je jako podvodnice i na internetu, ale její další dluhy už naštěstí splácet nemusím."

Věřili jsme v rodinu

*Začnete-li tím, že se obětuje těm, jež milujete,
skončíte tím, že vás ti, jimž jste se obětoval,
budou nenávidět.*

George Bernard Shaw

Michal Pavlíček založil a úspěšně řídí společnost, která se zabývá pořádáním kurzů finančního poradenství, organizačního a personálního rozvoje. Je obdařený na muže poměrně vysokou sociální i verbální inteligencí, schopností empatie, výrazná mužnost by se mu přitom těžko dala upřít.

Nevadí mu pečovat o domácnost, děti, hodně toho stihne, je pracovitý a v případě nutnosti bojovný, šikovný a inteligentní, dokáže vydělat peníze. Je výrazně rodinný typ a vyznává věrnost. Téměř ideální chlap a manžel, po němž většina žen prahne. Má samozřejmě, jako téměř každý muž, potřebu řešit zapeklité situace takzvaným zdravým rozumem, věří v účinnost logického uvažování. Se dvěma ženami, kterými byl postupně opuštěn, v druhém vztahu pak navíc zahrnut nenávisť a okraden, má pět dětí. Jak se odvíjel příběh jeho dvou velkých lásek?

„Jako student vysoké vojenské školy v Bratislavě jsem se seznámil se sedmnáctiletou dívkou, Slovenkou, a dost jsem o ni usiloval. Chodili jsme spolu a když jsem dokončil školu, tak jsme se vzali. Sloužil jsem pak v Lounech jako voják z povolání od nevidím do nevidím a ona se přemístila do Prahy, abychom byli častěji spolu, studovala ČVUT. Brali jsme se v roce 1986, první dítě - syn Mirek - se nám narodilo o pět let později. Měli jsme krásný vztah, pečovali jsme s radostí o děti, věřili jsme v rodinu. Jenže v roce 1996 přišel šok, moje žena Jarmila prostě jednou

přišla s tím, že podala žádost o rozvod. Nechápal jsem příčiny a ona mi je nevysvětlila. Domníval jsem se, že jí možná vadí, že jsem na jistém rozcestí, což má své nevýhody - odešel jsem z armády, začínal jsem podnikat, a než se firma rozjela, nebyly z ní zpočátku skoro žádné příjmy, zato shltla spoustu mého času. Ona byla tehdy ještě na mateřské, žili jsme skromně z úspor.

Šlo to pak rychle. V červenci mi řekla, že se chce rozvést, v polovině září i s dětmi odešla za jiným mužem a začátkem listopadu si s novým partnerem přijeli pro věci. Ti dva se dali dohromady na třídním srazu, který proběhl asi půl roku předtím. Tyhle srazy v sobě nesou riziko, a setkávám se s tím i profesně, stává se na nich, že dva, kteří po sobě na škole koukali, náhle zjistí, že si musí vynahradiť tehdejší marné toužení nebo naplnit přerušenu studentkou lásku...

Nic nenasvědčovalo tomu, že by snad nechtěla, abych byl s dětmi co nejčastěji, ale dnes už vím, že ze strany rozvádějcích se matek je to lež a lest, slyšel jsem to i od jiných mužů, kteří byli ve stejné situaci. I když mě nepochopitelně, téměř uprostřed bezchybného vztahu a bohatého rodinného života opouštěla, vnímal jsem ji pořád jako životní družku, s níž jsem prožil třináct let života a s níž mám krásné a zdravé děti. Namlouval jsem si - jsme rozumní, dospělí, vzdělaní, máme oba rádi naše děti, my dva se určitě na všem domluvíme. Projednávali jsme spolu, jak se budeme i nadále společně starat o děti, bylo jim teprve tři a pět let, říkala, že v tom nevidí problém, dokonce se zdálo, že by nic neměla ani proti střídavé péči, uvažovali jsme dokonce i o tom, že by děti zpočátku mohly bydlet v bytě, kde bychom se u nich podle potřeby a domluvy střídali, aby nemusely měnit prostředí.

Jenže najednou se den po dni vyjevovalo, že to bude jinak, došlo mi, že to nemyslela vážně, tajně si přitom spřádala své plány, hlavně jak vyřeší mou nepříjemnou existenci. Pro začátek - odmítla mi prozradit, kam se to s našimi dětmi vlastně stěhuje. Zakázala mi, abych jim volal a psal.

Když si s tím člověkem přijela pro věci, vybírali si, co by se jim hodilo, držela ho za ruku, viděl jsem, že ho má opravdu ráda, měla oči jen pro něj. Cítil jsem úzkost, bylo mi smutno. Bydleli jsme před tou katastrofou v třípokojovém bytě, uspořili jsme nějaké peníze a plánovali jsme, že ten byt koupíme, neměli jsme dluhy. Měl jsem dobrou práci, ale při ní i čas na děti, hodně jsem se jim věnoval. A náhle jsem přišel o půvabnou mladou ženu, o malé děti, rozebíral se náš krásně

zařízený byt - všechno se zdálo být v troskách. Než jsem se vzpamatoval, než jsem se pokusil navrhnout nějaká pravidla, byla i s dětmi pryč.

Děti nebyly našťestí svědky nějakých hádek a scén, i nadále jsme se jim hodně věnovali, ale každý zvlášť. Když jsem si pro děti jezdil, bylo to smutné, protože jsem ji pořád ještě miloval, byl jsem zranitelný. Jak se blížil rozvod, cítil jsem, že po mně chce už jediné, abych jen platil, ale přitom se nikde poblíž neukazoval, abych prostě neotravoval. Ještě na podzim jsem se s dětmi několikrát viděl, ještě v únoru jsem s nimi byl na horách. Když pobývaly u mě, vnímaly ten byt pořád jako svůj domov, nechtělo se jim odejít, ale já je musel pokaždé popadnout a odvézt k tomu cizímu chlapovi do bytu, který jako domov neuznávaly. Je to náročné na sebeovládání, na psychiku. Musíte se naučit toho cizího člověka respektovat, zaujal prostě vaše místo v rodině, protože vaše milovaná žena to tak chce. Člověk se v tom vaří, ale přitom musí hlavně pracovat, také proto, aby vydělal na výživné.

Jinak mluvila u soudu, slibovala, že se na všem dohodneme, a jiná byla pak realita. Přijel jsem si podle domluvy pro děti a dozvěděl se pokaždé nějakou výmluvu: Teď se jim to nehodí, jsou zrovna nemocné, mají jiný program, musí k babičce, mají toho moc... Nebo také: Dej jim čas, ony se s tou změnou musejí vyrovnat. Protože je moje bývalá žena inteligentní šikulka, sdělovala mi to vždy příjemnou formou. Věřil jsem jí, říkal jsem si, myslí to dobře, chce, aby se děti zklidnily. V podstatě jsem ale rok a půl děti neviděl. Dnes už vím, že jsem byl za blbce.

Po roce od našeho rozchodu jsem si našel partnerku a brzy jsme se dohodli na společném životě. Navštívili jsme vzájemně rodiče, řekli jsme si, že chceme mít děti. Moje druhá žena měla za sebou trpkou zkušenost, manželství s násilníkem. Muž ji ponižoval, bil, se sousedkou si udělal dítě... Když jsme se poznali, bylo jí dvacet čtyři let, měla čtyřletou dcerku. Mně bylo třicet pět, byl jsem chlap při síle. Oba jsme toužili po harmonické rodině a dokázali jsme to, o pár let později jsme byli na první pohled šťastná, zářící rodina s dětmi.

Nový vztah mě posílil, abych se znovu a více ucházel o děti z prvního manželství, podal jsem si u soudu žádost, že je chci vídat, přestože jejich matka tvrdila, že to pro ně není dobře. Už jsem měl dost toho tajného okukování vlastních dětí před školou, kdy jsem se maskovaný čepicí, brýlemi a bundou, kterou neznaly, skrýval mezi ostatními rodiči, abych je na chvíli zahlédl. Bylo to ponižující a trýznivé. Nehlásil jsem se k

nim, když si to matka nepřála, bál jsem se také, jak by zareagovaly.

Proběhlo nové soudní řízení, dětská psycholožka - soudní znalkyně - po testech s dětmi konstatovala, že otec je jimi i po roce a půl, kdy ho neviděly, vnímán velmi pozitivně a mají na něj takovou vazbu, že je žádoucí, aby s nimi měl maximální styk. Dokonce doporučovala střídavou péči. To všechno jejich matka odmítla, nepřipustila. Byl jsem rád, že se nám povedlo vybojovat pár hodin měsíčně, postupně se mi podařilo vídat je jednou za čtrnáct dní. Dana, moje nová žena, byla dokonce ochotná přestěhovat se se mnou do města, kde děti žily, abych je mohl vídat co nejčastěji.

Našli jsme si tam kvůli nim byt se čtyřmi pokoji, aby v něm měly svůj prostor. Bral jsem si je na dva víkendy v měsíci a k tomu jedno odpoledne v týdnu. Neprobíhalo to vždy hladce, matka je stále zpracovávala a jejich vztah ke mně se měnil k horšímu, takže jsem si třeba pro ně přišel do školy, vyšly ze dveří, ani mě nepozdravily a vrátily se zpátky do družiny. Družinářka pak zavolala matce. Poslouchaly matku naprosto slepě. Když jsem se jich zeptal: Tak co nového ve škole? Odpověděly: My s tebou nemáme řešit školu. Děti, pojďte si malovat. My s tebou nebudeme malovat, my chodíme do výtvarného kroužku. Cokoliv jsem navrhl, většinou odmítly, měly od matky své instrukce.

Já proti ní před dětmi neřekl jediné slovo, nezpochybňoval jsem ji, pro mě byl vztah matka - dítě až posvátný. Byl jsem totiž tátou cepovaný k úctě k matce. Institut mateřství se pak pro mě stal nezpochybnitelný. S dětmi jsem tedy matku a její zákazy neprobíral, když jsme se loučili v její nepřítomnosti, daly mi spontánně pusy, když u toho byla, tak jen po mě koukly, udělaly smutné oči a odešly.

Protože nás bydlení v bytě poněkud omezovalo, koupili jsme poblíž města zanedbanou usedlost se stodolou, kde měly děti ráj. Poblíž byl lesík, rybník, louka, večer jsme si dělali ohníček. Měl jsem se svou druhou ženou tři děti, takže i s její dcerou z prvního manželství u nás bývalo dohromady šest děček různého věku, bylo veselo. Měli jsme pro ně hernu a velký dětský pokoj, když se u nás vařilo, děti pomáhaly. Žili jsme jimi a ony byly nadšené. Měl jsem prosperující firmu, ve které časem pracovala i manželka, bylo to krásné období. Snažil jsem se ten objekt renovovat, ale protože jsem dojížděl do Prahy za prací, moc času jsem na to neměl, a stálo by to také moc peněz.

Přišlo tedy další stěhování, do obce blízko Prahy,

koupili jsme tam dva vedle sebe stojící rodinné domky, jen deset let staré, vzali jsme si vysokou hypotéku. Ocitli jsme se v krásném prostředí. Náš prvorozený, Markus, šel tehdy do první třídy, Mileně byly čtyři roky a Mariánovi teprve rok. V jednom domku jsme bydleli, v druhém probíhaly aktivity naší firmy, vzdělávání v oblasti komunikačních a manažerských dovedností, a protože to bylo poblíž Prahy, firmy měly o naše kurzy zájem. Koupili jsme si kvalitní nábytek a koberce, nebáli jsme se budoucnosti.

V roce 2007 se má žena setkala s lidmi, jejichž náhled na svět byl poněkud bizarní. Setkávali se a posilovali ve víře, jednou třeba přišla z takového setkání s tvrzením, že byla v minulém životě královnou a že si tedy zaslouží lepší život, než má se mnou. Říkala mi také: jsem svobodná, ale tvoje láska mě omezuje. Moje tělo ti nepatří, se svou šamšulkou si můžu dělat co chci. Byl jsem tím vším konsternovaný. Začala mě nenávidět, všechny situace vyhocovala, dokonce mě jednou fyzicky napadla. Řekla mi také, že aby se vymanila z mého vlivu, je pro ni velmi důležité, aby měla intimní kontakt s *duší kněze, který ji miluje*. Bylo to bláznivé.

V té době k nám jezdil jeden můj klient, po osmi letech spolupráce už vlastně rodinný přítel. Dával mé ženě překvapivě drahé dárky; mobilní telefon, kolo... Nejednou seděl s námi u rodinného stolu a radoval se s námi z našich dětí. A právě z něj se vyklubal onen *kněz*. Začala se s ním scházet, najednou měla i jiný vztah k dětem, a pak dokonce chtěla, aby ten chlap, kterého prý má ráda, u nás bydlel! Jestli ji prý mám rád, tak to dovolím! Já prý i přesto všechno zůstávám otcem dětí. Objevila se u nás esoterická literatura, kde se to hemžilo minulými životy, anděly. Její esoterický intimní přítel byl stále náš klient, takže k nám ve finále docela intenzivně jezdil, hlavně když jsem nebyl doma. Náš šťastný život se zhroutil.

Ta pomatená skupina kolem ní nebyla velká. Ale věnovali se svým tématům intenzivně. V rámci takzvaných terapií a diskuzí pracovali s emoční inteligencí, stále se zajímali o to, co ten druhý dělá a jak se cítí, komu bylo v dětství ublíženo, jak moc se cítí nedoceněný a věčně se jakoby vraceli do těch minulých životů. Ochotně jsem se několika takzvaných seancí zúčastnil, abych tomu rozuměl, ale byl jsem svědkem hlavně toho, jak se proměnila moje žena. Žila tím vším. Prošla kurzem reiki, věčně četla esoterickou literaturu, pořád někam odjížděla.

Zajímavé je, že navzdory tomu, jak se sama vyšinutě chovala, označila za blázna mě, na tom také založila svou žádost o rozvod. Prý jsem

---

duševně narušený a nevím, co dělám. A nic si nepamatuju. Diskutovala to i s lékaři, líčila jim, že jsem věčně plačtivý.

Já byl ale především unavený z práce a z toho všeho, co se na mě valilo. Večer děti usnuly a ona šla telefonovat milenci. Bylo mi úzko. Navíc, práce bylo opravdu hodně, chodil jsem pozdě spát, musel jsem dost cestovat, byl jsem přetažený, ona mi už ve firmě nepomáhala. A nic se neřešilo. Kdykoliv jsem si s ní chtěl o tom všem promluvit, odháněla mě a říkala: Netlač mě do ničeho, nic po mně nechtěj, nerozumíš tomu, jsi unavený, nebudu s Tebou nic řešit, jdi se léčit. A v tomhle pracujte -ved'te semináře, dělejte poradenství, zatímco žena někam věčně odjíždí, věčně telefonuje svému milenci, obrací se k andělům... Tak jsem se na čtrnáct dní uchýlil dobrovolně do psychiatrického centra, možná i pod vlivem té její mantry: Jsi unavený, nic si nepamatuješ... Doktor mi řekl: Ta partnerská krize vás sebrala, přijďte si k nám odpočinout, pořádně se vyspat.

Po dvou týdnech jsem se vrátil domů a zaznamenal jsem ještě větší chlad a odstup, v ničem se se mnou nepočítalo. Oddělovala mě od dětí, nesnesla, abych jim večer četl pohádku. Když třeba starší syn prosil, aby nás nechala spolu, intenzivně nás rozháněla. Dokonce jednou hučela, že by byla nejradši, kdyby to *vyřešila příroda*, to znamená, přála mi smrt.

Nerozuměl jsem tomu. To všechno se stalo během půl roku. Půl roku před tím, než si moje žena našla někoho, kdo byl údajně v minulém životě něčím lepším než já, tak mi s dětmi vytvořila k narozeninám přáníčko s nápisem: Nejlepšímu tátovi na světě. Dodnes ho mám. U soudu jsem pak řekl: Sežeňte jediného člověka, který vám dosvědčí, že jsem byl na děti zlej, nepřijemnej, krutej, že jsem je fackoval a něco jim zakazoval. Naopak, sousedky se mi nabízely, že budou svědčit u soudu o opaku, neboť viděly a slyšely, jak jsem si s dětmi hrál a povídal, zatímco žena je většinou jen chladně dirigovala.

Ostatní mi tvrdili, že je moje žena silná egoistka, ale to jsem si nemyslel, to jsem neviděl. Já ji bral předtím jako vysvoboditelku z předchozího manželského traumatu, jako mámu bezvadných dětí, jako krásnou ženu, nikdy jsem do té doby nezalitoval, že jsem si ji vzal, byl jsem jí oddaný.

A pak se stala příšerná věc. Jedno letní odpoledne k nám náhle vtrhla policejní hlídka, nic nevysvětlovali, nasadili mi klepeta, před domem při tom stále ječela houkačka na jejich autě, připoutali mě ve voze k lůžku a odvezli mě bosého a jen v trenýrkách, právě jsem totiž

pracoval na zahradě, do psychiatrické léčebny. Tam cosi nahlásili lékaři, se mnou se nikdo nebavil, dali mi nemocniční mundúr... Nechápal jsem, co se děje.

Co se vlastně stalo? Zatímco jsem pracoval na zahradě, moje žena zavolala na policii, že ji honím po domě se sekerou. Policie na místě nic nezjišťovala, takové oznámení jí stačí, aby člověka, na kterého ukážete, okamžitě *zneškodnila*. Policisty navíc varovala, že už jsem jednou byl na psychiatrii a že *beru léky na uklidnění*, tak to už se se mnou vůbec nebavili. Teď mi teprve došlo, proč mi pořád vnucovala představu, že mám psychické problémy, jsem *plačlivej, strašně unavený a nic si nepamatu-ju*, proč mě dotlačila k tomu, že jsem si šel odpočinout na psychiatrii. Měla své záměry, počítala s tím, že se jí to bude hodit, že mě tím označuje, znevýhodní, přestanu být důvěryhodný. Bylo to vlastně obłudné - nejdřív mě stresovala svým cynickým jednáním, načež se mnou zacházela jako s duševně narušeným, a když jsem byl krátce, dobrovolně a jen preventivně hospitalizován, šířila představu, že jsem nebezpečný blázen.

Tentokrát nedobrovolně jsem pobyl na psychiatrii jen týden, naštěstí hned v pondělí jsem měl rozumný rozhovor s ošetřujícím lékařem, ten rozpoznal, že má před sebou člověka, který je v tíživé situaci, ale navzdory tomu není psychicky nemocný.

Jsem trenér sociálně-psychologického výcviku, učím komunikaci, takže jsme spolu dokázali popsat situaci. Dokonce zařídil, že přímo v léčebně proběhl soud, který řešil neodůvodněné umístění do psychiatrické léčebny, byl jsem pak ihned propuštěn. Domů jsem se nevrátil, jen jsem si přijel s mým bratrem pro oblečení, protože do léčebny jsem byl odvezen v trenýrkách a bosý.

Ve svém vlastním domě jsem sepsal a podepsal, kolik si beru svých ponožek, triček, vzal jsem si svou tiskárnu a notebook, a pak jsem asi dva měsíce bydlel u bratra. Dětem se řeklo, že je tatínek nemocný. Pak jsem se od bratra odstěhoval, našel jsem si podnájem a jezdil jsem si občas pro děti. Ty mi říkaly, že nechtějí, aby s nimi bydlel pan Péťa, že chtějí mít doma mě. Jak to malým dětem vysvětlit? To nejde. Prožívali jsme společně pestré, činností nabitě víkendy. Měli jsme psa a chodili jsme do přírody, hráli jsme fotbal, malovali.

Mezitím probíhal rozvod. Nekladl jsem žádný odpor. Dnes vím, že jsem měl dělat drahoty a získat tak nějaké výhody, měl jsem možná i víc pátrat po tom, co bylo příčinou toho rozvodu, jak se to vůbec mohlo stát. Přičítal jsem to její

---

potřebě vyšší autority, kterou ovšem asi potřebovala obměňovat. Byla vychována ve víře, potřebovala autoritu boha. Já to respektoval, doprovázel jsem ji do kostela, i když věřící nejsem. Později vzhlížela asi ke mně a vůbec k rodině, ale potřebovala pak nejspíš zase změnu, tak začala věřit v minulé životy, anděly atd.

Den před hlavním soudním líčením mi volala a řekla mi, že když nebudu dělat u soudu potíže a budu souhlasit s rozvodem, tak se můžu vrátit do našeho společného domu, že budeme každý bydlet v jedné jeho části. Zajásal jsem, že tedy budu mít blízko sebe děti, namlouval jsem si, že se z vlivu té sekty možná vymaňuje, že jí došlo, jak mě děti chtějí a potřebují, a snad dokonce uznává, že jsem přeci jen ekonomická záruka.

Bylo mi to ale trochu divné, protože jsem přece rozvodu nebránil. Nicméně jsem následkem toho rozhovoru u soudu řekl, že pokud jde o děti, tak mám silný pocit, že se domluvíme, že to nebude problém. Toho zřejmě chtěla dosáhnout. Jenže šlo o další promyšlenou lest. Ona u soudu pak naopak vyprávěla, že jsem vlastně všechno dělal špatně, že jsem asociál, násilník a manipulátor. Prý jsem jí často znásilňoval, a všechny naše děti vznikly při znásilnění. Taková nehoráznost! Byl jsem zmaten.

Přijel jsem týden před Vánoci za dětmi do našeho domu, a zjistil jsem, že dům je prázdný a nikdo v něm nebydlí. Zavolał jsem matce mých dětí a ona mi řekla, že prý se nemám starat, kde bydlí, a že mi děti dávat nebude. Přitom když jsem jí volal ještě před čtyřmi dny, lhala mi, že děti budou doma. Opustil jsem na Štědrý den podnájem, a vrátil se do našeho prázdného domu. Každý, kdo zažil svátky rodiny opuštěný těmi, které miloval, si dovede představit, jak mi bylo.

Dům jsem vyčistil, zateplil a začal ho pak připravovat na prodej.

Je leden, jsem v domě, uklízím tam, platím hypotéku, pracuju - firma jede dál, i když už jen na dvacet třicet procent. Některé zakázky byly totiž postavené na mé lektorské činnosti, a žena, která dělala jednatelku, mi je zrušila, tvrdila klientům, že *nejsem v pořádku*.

Co se dá všechno normálnímu chlapovi udělat, když si ho zprotivíte nebo máte chuť žít s někým jiným? Vezmete mu děti, zrušíte mu domov, připravíte firmu o prosperitu, nehorázně lžete, aby ho odvezli v poutech, spoluvlastní dům a splácí na něm hypotéku, ale nesmí v něm bydlet a potlouká se po podnájmech, neberete mu telefony, odporně o něm mluvíte na veřejnosti, obviníte ho, že sexuálně zneužívá vaše děti a vás že běžně znásilňoval. A osoba, která se dopustí

tolika zla, lží a podvodů, na rozdíl od vás smí vychovávat společné děti a je litována a chráněna.

Soudil jsem se o kontakt s dětmi, obrátil jsem se na advokáta a opatrovnícký soud v Říčanech, popsal jsem jim situaci a oni mě kupodivu podpořili, i když jim žena předtím tvrdila, že děti mlátím - asi jsem působil důvěryhodněji.

Potřeboval jsem se s bývalou ženou dohodnout na rozdělení firmy a peněz z nemovitosti, kterou jsme chtěli prodat, jenže jsem narážel na zeď, mlela pořád to samé: Nic po mě nechtěj, neotravuj, nic s tebou řešit nebudu, netlač na mě... Hotový kolovrátek. Jenže z účtu firmy, ke kterému měla jako jednatelka přístup, začaly mizet peníze.

Viděl jsem, že naše dva rodinné domky hned tak neprodám, tak jsem chtěl v jednom zřídit školku. Udělal jsem si projekt na mateřskou školu, na krajské hygieně mi ho schválili, živnost jsem na to měl. Jel jsem za manželkou do Plané u Tábora, kam se odstěhovala, byla totiž spolumajitelka toho domu, potřeboval jsem od ní jen podpis. Vysvětlil jsem jí, že by ta školka mohla nájmem vlastně splácet naši hypotéku...

Povolení mi nedala, nepodepsala, navíc mi řekla, že děti do našeho domu za mnou nebudou jezdit. Žila teď s nimi v činžovním domě, kam se sestěhovali příslušníci té esoterické skupiny pod záminkou vzdělávání tam provozovali své zvláštní aktivity. Cítila z jejich strany podporu, takže kdykoliv jsem si přijel pro děti, tak mi je prostě nevydala. A vedla je k tomu, aby se mnou nechtěly jít, říkaly mi, že mě nepotřebují, nechtějí se mnou nikam, chtějí být doma.

Když rodinné mediátorky například dohodly, že s nimi v létě mám být čtyři dny a můžeme být u bazénu, protože bylo zrovna vedro, tak děti už třetí den nic nechtěly, nic je jakoby nebavilo. To jsem neznal, dříve byla z jejich strany poptávka po společně stráveném čase, teď mě jen odbývaly, nechtěly se mnou ani mluvit.

U soudu jsem dával najevo, že s nimi chci být co nejčastěji, ale soudkyně byla toho mínění, že se jí situace nezdá tak špatná a že musí být vyslyšena hlavně matka.

Jenže přesto, že byl můj kontakt s dětmi soudně nařízený, tak ona mi je opakovaně odmítala předávat.

Když jsem děti jednou vrátil, tak je okamžitě odvezla k lékaři a obvinila mě ze sexuálního zneužívání mého malého synka. Byl jsem vyšetřován kriminálkou v Táboře kvůli údajné

---

pedofilii, samozřejmě se nic neprokázalo, ale nikdo ji za to křiváctví neobvinil, nepotrestal, ticho po pěšině. Mimochodem, jako pedofil bych se nedostal přes testy ani do armády, kde jsem pracoval deset let s mládeží.

Pak už jsem se vždycky pro jistotu snažil, abych nebyl s dětmi sám. Smutné je, že se na celé situaci podepsala i dětská doktorka, která se se mnou odmítla sejít, ale do posudku napsala, že po návštěvě u otce jsou děti unavené, vyčerpané a dokonce jeví známky, že na nich bylo spácháno jakési násilí. Jindy, když děti u mě spaly, tak jejich matka zavolala na policii v Sezimově Ústí, kyvadélko jí totiž ukázalo, že dětem u mě hrozí nebezpečí. Takže v noci přijelo černé komando a vtrhlo k nám do domácnosti. Naštěstí jsem tam s dětmi nebyl sám, byl u mě i dospělý syn z prvního manželství se svou přítelkyní a moje sedmnáctiletá dcera Marta. Policie mě zkontrolovala, dali mi dýchnout, jestli jsem nepil, a probudili děti, aby se jich zeptali, jestli jim neublíží.

Takže celý rok předtím probíhala dramata, říkalo se jim, jak jsem špatný, a když si s nimi konečně bez stresu užíváme víkend, tak na nás jejich matka pošle v noci policii. V jejich očích se tedy stávám člověkem, jemuž je v patách policie, a dá se mu těžko důvěřovat.

Čím dál častěji se stávalo, že jsem si pro děti přijel, ale ony se mnou nechtěly jít. Na tyhle návštěvy se mnou jezdila i má sedmnáctiletá dcera z prvního manželství. Potřeboval jsem mít svědka, protože se mi také stalo, že když jsem si stěžoval, že mi děti odmítla předat, tak tvrdila, že jsem tam vůbec nebyl! Už jsem nemohl dál. Pokaždé, když jsem přijel, zavolala policii.

Tvrdila mi, že jsou děti nemocné, ale nezavolala mi to předem, nechala mě za nimi cestovat dvě stě kilometrů, aby mi to sdělila až ve dveřích. Takže selhávala policie a opatrovnický soud mi jen sdělil: Nebojte, jsou v péči matky, takže jsou v pořádku. Nebo mi děti nevydali, řekli mi, že jsou někde s matkou, ale když jsem se vracel z Tábora do Prahy, potkal jsem jejich matku v protijedoucím autě a bez dětí.

Na poslední schůzky se mnou chodily naprosto zmanipulované. Nechtěly si vzít dárek, mluvit se mnou, dávaly najevo, že jsem špatnej, zlej. A pak se při posledním předávání dětí stalo, že moje bývalá žena ke mně přistoupila a před dětmi mi řekla: Co to tu smrdí?! To ta tvoje zapařená prdel. Jak já jsem ráda, že už s tebou nejsem! Děti byly vykulené. Já to oznámil na policii, ale oni mi řekli - nemáte svědky. Byly ostatně vždy

naklonění *posmutnělé matce, která zůstala ve složité situaci.*

Já sám bych ovšem nikdy nepřipustil, aby se do takové situace dostala. Bylo jasné, že zatímco já po styku s dětmi marně toužím a jsem nevyužitý, tak ona tři děti těžko zvládá. Mimochodem ten její partner za ní dojížděl asi rok, pak jezdit přestal a skončilo to. Byl to člověk,

který se nevěnoval ani svým dětem, natož cizím. Ve volném čase si hrával s autodráhou.

Naposledy jsem své děti viděl na Mikuláše v roce 2009. Už se s nimi nevidám, protože ona by mě před nimi ponižovala, byly by svědky nechutností, což by pro mě bylo víc stresující, než když mě nevidí. Prostě nastala situace, kdy už to nechci hrotit. Jsem poučen z prvního rozvodu, kdy se stalo, že když jsem se po roce a půl konečně setkal s mou pětiletou dcerkou, vykala mi: Vy jste můj tatínek? ptala se. Dnes spolu máme krásný vztah, stejně jako s dospělým synem, dělíme se o radosti i starosti, nemají problém mě na veřejnosti obejmout. Byl jsem tak intenzivně vymazáván z jejich mysli i života, a přesto se to nepovedlo.

Svolal jsem valnou hromadu naší firmy, zbavil bývalou ženu funkce jednatelky, protože ji stejně nevykonávala. Ale nemohl jsem se s ní dohodnout na prodeji těch dvou domků, které mohly mít dohromady cenu kolem jedenácti milionů. Téměř každý víkend za mnou jezdily děti z prvního manželství, pomáhaly mi, například jsme spolu vymalovali. Protože syn se chtěl osamostatnit a odejít od matky, našel jsem pro nás podnájem v Hradci Králové, kde studoval a připravoval se na maturitu. Pomáhal jsem mu s provozem studentské domácnosti.

V lednu 2010 bývalá manželka chtěla, abych podepsal prodejní smlouvu našich dvou domů, aniž bych znal kupující. Nechtěl jsem nic podezřelého podepisovat. Vyhožovala: Když nepodepíšeš, už nikdy nespátíš děti. A dodala: Však uvidíš, co se bude dít!

Koncern března mi volal nějaký klient, že by pro mě měl zakázku, chtěl se sejít. Říkal, že je z Brna, domluvili jsme se tedy, že se sejdeme na poloviční cestě mezi Prahou a Brnem, v jisté restauraci v Hradci Králové. Ten muž se ovšem na schůzku nedostavil, ale překvapivě u jednoho stolu seděla moje manželka s hypotečním poradcem. Byla to zajímavá náhoda, ale náhody se prostě dějí. Pozdravili jsme se, řekli si pár formálních vět, nic jsme neřešili.

Sedmnáctého května mi od ní přišla esemeska, zrovna jsem jel z Prahy, oznamovala mi, že dnešním dnem je naše nemovitost prodaná, jak si prý *možná nepamatuju*, už tam nemám přístup, a co tam zůstalo, se v souladu se smlouvou stalo majetkem nových majitelů. Žádný prodej jsem nepodepsal, žádnou smlouvu jsem neviděl, šel jsem tu podivnost ohlásit na policii.

Hned jsem se rozjel na *místo činu*, a tam jsem zjistil, že se v mém domě uhnízdili cizí lidé. Ukázali policistům falešnou smlouvu, na níž byl zkopírovaný můj podpis. Byla to notářem ověřená kopie, originál se prý ztratil. Mezi novými nájemníky byla i policistka, bránili mi vstoupit do domu, kde jsem měl své osobní věci. Co bylo v domě mé, bylo teď náhle jejich. A řekli mi: Vaše manželka nám volala, že s vámi budou asi velké problémy, protože jste byl v blázinci. Neměl jsem samozřejmě u sebe kupní smlouvu té nemovitosti, takové věci u sebe nikdo nenosí, takže policisté mě dovnitř nepustili.

Začalo neskutečné martyrium, které se táhne už dva roky. To náhodné setkání v Hradci Králové koncem března 2010, kam mě vylákal a pak nepřišel *klient*, což byl, jak jsem později zjistil, najatý soukromý detektiv, bylo později vydáváno za schůzku, na níž se podepsala ta prodejní smlouva, což si údajně nepamatuju. Stále doufám, že vyjde najevo, že je to podvod, i když si nájemníci i moje žena vzájemně potvrzují, že jsem to podepsal a já proti nim stojím sám. Jako svědek vystupuje i onen hypoteční poradce, který s ní tehdy v té restauraci seděl, což je zároveň manžel jedné z terapeutek esoterické firmy, kde se uchýtila moje bývalá žena.

Terapeuti téhle léčitelské firmičky většinou klientům tvrdí, že vypadají velmi unaveně, že mají nějakou zátěž a že oni jim samozřejmě pomůžou. Pak se s jedním z nich setkáte při té *pomoci*. Položí si vás na lehátko, položí vám ruce na záda a začnou k vašemu zděšení hrozně řvát a svíjet se, načež vysvětlí, že z vás tahali bolest, že jste v sobě měli duše dvou mrtvých sourozenců nebo třeba babičky. No a díky tomu řevu ti mrtví odejdou do nebe a vy za to vypláznete deset tisíc.

V tomhle se teď angažuje moje někdejší žena, v tom prostředí žijí moje děti, ke kterým se už nemůžu přiblížit."

Patologie rozhodů a rozvodů

Rozhovor s klinickým psychologem a soudním znalcem PhDr. Vladimírem Fiedlerem.

Před manželstvím mějte oči otevřené, v manželství je potom trochu přimhuřte.

William Shakespeare

Tři čtvrtiny rozvodů a partnerských rozhodů iniciují ženy. Jejich motivace k rozbití často celkem fungující rodiny bývá mnohdy vágní. Proč ženy chtějí mnohem častěji než muži ukončit dlouhodobější vztah, dokonce i s člověkem, který je slušný a navíc ekonomicky zdatný?

Zena si prostě najde nebo náhodně objeví jiný objekt svého zájmu, kohosi, kdo ji zaujme sexuálně, ekonomicky, povahou, postavením. Častěji se to stává ženám, které nemají širší partnerské a sexuální zkušenosti. Mají často pocit, že si života zatím neužily, že o něco přišly. Manžela znají, zevšedněl jim, ale pak žena pozná muže, který za ni zaplatí bez mrknutí oka větší částku v restauraci, zatímco manžel v takové situaci vždy připomíná, co si mohou a nemohou dovolit, nebo odletí se svým svůdcem pod záminkou služební cesty na dovolenou k moři, svěžeji v drahém autě... A samozřejměji lichotí, takže ona vyměkne a začne se domnívat, že ji vnímá jako půvabnou a jedinečnou. Její sebekritičnost prudce klesá a připadá si manželem nedocenená. Rozhodne se tedy pro rozvod a nový vztah.

Brzy nato propukne boj o děti. Potřeba ženy bojovat o děti má dva kořeny. Jedním z nich je přirozený mateřský pud, žena si říká: jsou to moje děti, já jsem je přivedla na svět, miluju je... To je celkem v pořádku. Kdyby převážil jen tento důvod, dalo by se to pochopit, a hlavně, žena by v takovém případě nejspíš necítila potřebu dupat po otci svého dítěte. Vnímala by, že on děti také miluje, a koneckonců si ho jako otce svých dětí vybrala. Ale bohužel tu hraje roli ještě druhá motivace. Žena si říká: Když děti získám do své péče já, a on jimi bude nenáviděn, bude každému v okolí zjevné, že zatímco já jsem dobrá matka která se stará, on je hajzl, který si jejich lásku nezaslouží.

S rozvodem je spojená také otázka alimentů, z kterých se dá někdy docela dobře žít. Zvláště když je pak dětí víc od dvou a více tatínků. Když se žena rozhodne vyměnit otce dětí za někoho jiného, bývá zpočátku docela rozumná a zdá se, že se s manželem, partnerem dohodnou ohledně společné výchovy dětí. Ona si v mnoha případech uvědomuje, že šla především *za lepším* a tak se chová celkem slušně a je uznalá.

Jenže pak započne rozvod a právník, a někdy třeba i prohnaná kamarádka do ní hučí, aby přijala roli oběti a vytřískala z rozvodu co se dá, aby opouštěného mužského, jak se říká, oškubala a zbavila se ho i jako otce dětí, zvláště když má za něj už náhradu. Radí jí, aby přitvrdila, něco na něm našla, aby byl jako otec dětí diskvalifikovaný. Podobněji navádějí a hecují často i

její rodiče, někdy ji někteří z těchto našeptavačů pomohou pro soud cosi zformulovat.

Zajímavé na tom je, že se strategie očerňování otců při rozvodu od revoluce docela změnila. Dříve býval zapuzený otec obviňován z alkoholismu, a to i v případě, že alkoholikem nebyl, ale od revoluce je v oblibě obvinění ze sexuálního zneužívání společných dětí vlastním otcem. Někdy se dostane i na vymyšlené domácí násilí vůči ženě, ale to se špatně dokazuje, zvláště když chybějí monokly nebo modřiny. Ovšem pohlavní zneužívání je krásně široký termín, dá se z něj ubrat, dá se k němu další *zjištění* přidat.

Ona třeba uvádí, že se chodil dívat do koupelny, když se děti koupaly. Který rodič to nedělá? Už proto, že je třeba dítě v naplněné vaně hlídat! Ale vyskytlo se třeba i velmi šílené obvinění, že otec sexuálně zneužil osmnáctiměsíční batole, že s ním provedl anální kopulaci. Vyšetření to vyvrátila, tak žena obvinění zmírnila, prý možná nezavedl úd do nepatrného konečníku, ale pokoušel se o to. To jsme vyvrátili znaleckým posudkem. Testovaný muž byl zcela normální, zatímco ona se jevila na hraně poruchy osobnosti. Lví podíl na tom obvinění mělo její rodinné prostředí.

Zajímalo nás, co je to za lidi, tak jsme se za nimi rozjeli, ostatně ona se v té době k původní rodině i se *zneužitým* synkem uchýlila. Tam jsme předstírali, že nás zajímá především prostředí, ve kterém dítě žije a já jsem si dovilil položit jim pár otázek. Ukázalo se, že autorkou všech těch obvinění, byla její už třikrát rozvedená sestra. Podařilo se mi s ní provést test, který odhalil, že má výraznou poruchu osobnosti, lidově řečeno jako

145

prase, dříve nazývanou psychopatie. Na základě zjištění, že všechna ta nechutná obvinění byla vymyšlená, dostal chlapce do péče otec, s omezeným kontaktem s matkou.

Jak obvinění otce, že je před rozvodem sexuálně zneužíval, vnímají starší děti?

Zvláště starší děti, které tímhle projdou, z toho bývají znechucené, dezorientované, někdy i vyděšené. Tvrdí se jim, že byly otcem sexuálně zneužívané a jsou matkou a jejími lidmi nabádány, aby si *vzpomněly*. Ale nejen povahy dospělých, i dětské povahy se velmi liší, a ne všechny děti takové věci rozhodí, natož psychicky poškodí. Jsou dokonce děti, kterých se to nijak nedotkne. Zvláště když původně vyrůstaly v normální rodině a měly rády oba

rodiče. V takových případech jen nechápu, proč matka hází na tátu takovou špínu, případně otec na matku. Jsou jen znechucené.

Záleží ovšem také na tom, jak je matka šikovná herečka, a jaké volí prostředky. Ty šikovnější na otce před dětmi nenadávají. Ale jsou mistrně v náznacích. Tak například, dítě přijde domů a vidí matku zhroucenou, stěžuje si na migrénu a slabým hláskem nařká: Víš, volal mi před chvílí tvůj otec a bylo to strašné. Jsem zoufalá. Je mi tak zle! Však víš, jaký je. Ale reakce dítěte je opět velmi individuální, jsou i dítěta téměř neovlivnitelná.

Děti reagují různě například i na sexuální výzvy. Dovolím si uvést příklad: Jednou se na mě obrátila policie, jestli bych neudělal znalecký posudek na dvě osmileté sestry, jednovaječná dvojčata, která společně zažila docela tvrdého mladého exhibicionistu, který před nimi masturboval ve výtahu. Naštěstí, než vstoupily do domu kde bydlely, zazvonily na babičku, že už jdou do domu, takže na ně v patře čekala.

Mladík s nimi vešel do výtahu, ten pak o něco výše zablokoval, předvedl svou výbavu a pustil se do sebeu-kojování. Jedno z dvojčat se usedavě rozplakalo, zatímco druhá holčička se začala smát a komentovala ten výjev slovy: Jé ty ho máš tak malinkej, to jsem ještě neviděla! Mezitím babička asi uslyšela ze zablokování výtahu pláč, a tak vyburcovala policii a také sousedy, mladík sice sjel výtahem do přízemí a utekl, ale policie ho chytila.

Mimochodem, byl to jinak zdravý mladý muž až na tuhle úchylku, byl prostě jen exhibicionista. Rodiče dvojčat mě pak požádali, abych vzal děvčata na psychoterapii. S tou jednou to vůbec nebylo zapotřebí, ta ten zážitek vyprávěla na setkání pro obveselení, ovšem její sestřička trpěla úzkostnou poruchou, kterou jsem léčil asi tři měsíce.

Na čem závisí sugestibilita dítěte, to jestli si dá nakukat věci stěží uvěřitelné, na jeho inteligenci? Jak lze docílit, aby dítě až vražedně nenávidělo svého otce nebo matku?

Na inteligenci nikoliv. Ale do jisté míry souvisí s emoční vyzrálostí. Tak za prvé, musí jít o dítě silně ovlivnitelné, které je navíc silně fixováno na zapuzujícího rodiče, bývají to častěji holčičky, pro ně někdy bývá svaté všechno, co matka tvrdí a nechají si vnutit i *vzpomínky* na něco, co nebylo: Vzpomeň si, jak nám tatínek nedal peníze a my jsme měly hlad a musely jsme jít za tetou, vzpomeň si, jak mě táta praštil atd. Když se to stále opakuje v různých variantách, podobách a nuancích, tak se dá v dítěti během

několika měsíců vypěstovat silný syndrom nenávisli k očerňovanému rodiči, strachu z něj, zatímco sílí opičí láska k rodiči, který očerňuje a zavrhuje.

Zlomí se to třeba v pubertě? Je to přece období vzpoury proti autoritám, budování vlastní nezávislé osobnosti...

Stává se to docela často. Matka se časem ukáže být jiná, než jak se původně prezentovala, dítě má potřebu samo a osobně poznat, jaký otec doopravdy je. Ale stejně často se stává, že dítě nechce otce, vzácněji jde o matku, vidět až do smrti. To je pak čirá patologie. Po revoluci tu byla snaha prosadit takový zákon, že když se policejním a soudním vyšetřováním prokáže, že matka narušuje psychický vývoj dítěte tím, že mu brání ve styku otcem, tak je za svou manipulaci a chování trestně odpovědná. Ale to se prosadit nepodařilo, máme jen zákon, který postihuje přednostně fyzické poškození a jen velmi obecně zmiňuje psychické. Pro neodborníky není dost srozumitelný, takže se víceméně nevyužívá.

Jak dojde k proměně ženy, která se chová standardně a není zlá, ve vulgární, prolhanou a zlovolnou fúrii?

Myslím si, že nějaký základ k tomu pozdějšímu chování v ní musel být už předtím. Máme v sobě totiž základ pro nejrůznější duševní i tělesné choroby či odchylky od normálu. Záleží na tom, jestli se objeví nějaký spouštěč, který tu skrytou vlastnost rozvine. Tím spouštěčem je nějaký psychofyziologický mechanismus. Představme si třeba normální českou ženu, která zatím s nikým nežila a nemá tedy zatím žádnou zkušenost se všednodenním životem v páru. U těchto žen se může později rozvinout složitý psychofyziologický mechanismus - cítí se deprivované jak v oblasti sexuální, tak citové a mají touhu takové vyžití hledat, a když narazí na vhodného junáka, tak si téměř vždy pomyslí, že to je ten pravý. A hned srovnávají manžela v pantoflích, který jim už zevšedněl, který není finančně velkorysý, prostě proto, že cítí odpovědnost za finančně napjatý rozpočet rodiny, a každá průměrně situovaná rodina má omezený příjem. Někdy tato nespokojená žena pro nového partnera zahoří pro hodinové milostné předehry. Po rozvodu se pak předchozímu partnerovi mstí za to, že s ním *ztratila nejlepší léta života*. Největší rozvodové peklo lze ale zažít se ženami, které trpí nějakou poruchou osobnosti, v dřívější terminologii psychopatií.

Má muž nějakou šanci rozpoznat, že jeho vyvolená není po této stránce v normě, a že ho

čekají nepříjemná překvapení? Jsou na to nějaké fígle, techniky?

Tak tohle muž nepozná, to se poznat nedá. Někdy je to náročné i pro odborníka. Ženy mají obecně herecký talent, umějí předstírat, co ve skutečnosti necítí, dokáží lhát bez mrknutí oka. Eventuální porucha osobnosti to ještě vystupňuje. Tohle dokáže muž odhalit třeba po měsících těsného soužití, kdy žena v některých momentech hrát přestane a projeví se její skutečné myšlení a cítění, je bezcitná a sobecká, zhrubne její vyjadřování - to se pak nestačí divit.

Vedeme s kolegy už asi pětadvacet let debatu ještě o jedné anomálii; žena, která opustí muže kvůli jinému, a dalo by se tedy říci, že ho už nemá ráda a žije s kýmisi *lepšími*, propadne divoké žárlivosti, když si opuštěný muž také někoho najde, žije spokojeně s jinou ženou a dokonce s ní má novou rodinu. To taková ženská nesnese, užirá se, snaží se mu škodit. Ona totiž chce, aby zůstal sám, aby se trápil. Existuje další podivný psychologický mechanismus, že než abychom trpěli pocity viny, tak si naopak znenávidíme člověka, kterého jsme zradili a ublížili mu, takže žena, která odejde bez vážného důvodu za jiným chlapem, tak svého předchozího partnera, který se neprovinil, trestá nenávisí, pomluvami, odcizením dětí atd.

Pomohlo by věci, kdyby žena, která falešně nařkne manžela ze sexuálního zneužívání dětí a prokáže se jí, že lhala, tak by byla, aniž by se v tom muž musel angažovat, potrestána? Přece křivě přísahala před soudem že bude

mluvit pravdu_____Je přece možné potrestat člověka, který

o vás veřejně tvrdí odporné lži.

Bohužel je naše soudnictví rozděleno na soudy občansko - právní a trestní. Ty občansko - právní, které řeší i rozvody, se ze zákona nesmí zabývat trestními věcmi. Takže by někdo, asi přece jenom ten poškozený otec, musel nejdříve podat na takovou ženu trestní oznámení, policie by to vyšetřovala, a dejme tomu by zjistila, že ta žena skutečně lhala. Na základě toho by pak otec musel podat soudní žalobu a soud by pak rozhodl, jestli se tím bude zabývat, jestli jsou důkazy od policie dostatečné. Dovedu si představit, že by to mělo být jednodušší, a že se otcům do takové patálie nechce, může se pak navíc utkat ještě s větší nenávisí dětí... No ale tenhle zbytečně složitý proces je jen jeden z mnoha problémů našeho soudnictví.

Jenže když žena při rozvodovém stání obviní muže ze sexuálního zneužívání vlastních dětí, tak přece nastoupí psychologové - soudní znalci,

---

kteří to vyvrátí. Takže už v téhle chvíli je věc jasná a může se přistoupit k obvinění a případnému potrestání prohané ženy.

I mezi soudními znalci se vyskytují osoby, kteří někdy vydávají posudky nemastné neslané, které nikomu neublíží, ale ani nepomohou. Jiný soudní znalec je zase například silně ovlivněný svým náboženským založením. A jak vypadá vypracování takového znaleckého soudního posudku psychologem? Ten se nejdříve musí seznámit s případem. Jeho spis má dejme tomu sto stránek, ale jindy kolem dvou až čtyř set. Udělám si z toho materiálu výpis a pak si pozvu dle zadání soudu rodinu, která může mít málo nebo také hodně členů, jsou i případy, že by naplnila menší autobus - je třeba vyslechnout prarodiče z obou stran, nové partnery a čtyři pět dětí... Se všemi provedu psychologické vyšetření včetně testů, a také vyšetřím a posoudím interakci mezi rodiči a dětmi a případně dalšími osobami. Pak musím výsledky vyšetření vyhodnotit, posoudit míru patologie neslučitelné s rodičovstvím, napsat závěr a odpovědět na zadané otázky soudu. Jinak - znalecké posudky by měli oba rodičové platit napůl. Kdyby byla třeba matka bez prostředků, byla by například na mateřské a měla nízký příjem, může za ni polovinu té částky zaplatit stát. Znalecké posudky se platí soudu, který znalce později vyplatí -ale většinou až za mnoho měsíců, někdy i za několik let.

Jsou případy, kdy otec rozvod pozdržuje a dělá obstruk-ce, snaží se svůj případ pozdržovat, neboť má tím pádem někdy snazší přístup k dětem...

Ano, takové případy znám, ale jsou mezi nimi i takové, že navzdory tomu, že musí dokonce všichni žít nějaký čas v jednom bytě, jsou třeba chudí a nemůžou se rychle rozstěhovat, tak matka děti zamyká v jejich pokoji a hlídá, aby s otcem nemluvíly, aby si ho nevšímalý. A je celkem běžné, že se manželé rozstěhovali, ale ona odmítá otci dítě předat, třeba ji i sociální pracovnice přinutí, aby ho přivedla ke dveřím, dítě ale odříká naučenou větu: Já s tebou nikam nepůjdu! Pak se dveře zabouchnou a je po představení. Dělal jsem právě na takovou matku posudek a zjistil jsem, že trpí velmi výraznou poruchou osobnosti, je schopná fyzické agrese a nešitila by se možná ani vraždy. Soud jí dal za maření styku dítěte s otcem pokutu 50 tisíc, matka se odvolala, soud rozhodnutí znovu potvrdil v plném rozsahu, tak matka pokutu zaplatila, měla bohatého milence Načež dál mařila kontakt těch dvou, a dostala další pokutu 50 tisíc. Milenci se to už nelíbilo, zaplatit na pokutách během tří měsíců sto tisíc, to nepoteší.

Nakonec soud rozhodl, že jí dítě odebere, a svěří ho do péče otce.

Například ve Francii nebo Německu rozhodnou soudy v podobných kauzách během několika dní a matka nebývá předem zvýhodňována. Co by pomohlo tuto situaci u nás řešit?

Závisí to na ochotě soudů udělat co nejvíc pro toho, kdo je v situaci poškozeného. Ale naši soudci si, a právem, stěžují na přetížení. Znamo to zblízka, protože se s řadou soudců znám a vím, jak mají kanceláře zavalené spisy, které musí zpracovat. Shodli jsme se na tom, že by bylo ku prospěchu věci, kdyby existovaly soudy, které by rozhodovaly jen rozvody a další rodinné spory, protože dnes občanskoprávní soudy řeší třeba případ muže, kterému je firma dlužna mzdu za několik měsíců a tak podobně. Bylo by skvělé, kdyby v rozvodové a rodinné problematice rozhodovali speciálně školení soudci. Pak je tu ještě jedna cesta k nápravě, měla by být posílena vážnost a prestiž znaleckého posudku, aby posudek kvalitního znalce skutečně platil. Situace je dnes taková, že když se posudek jedné straně nelíbí, žádají o nový nebo revizní posudek. Při odvolání ke krajskému nebo městskému soudu se dělá nový posudek, jestliže od doby podání původního posudku uplynula delší doba - rok a více. Je to někdy zbytečně dlouhý a drahý proces.

Proč naše soudy nenařizují mnohem častěji střídavou péči?

Už v roce 1998 vstoupila v platnost úprava občanského zákona o rodině, tehdy byla u nás poprvé zavedena střídavá péče. Ten zákon byl bohužel nešikovně formulován, takže si ho soudci často vysvětlovali tak, že mohou střídavou péči nařídít jen v případě, když s tím oba rodiče souhlasí. Což je logický nesmysl, protože kdyby s tím rodiče souhlasili, nemuseli by se obracet na soud. Asi před dvěma roky byl tento zákon upřesněn, takže je jasné, že soud může střídavou péči prostě nařídít. Zatím toto uspořádání naše soudy nepreferují, ale rozhodnutí o střídavé péči pomalu přibývá, a je tu naděje, že se bude situace zlepšovat. Co ale zůstane, obávám se, bude vysoká rozvodovost rodin s malými dětmi, kterou mají ve většině případech na svědomí matky. Někdy je rozvod s nekvalitním jedincem blahodárný, ale těchto pochopitelných důvodů k rozvodu není tolik.

Rozvodem, rozchodem rodičů jsou vždy, někdy méně jindy více, negativně postiženy nezletilé děti. Každé dítě je citlivé, vnímavé a registruje i to, co my dospělí téměř nevnímáme. Dítě například prožívá silněji neblahou atmosféru v

rodině a vycítí problém, konflikt, neshodu mezi rodiči a reaguje na to často zvýšenou úzkostí. Pokud se rodiče dokáží kulturně rozejít a zůstávají nadále přáteli, pak je to v dané situaci ideální. Většinou ale spolu rodiče bojují, někdy až surově, a mnohdy ke svému boji zneužívají dítě. Společnost si je vědoma, že existují různé znevýhodněné skupiny - invalidé, staří lidé, sociálně vyloučení... Ale nejvíc jsou ohrožené bezmocné děti ve smršti tahanic a nenávisti vlastních rodičů.

Co radí rozvodový poradce?

Vážít si kvalit toho druhého a povznést se nad jeho nedostatky. A nedat se!

Starajíce se o štěstí jiných, nacházíme své vlastní.

Platón

Luboš Patera má zajímavou profesi, stal se díky i vinou několika okolností fundovaným rozvodovým poradcem. Zkušenosti a znalost poměrů v rozvodovém soudnictví získal především mnohaletou praxí a vlastním studiem. Říká:

„Každý otec, který se ocitne v této situaci, si musí především uvědomit, jaký má pro něj pěkný vztah s jeho dítětem a možnost ho vychovávat, hodnotu. Jestli mu stojí za to, aby kvůli němu třeba podstoupil i boj s jasnou přesilou. I já jsem prošel touto zkušeností a zjistil jsem při tom, že mi nejsou lhostejné poměry, které panují v oblasti porozvodové výchovy dětí a že mám pochopení a soucítím s lidmi, kteří tím procházejí. Synovi, o jehož výchovu jsme vedli dlouhá léta soudní spor, je dnes už dvacet tři let. Prošel manipulací, popouzením, soudy nám nikdy účinně nezajistily právo na náš vztah. Teď jen čekám, že časem načerpá životní zkušenosti a rozhled. Že vše, co prožil, správně pochopí. Tak jako já jsem pochopil význam a smysl této zkušenosti pro svůj život, i on má příležitost vzít si ponaučení do života. Jsem optimista, věřím, že se náš vztah zase obnoví.

Bezpráví vůči otci je v našem rozvodovém systému tak běžné, že se to až stává jakousi nepsanou normou. Hlavním nepřitelem otce a bývalého manžela není ovšem ani tak manželka, ale pachatelé toho zla jsou především jednotliví lidé ve státních strukturách, kteří dělají špatně svou práci, buď z nedbalosti, nebo i záměrně.

Kdo má moc, bývá v pokušení ji uplatňovat a zneužívat, někdy i se zlým úmyslem druhého poškodit. Zvláště, když se člověk nespokojuje s tím, jak se jeho věc vyvíjí a vyžaduje kvalitní

práci i ochranu svých práv. Tím samozřejmě *vrchnost* obtěžuje a stává se terčem její nelibosti. Například opatrovnické soudnictví má paradigma - nemůžeme připustit, aby dítě dostal do péče tatínek, protože... by se zbořil svět. Je to iracionální, hloupé, ale ten systém na tom stojí, možná hraje roli i to, že jsou tam samé ženy. Jenže se tak chovají i soudci - muži, zřejmě proto, že je jednodušší se přizpůsobit zaběhané praxi. Kdyby se tomu vzepřeli, tak je kolegové a kolegyně budou třeba pomlouvat, budou se do nich navážet. Je navíc jisté, že se někteří soudci dají podplatit, koupit, to se prostě nedá vyloučit.

Svou roli hrají i známosti. Český právní stáječek je malý, všichni chodili jen do několika málo právnických škol, znají se ze studií, poté se rozešli k soudům, do advokacie, na státní zastupitelství. A vůbec, nedělejme si iluze, že u moci jsou jen lidé s ctnostmi. Držiteli moci bývají i zločinci. Tím, jak je český rozvodový systém - také se nazývá rozvodovým průmyslem - nastaven na tolerování patologie, když je namířena proti otcům, není schopen správně zareagovat ani tehdy, když jsou někdy záměrně ničeny vztahy mezi dětmi a jejich mámou. I to se děje, někteří otcové se také chovají bezohledně. Nelze se tomu však divit, když v praxi je tato bezohlednost účinným prostředkem k prosazení svého.

Právní předpisy v sobě mají mnoho pozitivního, ale účelově se křiví. Například opatrovnické soudnictví, které má na starosti péči o děti během rozvodového řízení, je teoreticky nastaveno dobře, mělo by lidi, kteří přicházejí se sporem o výchovu, motivovat, aby byli rozumní. Ale lidé, kteří v tomto systému pracují, mají své lidské nedostatky, chyby, záměry a postranní úmysly. Stačí pak zřetězení nezodpovědnosti několika jedinců a výsledkem činnosti byrokratické struktury je lidská tragédie.

Mnozí odborníci místo toho, aby tlumili spory mezi rodiči, tak je buď neřeší nebo dokonce rozdmýchávají. Mají zájem na tom, aby se problém *řešil*, nikoliv aby se v přijatelné lhůtě vyřešil. To by přišli o práci, je to jejich živobytí. Sociální pracovníci a soudci vesměs nepřemýšlejí o podstatě toho sporu, vycházejí z toho, že tatínkové by měli jen mlčet a platit. Jenže ústava garantuje, že i otec je plnoprávný rodič a má právo své dítě vychovávat.

Je to až absurdní; čím lepší táta, který o dítě stojí, má dobré pečovatelské a výchovné schopnosti, umožní dítěti rozhled, vzdělává ho, tak tím větší překážky mu systém klade a tím je lidem v tom systému protivnější, protože narušuje zaběhané poměry. Tihle citliví a pro péči o dítě dobře

vybavení tátové se ale mnohdy potřebují naučit také o dobro svého dítěte bojovat. Přitom je čekají bitvy nejen s partnerkou, ale především se soudy, se systémem. Nic v životě nemáme zadarmo a pro prosazení oprávněných požadavků a potřeb svého dítěte je potřeba nerezignovat před překážkami a třeba i mnoho obětovat - často především ze své pohodlnosti. Když za mnou takový otec přijde, záměrně mu neradím, co má dělat. Jen mu vysvětlím, jaké má možnosti a příležitosti. Ať si vybere sám, je to jeho život, jeho dítě, musí vědět, na čem mu záleží.

Naopak otec, který nemá vychovatelské ambice a je se vším spokojený, toho si systém hýčká, tomu je přáno, i když si kolikrát ani pro dítě nepřijde a na schůzkách se mu nevěnuje. Pak se ovšem na něho může ukázat a říci, vidíte, takoví jsou všichni.

Za množstvím rozvodů jsou bezpochyby i malicherné příčiny, někdy snad i jakási nuda stereotypního života bez patřičných podnětů. Pokud lidé prožívají život jen skrze nekonečné televizní seriály, jejich přirozená potřeba aktivity a překonávání překážek se může snadno projevit destrukcí partnerských a rodinných vztahů, soupeřením o hlouposti, konflikty a spory - to je také odvrácená tvář současného civilizačního pohodlí. A ne-má-li člověk ušlechtlejší zájmy, mohou být takové konflikty jeho hlavní seberealizací. I to by však měly umět příslušné státní struktury rozlišit a jednání takových rodičů usměrnit, aby nepoškozovali své děti.

Telefonoval mi nedávno tatínek, hajný z Kašperských hor, že konečně vysoudil střídavou péči. Pomáhal jsem mu s tím. Ale prý na něj bývalá manželka znovu zaútočila. Sleduji tu historii už rok a půl, tuším tedy, že je to z její strany pouhé vybití energie. Její bývalý muž se ale už naučil tomu čelit. Předtím vždy ustupoval, myslel si, že to prostě tak má být. Ale pak se jednou rozhodl, že to nevzdá. Usiloval o střídavou péči, ta mu byla zamítnuta, podal si žádost podruhé, opět zamítnuto, vyměnil tedy advokáta, který měl celkem obvyklou strategii - hlavně nenaštvat paní soudkyni. Nakonec uspěl u odvolacího soudu, ten střídavou péči nařídil. Během té doby se naučil chlapecké bojovnosti. Navlékl si obrazně řečeno brnění a šel do boje za dobro svého dítěte.

Možnost vychovávat své děti, těšit se z jejich projevů a zdárného vývoje je pro mnoho mužů jedna z nejvyšších hodnot. Rozvodem, rozchodem, který si často muž ani nepřeje, začne být ze vztahu s dítětem vytěšňován, odsunován. Pokud rozezná své dítě jako vysokou hodnotu, musí někdy ubrat v zaměstnání, podnikání,

zálibách, aby mu zůstala nějaká energie na boj o dítě. Pokud to jako hodnotu nevnímá, vztah s dítětem se mu smrskne na složenky a řídká, často víceméně bezradná, setkávání.

Bizarní je situace kolem placení výživného. V praxi může činit klidně činit 5 až 65 procent příjmu otce. Ve stanovení výživného panuje výrazná svévole, zákony to umožňují. Je to jeden z nástrojů, jimiž systém manipuluje s občany. Kdo musí většinu energie věnovat tomu, aby vydělal prachy a zaplatil třeba neúměrně vysoké výživné, ten se nebude bouřit. Existují případy, kdy měl muž původně dobrý plat, zavázal se tedy platit vysoké výživné. Později přišel o dobrou práci, zkrachovala mu firmička, onemocněl, šel do důchodu a prosil tedy, aby mu bylo výživné sníženo. Aleje taková šablona, že když jednou muž dokázal vydělávat hodně, tak tím osvědčil schopnost takový příjem si zajistit. A bez ohledu na to, že se mu později vede podstatně hůř, že je krize, recese, nezaměstnanost nebo je těžce nemocný, tak mu soud výživné nesníží. Jistý otec se v době, kdy měl lukrativní zaměstnání, zavázal, že bude platit šest a půl tisíce výživného. Jeho příjmy jsou dnes asi třetinové, je už důchodce a nemůže pracovat, utratil i svoje úspory. Ale nebylo mu snížení výživného povoleno. Ti lidé v talárech jsou někdy naprosto cyničtí.

Rozvodová a porozvodová vztahová patologie se také hemží falešnými obviněními ze znásilnění, sexuálního zneužívání dítěte, z domácího násilí, na něž si dotyčná najednou *vzpomene*, i když se předtím nikdy nikomu nezmínila. Ne že by se takové věci nikdy nestávaly, ale těch křivých obvinění je příliš na to, aby to byla pravda. Lidí, kteří tohle administrují ve státních institucích to živí, na *boj s domácím násilím a sexuálním zneužíváním dětí* tečou desítky milionů ročně. Ale společnost by měla také znát pozadí většiny těchto případů, kdy se obvinění neprokázalo, a mstivou partnerkou byl jen takto účelově kriminalizován neviný partner.

Právo není nic jiného než nástroj, který usměrňuje lidské chování na základě hrozby sankce nebo uložení sankce. Není to žádná psychologie. Ale funguje, a to i v rodinných vztazích a krizích. Pokud ho ovšem soudy a další orgány správně uplatňují. Jenže jsou běžné případy, kdy si otec po dlouhé měsíce stěžuje, že mu matka odmítá předávat dítě, než se soudkyně rozhoupe, aby matce napsala dopis: tytyty, už to nedělej. Přitom zákony jsou napsané tak, že ta matka by mohla po šesti týdnech, kdy maří soudní rozhodnutí, skončit ve vazbě, aby nepokračovala v trestné činnosti. Nebo může dostat za každý zmařený styk 50 tisíc pokuty. Kdyby se

zákon využíval důsledně, tak by se taková zvěřstva kolem sporů o dítě neděla. Jenže soudy, úřady péče o dítě i systém s nejrůz-nějšími odborníky tyhle protahované rozvodové spory potřebují, tečou z nich peníze, vykazuje se činnost...

Banální úpravu styku dítěte s tatínkem řeší třeba dva roky, je na tom deset soudních jednání, dělají se kvůli tomu znalecké posudky, z nichž jeden každý stojí kolem 25ti tisíc. Často to všechno platí otec, který si dovolil něco požadovat. Je to ekonomický nástroj, jak ho zpa-cifikovat.

Znám případ, kdy otec žádal půl roku u soudu, aby mu bylo povoleno být s dítětem o hodinu déle kvůli potížím se spojením, dojížděl za ním. I na to se dělal znalecký posudek, který mu dal soud zaplatit, musel platit i advokáta matky, ten člověk na tom finančně krvácel. A *znalec* píše za ty peníze bláboly, že dítě si tu malou změnu v časovém posunu nepřeje, a že je to pro něj nevhodné. .. A nestydí se vzít si za to dvacet tisíc.

Tatínci jsou někdy pro neplacení výživného zavírání i do kriminálu, ale často jde jen o jejich reakci na to, jak se s nimi zachází. Chlap, který je oškubaný při rozvodu, si nenechá donekonečna všechno líbit a také si rozmyslí, aby se znovu vázal, budoval rodinu, měl další děti. O těch rizicích se mezi lidmi ví, takže pokud muž není sociálně úplně natvrdlý, tak si všímá a říká si - budu opatrnější. Tato dramata a křivdy pak samozřejmě u českých mužů přispívají i k snížení atraktivity manželství jako takového. To si bohužel státní struktury nechtějí připustit, rozvodovou a porozvodovou patologii záměrně přehlížejí a odmítají racionálně řešit.

Ani v zahraničí není všechno růžové, ale zdá se, že taková iracionalita, která panuje u nás, tam není. Teď se například vede veřejná debata o střídavé péči v Portugalsku, a zdá se, že bez nějakých předsudků ze strany tamních odborných profesí. Mne osobně těší, že součástí této debaty jsou i projekce mého filmového dokumentu *Střídavka*. Zajímavá je také situace na Slovensku. Ačkoliv tam úpravu střídavé péče uzákonili teprve před dvěma lety, tak její procentuální podíl na porozvodové výchově bude brzy stejný, ne-li vyšší, než u nás po 14ti letech od stejné novely zákona o rodině! I na Slovensku je ovšem poněkud jiná atmosféra, nepanuje tam taková bariéra mezi *vrchností* a občany a příslušné státní orgány projevují výrazně vyšší schopnost vnímat společenské problémy tohoto druhu, než orgány české.

Na druhé straně musím, a rád, připustit, že i v přístupu českých státních struktur došlo k určitému obecnému zlepšení, tatínci jsou na tom

přeci jenom o trochu lépe než dříve. Dnes už jim víkendy s dětmi a středy či čtvrtky odpoledne vesměs nikdo neupírá, soudy takto rozhodují již celkem bez problémů. Zatímco ještě před deseti, patnácti lety měli tátové problém prosadit si alespoň obligátní každý druhý víkend, tak dnes se *hra* vede již o střídavou péči. To je *rozměr společenský*, jehož stav a vývoj může ovlivňovat každý zodpovědný člověk.

Myšlení mužů a žen je rozdílné, stejně jako přístup k problémům ve vztazích a jejich řešení. Když se partneři ve vztahu dostanou do patové situace, muž mívá silnou potřebu řešit problém logicky, racionálně, ale jeho partnerka to často prudce odmítá. Je velmi těžké se za takových podmínek na něčem dohodnout, když každý *mluví jinak*. Muž myslí převážně logicky by se měl učit vnímat, že lidský vztah je rovnice o mnoha proměnných a neznámých, že nemá jen rozměr racionální, ale i emoční. A ten muž, který tyto stránky ve vztahu se ženou nevnímá v běžném soužití, je nucen se jimi zabývat na základě silnějšího podnětu, kterým bývá rozchod či spor o výchovu dítěte. I takovéto poznání na základě nutnosti jej však může obohatit. Nestačí totiž naučit se řemeslo, vystudovat či provozovat firmu a pak si obrazně řečeno *lehnout na gauč* a čekat jen pohodlný život. Z tohoto omylu nás velmi často vyvádí právě potřeba udělat něco či spíše hodně pro zachování vztahu s vlastním dítětem.

Chodil za mnou nešťastný tatínek připravený po rozvodu o dítě, kterému byl úspěšně vymýván mozek. Pokaždé si u mě vylil srdce, ale nic v té věci nepodnikal, nechal si v podstatě všechno líbit. Kromě jiného chodil na společná sezení se synem k psychologovi. Syn tam na něj vždy vychrlil svou bezpříčinnou naučenou nenávist a táta se jen bezmocně díval, jak mu ze syna vychovávají zrůdu. Psycholog byl bezradný také. Syn pak odešel a otec si před psychologem poplakal, ten vše dál jen pozoroval.

Teprve, když se tento tatínek konečně odhodlal k nějaké účinné obraně, došlo k obratu. Dnes jsme po dvou letech už o kus dál, pochopil, že nemůže jen lamentovat, že si takhle život nepředstavoval, ale svou sebeúctu i respekt vlastního syna si musí vybojovat sám. Bezradného psychologa již nepotřebuje a svá práva i potřeby svého dítěte prosazuje aktivněji. Také v tomto případě se tak potvrzuje, že i rozvodové lapálie a spory o děti mají svůj hlubší význam a muže podněcují k tomu, aby osvědčovali a rozvíjeli svou odolnost, trpělivost a další pozitivní vlastnosti a chlapský charakter i ušlechtilost. Aby prostě převzali kus odpovědnosti za stav světa kolem nás. A na této cestě jsou překážky nejen vnější, ale především

---

vnitřní. To je individuální rozměr těchto záležitostí.

A jde to, jak ukazuje přístup jiného tatínka. Když měl synka v batolecím věku, manželka od něj s děckem odešla. I když byl zoufalý, nevzdal to a podařilo se mu kontakt se synem udržet. V následných soudních řízeních jej postupně rozšiřoval a dnes si spolu užívají střídavou péči. Chlapec už chodí do školy, v tátovi se vidí a ten během uplynulých let dokázal při práci vystudovat i práva na vysoké škole. Díky tomu postoupil výrazně také v zaměstnání a sám říká, jak se mu rozšířil obzor. Samozřejmě, že své životní zkušenosti vhodně zúročuje i v novém partnerském vztahu. A také on se aktivně zapojuje do veřejného úsilí o nápravu nedostatků opatrovnického systému. Prostě *per aspera ad astra*...

Spor o matriarchát, chvála stabilní rodiny a laskavého patriarchátu

*Dvacet let bujného života udělá z ženy ruinu,
dvacet let manželství z ní udělá vládní budovu.*

Jean Gabin

Počínaje starověkem je naše civilizace spojena s patriarchátem. Zřejmě docházelo k postupné regulaci ženské sexuality, ženy vyměnily zábavnou promiskuitu za věrnost jednomu muži, který za vysokou šanci, že děti s vybranou ženou budou skutečně jeho, s větší chutí a štedrostí investoval do ní a do výchovy a ochrany dětí. Citové zázemí a závazek vůči stabilní rodině, klidné a hřejivé vztahy mezi nejbližšími příbuznými povzbudily muže k tvoření, vymyšlení užitečných věcí a systémů, k výbojům a podnikání.

Muž s rodinou v zádech se stal díky svému technickému myšlení a fyzické síle hybatelem, tvůrcem hodnot. Během několika tisíc let muži vytvořili téměř vše, co kolem sebe vidíme, i co už zaniklo - budovy, města, dopravní prostředky, technické vynálezy počínaje kolem a konče kosmickými raketami, bez geniálních mužů bychom neměli dalekohledy a mikroskopy, elektřinu, očkování, kulturní a městské krajiny, symfonie, exaktní vědy, počítače, internet...

Na hlavu mocichtivých mužů padají hrůzy válek, do moderních armád byli ale násilně nahnáni především mladí muži, často už živitelé rodin, kteří válku nenáviděli a přitom v ní zažívali peklo a umírali, zatímco jejich ženy na ně v úzkostech čekaly. Tedy - je to také jistý druh utrpení a trápení, ale jiný, než když vám střela vyvrve vnitřnosti z těla.

Za starost o funkční rodinu patří všem rozumným a laskavým ženám vděčnost, podílely se tak naprosto zásadně na vývoji civilizací.

Muži bývali svým ženám, i ženám obecně, vděční za vytváření domova, starost o děti, za estetizaci prostředí, vlídnost, soucítění a empatii, za útočiště, radosti v manželském i nemanželském loži. Samozřejmě nebylo vždycky všechno ideální, do hry vstupovaly osobní vlastnosti jednotlivých mužů i žen, muži ženám upírali některá práva, náboženství a církve (instituce stvořené muži) je nutily k poslušnosti, ale v zásadě soužití mužů a žen podle těchto starosvětských pravidel fungovalo. Můžeme mít proti patriarchátu různé výhrady, ale nedá se popřít, že stabilizoval společnost. A v celistvých rodinách tohoto uspořádání vyrůstaly spousty dětí, které zažily typické chování muže, starostlivou péči matek a vzájemnou kooperaci a úctu mezi rodiči.

O existenci matriarchátu vedou historici spory. Jedna z teorií tvrdí, že v Evropě matriarchát začal odeznívat přibližně před šesti tisíci lety. Dokud byl pračlověk především sběračem, rozdíly mezi *zásluhami* mužů a žen o přežití rodu nebyly velké. Muž lovec a muž zemědělec se ale na prosperitě rodu, později rodiny, podílel naprosto zásadně, nejspíš i díky své fyzické síle a technické vynalézavosti. Především fyzicky zdatnější muži se pak

věnovali obchodu, jejich výpravy křižovaly tehdejší svět, muži cestovali, poznávali nové kraje a zvyky, učili se jazyky a nové výrobní postupy, hledali suroviny, šířili kulturu svého kmene, později národa a inspirovali se naopak kulturami dalekých krajů. Ze obchodní výpravy podnikali téměř výhradně muži, je pochopitelné, i když se to může jevit někomu jako nespravedlivé. Byli prostě fyzicky zvýhodnění, snášeli lépe strážně dlouhých cest, dokázali se bránit se zbraní v ruce nájezdům lupičů, nebyli jako ženy vázáni k domovu péčí o děti a hospodářství. Dělná práce byla téměř vždy pro rodinu, kmen, společnost výhodná, a ta první vznikala na základě fyzických rozdílů mezi muži a ženami.

Odvozovat původ dítěte podle otce vyvolala přirozená potřeba, muž chtěl předat nahromaděné statky dítěti, které neslo do budoucnosti jeho geny. Tehdejší ženám tento vztah také vyhovoval, rodina se stala zdrojem stability, radosti, citového naplnění, usilování o lepší budoucnost dalších generací. Občas se do linie rodu dostal ženinou nevěrou potomek od jiného otce, ale to se stálý partner většinou nedozvěděl.

Důležitá byla hlavně stabilita rodin, které pečovaly o svou prosperitu, o děti i staré rodiče.

Muž živitel a ochránce rodiny byl důležitý pro ženu a společnost do vzniku sociálního státu. Ten se dnes o ženu samoživitelku do jisté míry postará a součet všech dávek a příspěvků spolu s alimenty od zavrženého otce umožňuje ženě celkem vyžít, aniž by *musela snášet* po celý život jednoho partnera, s nímž by se měla dělit o formování osobnosti společného dítěte. Do hry vstoupila antikoncepce, která ženě a jejímu partnerovi nejen umožňuje plánované rodičovství, ale hraje dnes i roli v oklamání vytipovaného muže. Není tak vzácné, že si žena vyhlédne pohledného, talentovaného muže, prostě nositele dobrých genů, svede ho a před samotným sexuálním aktem mu řekne, že *bere prášky*, tedy že má celkem spolehlivou antikoncepci, a muž si tedy *nemusí dávat pozor*. Je to lež, prášky vysadila. A má ho! Dychtivý muž netuší, že žena potřebuje jen jeho *genetický materiál* a pozdější alimenty. Později se uvidí, jestli ta včelí královna trubci dovolí, aby měl přístup k vlastnímu dítěti.

Někdejší pohrdání svedenými a opuštěnými ženami s dítětem v náručí, které vedlo k mnoha soukromým tragédiím, vystřídal v dnešních časech druhý extrém, přející tolerance k ženám, které s mužem žít nepotřebují a nechají se jím jen oplodnit, získají od muže dítě podvodem, nebo otce dítěte z malicherných důvodů zavrhnou, rozejdou se s ním bez vážných příčin.

Ženám se dnes často nechce žít v celistvé rodině, v níž by je muž mohl otravovat nějakými požadavky, zabíral by místo, ovlivňoval dítě a *nadělal smetí*. Zůstane-li žena sama s dítětem, sociální stát, její rodiče a případní další partneři ji budou podporovat a všemožně jí pomáhat jakožto ženě, *kteřá měla smůlu, byla oklamaná, je na všechno sama...*

Před obdobím rozvoje naší civilizace patřily děti nejspíš především matce, a když předčasně zemřela, staralise o ně její bratři a sestry, protože otec nebyl znám nebo byl přinejmenším nejistý. Vracíme se nyní do předhistorického období, do časů, v němž možná vládl matriarchát? Některé kmeny v Africe, na Nové Guineji a v Amazonii si dodnes uchovaly zvyklosti matriarchátu. Není bez zajímavosti, že žijí na úrovni doby kamenné.

Obsah:

Proč vyprávět příběhy mužů	7
O zlých ženách	13
Tanečník toužící po dítěti	19

Třikrát pokus, třikrát omyl	31
Boj s velitelem a jeho dcerou, ženou – loutkou	45
Loupež toho, co nejvíc milujeme	57
Dítě patří matce! Alkoholičce	69
Lži o sexuálním zneužívání dětí	83
Lstí vylákaný, osudový podpis	95
Správkyně rodinných účtů	111
Věřili jsme v rodinu	123
Patologie rozchodů a rozvodů	143
Co radí rozvodový poradce	157
Spor o matriarchát, chvála stabilní rodiny a laskavého patriarchátu	169

Chraňme muže Věra Nosková

Kniha úvah na téma úbytku mužnosti a znevážení mužské role v naší kultuře, ilustrovaných deseti příběhy. Autorka

Íg snáší argumenty na podporu podezře ní- že věčně nespokojené, útočné ženy dupou po mužském sebevědomí a sebecitu, hecovány k sobectví a pěstování takzvané kariéry feministickou ideologií. knize se střídají eseje, příběhy ze života, ale i poznámky k tématu od přemýšlivých mužů.

Chraňme muže je kniha kořeněná humorem, i když především varuje a provokuje.

Bereme 160,- korun (v obchodech 240,-)

Obsazeno 130,- korun (v obchodech 218,-)

Víme své 140,- korun (v obchodech 224,-)

Knihy lze objednat i jednotlivě nebo ve větším
množství na e-mailové adrese
vnoskova@centrum.cz

Věra Nosková Příběhy mužů

2012 Praha

Vydalo nakladatelství KLIKA e-mail: vnoskova
@centrum.cz

www.noskova.eu

Redaktorka Vendula Perglerová

Sazba a obálka Jiří Nosek

www.vydaniknihy.cz

Vytiskly Těšínské papírny, s. r. o. první vydání
176 stran